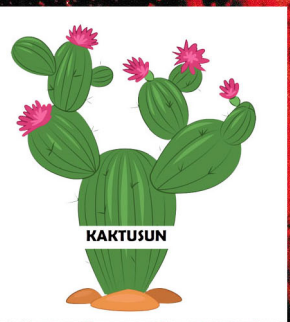
"*Şenlik Ateşi* karanlık, rahatsız edici ve fazlasıyla akıcı."
—RUTH WARE

"Fevkalade ve tüyler ürpertici bir ilk roman."
—GILLIAN FLYNN

kryston ritter

ŞENLİK ATEŞİ

ithaki

GEÇMİŞİNİZDEN KAÇABİLİR MİSİNİZ?

Abby Williams, on yıl önce nahoş anılarını toprağa gömüp, lise hayatını kâbusa çevirmiş olan insanları ve ailesini geride bırakarak büyüdüğü Barrens kasabasını terk etmiştir. Artık Şikago'da bir çevre avukatı olan Abby, şehirde güzel bir dairede yaşıyor, tatmin edici bir işte çalışıyor ve geçmişini düşünmekten kaçınıyordur.

Fakat Abby yeni bir dava yüzünden kasabası Barrens'a dönmek zorunda kalınca eski yaraları tekrar kanamaya başlar. Kasabanın belkemiği olan ve herkesin sevdiği Optimal Şirketi'ni araştırmaya gönderilen Abby, on yıl önce popüler kız Kaycee Mitchell ve arkadaşlarının sebep olduğu Barrens'ın en büyük skandalı ile şu anki soruşturma arasında garip bağlantılar bulur.

Bu skandaldan sonra ortadan kaybolan Kaycee'ye gerçekte neler olduğunu öğrenmek için çabalayan Abby hayal ettiğinden daha rahatsız edici sırları açığa çıkaracaktır: "Oyun" adında, kasabayı ve orada yaşayanları tehdit eden, tehlikeli bir ritüel.

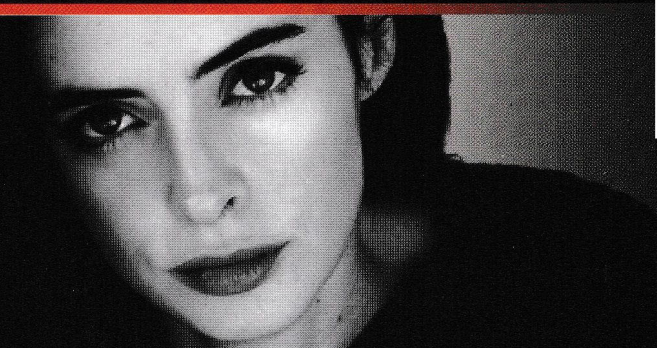
ŞENLİK ATEŞİ, *NETFLIX'İN ÇOK SEVİLEN* JESSICA JONES *DİZİSİNİN BAŞROLÜ KRYSTEN RITTER'IN, GİZEMLER VE TEHLİKELERLE BEZELİ GEÇMİŞİNE YOLCULUK EDEN BİR KADININ TERS KÖŞELERLE DOLU MACERASINI ANLATTIĞI, HEYECAN DOLU İLK ROMANI.*

"*Şenlik Ateşi* buz gibi bir gerilim. Yazarın kalemi baş döndürücü ve geçmişiyle yüzleşmesi gereken bir kadının hikâyesi duygu ve gerçekle dolup taşıyor. Büyük bir yetenekten sıradışı bir ilk roman."

—BLAKE CROUCH,

KARANLIK MADDE'nin New York Times çoksatan yazarı

KAKTUSUN

9 786057 762474
/ithakiyayinlari

"*Jessica Jones*'un yıldızı *Şenlik Ateşi*'yle edebiyat dünyasına mükemmel bir giriş yapıyor. Gizemli, psikolojik olarak insanı etkileyen bir hikâye."

—*ENTERTAINMENT WEEKLY*

"*Jessica Jones*'un ana karakterini canlandıran ünlü oyuncu Ritter, ismiyle okurların dikkatini çekiyor olabilir ama bu karanlık ve güçlü romanı, kolaylıkla kendi hayranlarını yaratacaktır."

—*BOOKLIST*

"*Şenlik Ateşi* okurlara güçlü ve arkasından tezahürat edeceğiniz bir kadın ana karakter sunuyor."

—*KIRKUS REVIEWS*

"*Jessica Jones*'un yıldızı okurları nefes nefese bırakacak bir ilk romanla çıkış yapıyor. Mükemmel bir kurgu."

—*PUBLISHERS WEEKLY*

"Ritter, tatmin edici bir gizemi çevreleyen gergin bir hikâye kurgulamış. Fakat bunun da ötesinde, okurlarına son derece gerçekçi, unutulmaz bir karakter vermiş."

—*NYLON*

Krysten Ritter

19 Aralık 1981'de Pennsylvania'da doğan Amerikalı oyuncu, müzisyen, model ve yazar. En çok, Netflix'te yayınlanan süper kahraman dizileri *Jessica Jones*'ta ve *The Defenders*'ta oynadığı Jessica Jones rolüyle tanınır. AMC'nin ödüllü serisi *Breaking Bad*'de ve dizi bittikten sonra yapılan *El Camino: A Breaking Bad Movie* adlı filmde Jane Margolis rolüyle boy göstermiştir. Aynı zamanda, çocukluk arkadaşı William Thomas Burnett ile kurdukları Ex Vivian isimli indie rock grubunda hem solist hem de gitaristtir. Ritter'ın yazdığı ilk kitap olan *Şenlik Ateşi* 2017 yılında yayımlandı ve okurlardan büyük beğeni kazandı.

Şenlik Ateşi
Krysten Ritter

Orijinal Adı: *Bonfire*

İthaki Yayınları - 1580

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Su Akaydın*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Aralık 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-47-4

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Emre Aygün, 2019
© İthaki, 2019
© Krysten Ritter, 2017

Bu eserin tüm hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

kryston ritter

ŞENLİK ATEŞİ

Çeviren

Emre Aygün

Giriş

Lise son sınıfta, Kaycee Mitchell ve arkadaşlarının hastalığa yakalandığı günlerde, babamın birtakım teorileri vardı.

"O kızlardan hayır gelmez," demişti. "Başa bela onlar." Cezalandırılıyor olmaları onun inancına uyuyordu. Ona sorsanız, hak ettiklerini buluyorlardı.

İlk Kaycee hastalanmıştı. Bu mantıklıydı. Her şeyi ilk yapan o olurdu: bekâretini ilk kaybeden, sigarayı ilk deneyen, ilk kez bir parti düzenleyen.

Kaycee, sürüsünün alfa kurdu gibi arkadaşlarının önünde yürürdü. Kafeteryada nereye oturacaklarını o seçerdi, diğerleri de oraya otururdu; yemeğini yerse diğerleri de yerdi; tepsisindeki yemeğiyle oyalanır ya da yemeği yerine bir paket Swedish Fish* yerse, diğerleri de aynısını yapardı.

Misha aralarından acımasız olan ve sesi en çok çıkandı.

Fakat lider Kaycee'ydi.

O yüzden Kaycee hastalandığında, Barrens Lisesi'nin son sınıfa giden kızları olarak ne dehşete kapılmış, ne rahatsız olmuş ne de endişelenmiştik.

Aksine kıskanmıştık.

Hepimiz içten içe hastalanan bir sonraki kişi olacağımızı ummuştuk.

İlk kriz dördüncü ders saatinde, münazara sırasında gelmişti. Sahte seçimlere katılım zorunluydu. Kaycee seçimin ilk üç

* Balık şekilli bir çeşit şekerleme. *–yhn*

turunu geçmişti. İkna edici ve kıvrak zekâlı, yetenekli bir yalancı; Kaycee'yi bir siyasetçi rolünde görmek hiç de zor değildi. Kaycee'nin kendisinin bile ne zaman doğruyu söylediğini, ne zaman söylemediğini bildiğinden emin değildim.

Odanın karşısına geçmiş, çalışılmış bir seçim konuşması yaparken birden sanki sesiyle boğazı arasındaki bağlantı kopmuştu. Ağzı hareket ediyordu ama sanki sessize alınmıştı. Ağzından herhangi bir kelime çıkmıyordu.

Birkaç saniye boyunca, sorunun *bende* olduğunu düşünmüştüm.

Sonra Kaycee podyumu kavradı ve sessiz bir çığlık atarcasına, ağzı açık bir vaziyette çenesi kilitlendi. İlk sırada oturuyordum ve benden yalnızca birkaç metre ötedeydi; kimse bu koltuklara oturmak istemezdi, o yüzden keyfimce istediğim yere oturuyordum. Gözlerinin aldığı şekli asla unutmayacağım: Sanki ansızın tünellere dönüşmüşlerdi.

Derrick Ellis bir şey haykırdı ama Kaycee ona aldırış etmedi. Dişlerinin ardındaki dilini görebiliyordum, beyaz bir sakız duruyordu orada. Birkaç kişi güldü; şaka yaptığını sanmış olmalıydılar ama ben gülmedim.

Küçükken Kaycee'yle arkadaştık, en yakın arkadaşımdı. Onu böyle korku dolu halde yalnızca ikinci kez görüyordum.

Kaycee'nin elleri titremeye başladı ve gülüşmeler ancak o zaman kesildi. Kimsenin çıtı çıkmıyordu. Uzunca bir süre, Kaycee'nin hep taktığı gümüş yüzüğün podyuma vurdukça çıkardığı ses dışında, başka hiçbir ses duyulmadı.

Sonra titreme kollarına tırmandı. Gözleri geriye doğru kaydı ve podyumla beraber yere yıkıldı.

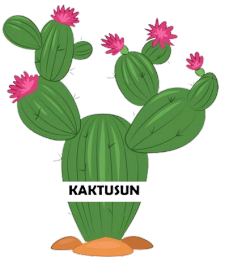
Ayağa kalktığımı hatırlıyorum. İnsanların haykırdığını hatırlıyorum. Bayan Cunningham'ı dizlerinin üzerine çökmüş, Kaycee'nin başını kaldırmış halde hatırlıyorum. Ve birinin Kaycee'nin dilini yutmaması için dikkat edilmesi gerektiğini bağırdığını. Biri hemşireyi çağırmaya koştu. Başka biri ağlıyor-

du; kimdi hatırlamıyorum, sadece sesini hatırlıyorum ağlamanın, çaresiz bir hıçkırık. Çok tuhaf ama o an tek düşünebildiğim Kaycee'nin yere saçılan notlarını toplamak, köşelerinin denk geldiğinden emin olarak onları sıraya koymaktı.

Sonra, birdenbire, kriz sona erdi. Çekilen bir dalga gibi, spazm vücudunu terk etmişti belli ki. Gözleri açıldı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıp olduğu yerde oturdu, bizi etrafında toplanmış halde bulduğu için birazcık kafası karışmış gibi görünse de bu durumdan mutsuz olmuş gibi bir hali yoktu. Hemşire geldiğinde normale dönmüştü. Yemek yemediğini, bu yüzden de sadece güçten düştüğünü söyledi. Hemşire, Kaycee'yi sınıftan çıkardı ve bu sırada Kaycee, hepimizin onun gidişini seyrettiğimizden emin olmak istermiş gibi arkasına bakıyordu. Seyrediyorduk da... tabii ki seyrediyorduk. Seyretmeden duramayacağınız birisiydi Kaycee.

Hepimiz bu krizi unuttuk. Ya da unutmuş gibi davrandık.

Derken, üç gün sonra, yine yaşandı.

1

59. Otoyol, Barrens çıkışından üç kilometre sonra Plantation Road'a dönüşüyor. Renk yoksunu çevresine rağmen, eskimiş, tahtadan tabelayı gözden kaçırmak kolay. Yıllardır, Şikago'dan New York'a yaptığım yolculuklarda, herhangi bir anksiyete nöbetine kapılmadan buradan geçmeyi başarmıştım. Nefesini tut, beşe kadar say. Nefes ver. Seni boğazlamak için karanlık ormandan çıkan hiçbir gölgeye maruz kalmadan, Barrens'ı güvenle geride bırak.

Bu, eskiden oynadığım bir oyun. Ne zaman korkuya kapılsam ya da karanlıkta arka bahçedeki eski kulübeye gitmek zorunda kalsam, nefesimi tuttuğum sürece korku filmlerinden fırlayan hiçbir canavar, baltalı katil ya da tuhaf yaratık beni yakalayamazdı. Nefesimi tutar, ciğerlerim patlama noktasına gelene kadar ve evin kapısını ardımdan kapatana dek tabana kuvvet koşardım. Hatta çocukken, henüz birbirimizden nefret etmeye başlamamışken, Kaycee'ye de bu oyunu öğretmiştim.

Söylemekten utansam da bunu hâlâ yapıyorum. Ve işin aslı, işe yarıyor.

Çoğu zaman.

Yapayalnız, kendimi benzincinin tuvaletine kilitleyerek, derim çatlayıp gidere birkaç damla kan düşene kadar ellerimi ovalayarak yıkıyorum. Indiana sınırına girdiğimden beri ellerimi üçüncü defa yıkayışım bu. Lavabonun üzerine asılı yamuk

aynada yüzüm soluk ve eğri büğrü görünüyor ve Barrens anılarım zehirli çiçekler gibi zihnimde açıyor.

Bu kötü bir fikirdi.

Tuvaletin kapısını açıyorum ve arabama geri dönerken günün ilk ışıklarına karşı gözlerimi kısıyorum.

Sapakta etrafında sinekler uçuşan bir geyik leşinin yanından geçiyorum; inanılmaz bir şekilde hâlâ boynuna bağlı kafası, neredeyse güzel görünüyor ve ağzı nihai bir iç çekmeyle beraber açık kalmış gibi. Bir araba çarptığı için mi yoksa atılan bir kurşunla vurulduğu için mi öldüğünü söylemek imkânsız. Normalde taze bir asfalt leşi, herifin teki tarafından arabaya atılır, körüğe konur ve kurutulur. On yedi yaşımdayken eski Ford Echo'mla bir geyiğe çarpmıştım; geyiği oradan, kimse beni almadan önce götürmüşlerdi bile. Fakat nedense bu geyiğe ilişen olmamış.

Avcılık Barrens'taki ana meşgaledir; *tek* meşgale hatta. Buranın kültürüne işlemiş bir şey. Buradakine kültür diyebilirseniz tabii. Av sezonu kışa kadar açılmıyor ama her sene gençler altılı biralarını, spot lambalarını ve babalarının tüfeklerini alıp büyükçe bir geyiğin izini sürmeye ya da otlayan karaca yavrularını ve annelerini izlemeye çıkarlar. Birkaç biradan sonra da nişan alabildikleri her şeye ateş ederler.

Eskiden babam avlanmaya giderken beni de yanına alırdı; baba-kız geçirdiğimiz zamanlarda çoğunlukla bir taksidermiste de uğrardık. Evimizin duvarlarında hatıra niyetine geyik, çakal ve ayı kelleleri asılır. Tek eliyle boynunlarını kırarken, vurduğu sülünlerin üzerine basmayı bana o öğretmişti. Bir geyiği öldürmesini ilk kez seyrederken ağladığım için bana kızdığını, hâlâ sıcak olan hayvanın içine ellerimi sokarak kanının o delikten dalga dalga akışını hissetmeye zorladığını hatırlıyorum. "Ölüm güzeldir," demişti.

Kemik kanseri işini bitirene kadar annem de çok güzeldi benim. Kanser, saçını kemirmiş, vücudunu kas ve kemik yığı-

nına çevirmiş, onu hücre hücre ele geçirmişti. Annem öldükten sonra babam bunun en büyük nimet olduğunu ve şükran duymamız gerektiğini söylemişti çünkü Yüce Tanrı cennette onu yanına almıştı.

Plantation Road'dan, en sonunda Main Street'e dönüşecek olan 205 No'lu yola döndüm, sıcak havadaki gübre kokusu burnuma geldi. Haziran ortası; okulda dönem sonu ama sanki yaz ortasıymış gibi. Güneşin altında tarlalar kahverengine bürünmüş. Bir kilometre sonra yepyeni bir tabelanın yanından geçiyorum. *Barrens'a Hoş Geldiniz, nüfus 5.027*. Ben en son buradayken, on sene önce, bunun yarısı kadar bile yoktu. Main* Street gerçekten de buranın ana caddesi ama on beş kilometrelik yolda üç arabanın yanından geçmek bile yoğun trafik sayılıyor.

Telefon direklerini sayıyorum. Kabloların üzerinde sallanan kargaları sayıyorum. Uzakta, parmak boğumları gibi sıralanmış depoları sayıyorum. Hayatımı rakamlara, muhasebeye çeviriyorum. On yıl Şikago'da yaşadım. Bunun üç yılında avukat olarak çalıştım. Özel sektörde altı ayın ardından Çevre Avukatlığı Merkezi, ÇAM'da bir iş buldum.

Bir geleceğim, bir hayatım, Lincoln Park'ta, içinde bir sürü rafın bulunduğu ama bir tane bile Kitab-ı Mukaddes içermeyen, temiz ve gün ışığı alan bir dairem var. Şikago'da merkezde, kokteylleri leylak ve yumurta beyazı gibi şeyler içeren barlarda ve kulüplerde arkadaşlarımla buluşuyorum. Artık arkadaşlarım *bile* var... ve de erkek arkadaşlarım, eğer onlara böyle diyebilirseniz. İstediğim kadar çok, isimsiz ve birbirinden farksızlar, yatağım ve hayatıma izin verdiğim kadar müdahil oluyorlar.

Çoğu gece, artık kâbus bile görmez oldum.

Eve dönmeyeceğim konusunda çok defa yemin ettim. Fakat artık aklım başıma geldi. Herhangi bir kişisel gelişim kitabında geçmişinizden kaçamayacağınızı okuyabilirsiniz.

---

* (İng.) Ana. –*çn*

Barrens benim içime kök salmıştı. Eğer ondan ebediyen kurtulmak istiyorsam o kökleri kendi ellerimle sökmem gerek.

Main Street. Eskinin küçük kilisesi –eskiden pazar günleri gittiğimiz ama sonra babam rahibin kutsal kitabı keyfine göre yorumladığını ve özellikle de "şu eşcinseller" konusunda fazla yumuşak bir tavır takındığını düşündüğü için gitmeyi bıraktığımız tek katlı, penceresiz, betonarme bir bina– artık White Castle olmuş. Eskiden annemin masal saatlerinde beni götürdüğü kütüphane binasının önünde artık Johnny Chow'un Doğu Yemekleri Büfesi levhası asılı. Ben büyürken hiç restoran yoktu buralarda.

Fakat çoğu da aynı eskisi gibi: VFW barın neon ışığı hâlâ titriyor ve bazen okuldan sonra bir dilim pizza için bisikletimi sürdüğüm Mel's Pizza hâlâ turta yapmaya devam ediyor. Çoğu, anılarımdan zarar görmeden fırlamış gibi: Jiffy Lube Pit Stop, Jimmy'nin Yedek Parçacısı, eskiden Kaycee Mitchell'ın babasının işlettiği yıkık dökük porno dükkânı. Belki de hâlâ işletiyordur, bilmiyorum. Fakat Arzular'ın yeni bir çatısı ve LED tabelası var. Yani işler yolunda gidiyor gibi.

Bir telefon kablosu üzerinde karga görüyorum, bir tanesi de biraz daha ötesinde yuva yapmış. *Bir karga tasa için, ikincisi neşe...*

Main Street'in bitişinden sonra hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor: Yepyeni daireler, bir Jennifer Convertibles,* camında salata barı reklamı olan bir İtalyan restoranı. Hurdalık ve onun ötesindeki arabalı sinema dışındaki her şey yabancı. Pazar okulundan çocuklarla birçok doğum günü partisinin ve annem gömüldükten hemen sonraki kasvetli bir Şükran Günü'nün gerçekleştiği yer. Optimal Plastik firması gelmeden önceki ünümüzün kaynağı.

Bir elektrik direğinin üzerinde başka kargalar da var. *Üç,*

* Deri koltuklar üreten New York merkezli bir mobilya zinciri. –*çn*

dört, beş, altı. Yedincisi bir sır, hiç söylenmeyecek. Bir karga sürüsü.

Geri dönmüş olmak şu göğüs-sıkıştıran, boğaz-düğümleyen hissi yaşatıyor bana. Direksiyonu daha sıkı kavrıyorum. İlk kırmızı ışıkta, Barrens'taki tek kırmızı ışıkta, nefesimi tutup gözlerimi kapatıyorum. *Artık ipler benim elimde.*

Arkamdaki arabayı kullanan herif kornaya abanıyor: Işık yeşile dönmüş. Gaza biraz fazla sert basıyorum ve kavşağa fırlıyorum. Tanıdık bir turuncu tabela gözüme takıldığında, düşünmeden sinyal verip Donut Hole'un parkına giriyorum; burası da, arabalı sinema gibi, hiç değişmemiş.

Kontağı kapatıyorum. Sessizlik içinde oturuyorum. Klimasız geçen birkaç saniyenin ardından içerisi kavurucu bir sıcaklığa ulaşıyor. Dışarısı yirmi yedi dereceye yakın olmalı; Şikago'da olduğundan çok daha sıcak. Havadaki nem insanı boğacak kadar fazla. Deri ceketimi çıkarıp yolcu koltuğunun önünde duran çantamı alıyorum. Su alsam hiç fena olmaz.

Arabanın kapısını açarken, mavi bir Subaru yanıma yanaşıyor, frene son anda basıp olduğum yerde zıplamama neden oluyor. Sürücü iki kere korna çalıyor.

Diğer sürücünün ne kadar yakına park ettiğine bakıp canım sıkılırken arabadan çıkıyorum ve sonra, arabadaki kadının bana gülümseyerek heyecanla, iki elini de kullanarak el salladığını fark ediyorum. Donut Hole'a doğru işaret ediyor ve Şikago'ya doğru geri yola çıkıp her şeyi unutup unutmama konusunda karar vermek için sadece bir anlık zamanım oluyor. Ama birdenbire felç olmuş durumdayım. Bir noktada, ya kaç ya dövüş içgüdüm yerini *olduğun yerde kal, görünmez ol, geçmesini bekle* içgüdüsüne bırakmış.

Misha Dale. Daha sarışın, daha toplu, küçük kasabaya has bir şekilde, hâlâ çok alımlı. Gülümsüyor. Eskiden gülümsemesi rüyalarıma girerdi; deniz tabanında yaşayan balıkların bir köpekbalığının boğazını düşlemelerine benzetirdim.

On iki yaşında Misha: Ben kafeteryada yürürken, tüm arkadaşlarıyla beraber beni bayat ekmek yağmuruna tutuyor. On dört yaşında Misha: okul dolabıma bir hayvanın uyluk kemiğini yerleştirmiş, bunun annemin kemiklerinden biri olduğunu söylüyor, annemin vücudunun parçalarını dondurucumda sakladığımı fısıldıyor herkese, bu dedikodu öyle çok konuşuluyor ki Şerif Kahn dondurucuyu kontrol etmeye eve geliyor. On beşinde, sivilcelerimin tedavisi için para toplama kampanyası düzenlemişti. On altısında, okuldan atılmam için internette bir imza kampanyası hazırlamıştı.

Tatlı tebessümlü bir sadist. O, Cora Allen, Annie Baum ve Kaycee Mitchell yıllarca benden beslendiler, acımla şişmanlayıp kuvvetlendiler, lise üçüncü sınıfta yarım kutu Advil içmeye çalışıp Mercy akıl hastanesinde bir hafta geçirmem gerektiğinde, babamın olmamış gibi davranmayı tercih ettiği ve bir kez olsun üzerine konuşmadığımız bir olay, keyiften dört köşe oldular.

Gelecek sefere, ben de yardım ederim, diye fısıldamıştı Misha koridorda, nihayet okula geri döndüğümde.

Korkunç kızlar. Şeytani.

Ama yine de kıskanırdım onları.

"İnanmıyorum. Geri dönüyorsun diye bir şeyler demişlerdi." Gözleri yumuşamıştı ama gülümsemesi aynıydı; keskin ve hafiften çarpık. "Araban! Tanrı şahit, iyi *durumdasın.*" Kısaca, tek kolla kucaklıyor beni. Sigara (mentollü) ve kokuyu bastırsın diye sıktığı ağır deodorant kokuyor. "Beni hatırlamıyor musun? Benim, Misha Jennings. Dale," diye düzeltiyor kendisini, başını iki yana sallayarak. "Sen Dale diye biliyorsun tabii. Tanrım, ne kadar da uzun zaman oldu."

"Seni hatırlıyorum," diyorum. İçimde bir panik duygusu yükseliyor, diş gösteren bir hayvan kadar hızlı. Geri döneceğimi duymuş ama nasıl? Ve de kimden?

"İçeri geliyor musun?" Donut Hole'u işaret ediyor. "Geçen sene bir sürü çeşit eklediler. Optimal sağ olsun diyebiliriz sanırım. Bir nüfus patlaması yaşadık burada, en azından Indiana standartlarına göre."

Optimal bahsi bir tuzak – öyle olmalı. Ama bu sefer kıyıda durup oltayı savuran kişi o değil.

"Evet," diyorum. "Evet, geliyorum."

"Marmelatlı olan hâlâ en sevdiğim." Sesi de yumuşamış. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyor. "Eski tayfadan birileriyle konuşuyor musun?"

Bir tuzak algılayıp tereddüt ediyorum. Fakat kafa karışıklığımı fark etmiş gibi görünmüyor. "Eski tayfa" diye bir şey yok. En azından benim de bir parçası olduğum. Başımı iki yana sallamakla yetinip peşinden içeri giriyorum. Kapıyı çekip açtığında, benden önce kendisinin içeri girmeye çalışması dikkatimden kaçmıyor.

Donut Hole adının ima ettiği şeyi satıyor, aynı zamanda gerçekten rasgele görünen birtakım eczane ürünlerine ve isterseniz el ilanlarından alabileceğiniz, köşedeki tarihi topluluk "müzemiz" de burada.Donut Hole'da ufak, gayriresmî bir bedava kütüphane bile var hatta, bir kitap getirip bir kitap alabiliyorsunuz. Yapay oda parfümü, küflü eskimiş seyahat rehberleri ve fırın kokusu tabir-i caizse beni bir topun ağzına koyup geçmişe vuruyor.

"Onca zamandan sonra geri gelmek eğlenceli olmalı." Misha donut tezgâhını geçip üzerinde gösterişsiz bir levhada *Eczacı Yoktur / Suboxone Yoktur / Sudafed Satılmaz* yazan, eczane ürünlerinin olduğu duvara gidiyor.

Mide ilacı, bebek şampuanı, leylak kokulu vücut losyonu, bir kutu Kleenex alıyor: Hepsi öyle normal, öyle evcimen ve yıllar boyunca bana acı çektiren o acımasız kıza öyle zıt ki.

"Benim seçeceğim kelime eğlenceli olmazdı." *Hata* daha doğru olur, hele şimdi Donut Hole'da, Misha'nın önünde dikilirken. "Buraya iş için geldim."

Ne tür iş diye sormayınca, bundan haberdar olduğunu anlıyorum.

"Yani, *bence* dönmüş olman çok eğlenceli," diyor. Ses tonu sıcak ama bir miktar endişe de hissetmiyor değilim. Misha'nın eğlence anlayışı her zaman kan çıkaran türdendi. "Bunca zaman sonra eve dönmüş olmana baban kim bilir nasıl sevinmiştir. Geçen yaz bizim çiti onardı, şu büyük fırtınadan sonra. Çok da sağlam yaptı."

Babam hakkında konuşmak istemiyorum. Babam hakkında, özellikle de Misha'yla konuşmak istemiyorum. Boğazımı temizliyorum. "Demek Jonah Jennings'le evlendin?" diye soruyorum, doğru bir şekilde yorumlarsa sahte olduğunu anlayacağı bir kibarlıkla.

Misha gülüyor sadece. "Abisi, Peter'la."

Bu yeni Misha'yı tahmin edemiyorum. Sanki geçmişin kuralları baştan yazılmış da ben oyunu hâlâ öğreniyormuşum gibi. Peter Jennings hakkında tek bildiğim şey, üniversitenin ya birinci ya da ikinci yılında, *Tribune*'da gördüğüm eroin satmaktan tutuklandığıyla alakalı bir haber.

Misha dergi rafıyla oynuyor. "Elimden geldiğince direndim ama bıkmadı usanmadı." Küçücük bir anlığına tereddüt ediyor. "Bir bebeğimiz de var. Kayla arabada. Çıkarken sizi tanıştırırım."

İçeride çalışan klimaya rağmen kapalı bir ağzın içindeymişsiniz gibi geliyor insana. "Hava çok sıcak," diyorum. Misha benim sorunum değil. Misha'nın bebeği benim sorunum değil. Ama yine de tutamıyorum kendimi. "Başına bir şey gelmeyeceğinden emin misin?"

"Ha, uyuyor, canım. Onu uyandırmaya kalkarsam yaygara çıkarır. Tanrım. Ağzımdan çıkanlara bak. Hiç inanabiliyor musun? Yemin ediyorum, insan gözünü kapatıp açıyor ve on sene geçmiş; üstelik hiçbir şey beklediğin gibi değil." Bir sır paylaşıyormuşuz gibi bakıyor bana. "Artık Barrens Lisesi'nde

çalıştığımı biliyorsun, değil mi? Birkaç senedir oranın müdür yardımcısıyım."

Bu beni dumur ediyor. Misha okuldan en az benim kadar nefret ederdi, gerçi onun nedenleri farklıydı. Futbol takımındaki çocuklar tarafından ellenmek varken dersler ona bir engel, zorunlu ödevler de onun için bir dikkat dağınıklığı demek oluyordu.

"Hiç bilmiyordum," diyorum ama aslında asıl sormak istediğim şu: Nasıl? Öte yandan Barrens Lisesi her sene altmış mezun veren küçük bir okul, muhtemelen eğitim sisteminin en parlak insanlarını çekmiyordur. "Tebrikler."

Elini sallıyor ama keyfi yerinde görünüyor, keyfi yerinde ve gururlu. "İnsanlar plan yapar, Tanrı ise onlara güler. Böyle demiyorlar mıydı?"

Şaka mı yapıyor anlamıyorum. "Bu dini muhabbetlere inandığını sanmıyordum. Lisede İsa âşıklarından nefret ederdin."

Fakat tabii ki öyle bir şey yoktu: O sadece benden nefret ediyordu.

Misha'nın gülümsemesi siliniyor. "Gençtim o zamanlar. Hepimiz öyleydik." Başını öne eğip rimelle kalınlaşmış kirpikleri arasından bana bakıyor. "Köprünün altından çok sular aktı. Hem, sen bizim yıldızımızsın. Büyük şehre giden kız."

Elbette zırva hepsi. Öyle olmalı. Bana işkence etti, aileme işkence etti; beni ağlatmaktan zevk alıyordu. Bunları ben uydurmadım. Böyle bir şeyi uyduramam. Üzerinde "*Yap gitsin*" yazan bir notla beraber sırama bir jilet bantlamıştı. O sular benim bildiğim herhangi bir köprünün altından akmış değil. Hakkımda dedikodular yaydı, beni rezil etti, peki niye? Zaten hiç arkadaşım yoktu. Bir tehdit değildim ben. O zamanlar doğru düzgün bir *birey* olduğum bile söylenemezdi.

Yine de kolumu kavrıyor ve ben kolumu kurtarmıyorum. "Buzlu kahve çekti canım. Sen de ister misin?"

"Yok," diyorum. Dolabın kapısını açıyorum ve dizilmiş su

şişelerine bakıyor, kapının kulpuna tutunup dengemi sağlıyorum. Yan yana altı sıra şişe. Her sırada üç şişe var, bir tek sonuncusu öyle değil, onda sadece bir şişe var. O şişeyi alıyorum. "Sadece bu."

Ama aslında, *Çek elini üzerimden. Senden hep nefret ettim,* demek için yanıp tutuşuyorum. Ancak belki de *Küçük Deniz Kızı*'ndaki cadı gibi, Misha insanların sesini çalıyordu: Misha'nın en büyük gücü bu olabilir.

Bir bardak buzlu kahve doldurmasını seyrediyorum. Nasıl buradan ayrılmak için izin isteyeceğimi, nasıl, *Görüşürüz, umarım vasat bir hayatın olur ve hayatta olduğum sürece seni bir daha görmem,* derim diye düşünürken, Misha birden, "Biliyor musun, Brent hâlâ ara sıra seni soruyor," diyor.

Donup kalıyorum. "Brent O'Connell mı?"

"Başka kim olabilir? Şimdi Optimal'da yönetici. Bölge satış müdürü. Babasının izinden gidip şirkette yükselmeyi başardı."

Brent kasabadaki en zengin ailelerdendi, yani Barrens şartlarında bir basketbol potası, yerüstü havuzu ve ailenin her bireyi için ayrı yatak odaları demekti bu. Brent'in babası işe giderken kravat takardı, annesi de Carol Brady* gibiydi: kocaman bir gülümseme, sarı saçlar, temiz pak bir görüntü. Brent liseyi bitirir bitirmez Optimal'da çalışmaya başlamıştı. Diğer çocuklar okuldan sonra benzinlikte benzin pompalar, markette raf dizer, hatta çevre çiftliklerde ahır süpürürken, Brent Optimal'da staj yapıyordu.

"Hâlâ bekâr. Ne yazık, değil mi?" Kahvesini yavaş yavaş karıştırıyor, sanki bir kimya deneyiymiş de şekerin ve kremanın yanlış bir karışımı tüm dükkânı havaya uçurabilirmiş gibi. Bir şeker. Karıştır. İki şeker. Karıştır. Üç. Sonra, birdenbire: "Senden hoşlanıyordu."

"Brent, Kaycee'yle beraber," diyorum çabucak. Şimdiki za-

* 1969-1974 yılları arasında ABC kanalında gösterilmiş The Brady Bunch dizisindeki anne karakteri. *–yhn*

man nereden çıktı bilmiyorum: Kasabada beş dakika geçirdim ve geçmiş beni ele geçirmeye başladı bile. "Onunla beraberdi yani."

"Kaycee'yle beraberdi ama asıl *senden* hoşlanıyordu. Herkes biliyordu bunu."

Brent O'Connell, Barrens'taki en popüler çocuklardan biriydi. Misha'nın söyledikleri kulağa çok saçma geliyor.

Yalnız...

Yalnız o öpücük dışında, mezuniyet gecesindeki, bir tek öpücük dışında. Neredeyse hep hayalini kurduğum gibi bir ilk öpücük: Haziran ayından beklenmeyecek kadar sıcak bir gün, yüzülecek kadar sıcak neredeyse; duman kokusu havayı kesifleştiriyor; Brent ormandan çıkıyor, el fenerimin ışığına karşı ellerini gözüne siper ediyor. Belki sırf onunla karşılaşırım diye, sırf beni fark eder diye evimin arkasındaki ormanlıktan gölete doğru kaç gece yürümüştüm?

O kadar kusursuzdu ki... bunu uydurmadığımdan asla emin olamadım; eski evimizin çatı katında yaşayan ve ona getirdiğim yapraklar, çalılar ve dallar karşılığında benimle oyun oynayan koyu tenli, uzun bacaklı bir kız olan Sonya'yı uydurduğum gibi: Annem tavan arasındaki çürümüş yaprakları ve böcekleri keşfettiğinde ona Sonya'nın bir zamanlar bir peri kızı olduğunu anlatmıştım. Annem öldükten sonra, onu geri getirmek için uydurduğum oyunlar gibi. Kaldırımdaki çatlaklara basmadan yürümek gibi ama başka şeyler de vardı. Beş araba geçene kadar nefesimi tutabilirsem... Göletin dibine kadar yüzüp kuma parmağımı batırabilirsem... Telefon direğindeki kargalar çift sayıysa, on dışındaki herhangi bir çift sayı.

Misha başparmağıyla etrafına bastırarak, buzlu kahvesinin kapağını özenle kapatıyor. "Neden?" diye soruyor; öyle rahat bir ses tonuyla, öyle tatlı bir şekilde soruyor ki neredeyse anlamıyorum.

"Pardon?" Bir anlığına gerçekten anlamıyorum.

Sonunda başını kaldırıyor. Gözleri yaz göğünün berrak mavi tonunda. "Sence Brent senden neden bu kadar hoşlanıyordu?"

Su şişemi o kadar sıkıyorum ki parmaklarım plastiği büküyor. "Ben... Ben bilmiyorum," diye kekeliyorum önce. "Hoşlanmıyordu."

Misha gülümsüyor sadece. "Belki uzun saçlarındandır."

Sonra birdenbire uzanıp atkuyruğu saçımı usulca çekiyor. Başımı geri çektiğimde Misha utanmış gibi gülüyor.

"Belki tüm o saçmalıklar, Kaycee'nin senin canını yakmamızı istemesi bu yüzdendi," diye konuşmaya devam ediyor Misha. "O kız büyük deliydi."

"O senin en yakın arkadaşındı," diye belirtiyorum, konuşmaya yetişmeye, kendimi hatıraların çamurundan kurtarmaya çalışarak.

"Kısa bir süreliğine senin için de öyleydi," diyor. "Nasıldı hatırlıyorsundur. Ödümü patlatıyordu benim."

Doğru olabilir mi? O zamanı her hatırladığımda, gözümün önüne Misha'nın suratı, çarpık dişleri ve o kocaman mavi gözleri, beni ağlarken gördüğünde suratındaki zevk ifadesi geliyor. Aralarında acımasız olan Misha'ydı, aralarındaki pitbull, kararları veren kişi. Cora ve Annie, onlar takipçiydi: Misha ve Kaycee'nin peşinden, onlara tapan küçük kız kardeşler gibi gidiyorlardı.

Aralarında en güzel olan Kaycee'ydi, herkesin el üzerinde tuttuğu. Kimse Kaycee'ye hayır diyemezdi. Kaycee güneşti: Kimsenin, onun yörüngesine girmekten başka bir şansı yoktu.

Şimdi on yaş daha büyük ve en yakın arkadaşından on senedir uzak olan Misha huzurlu görünüyor. "Artık zıt taraflarda olsanız da Brent döndüğüne çok sevinecek. Şey," diye ekliyor, yüz ifademi görünce, "doğru, değil mi? Buraya Optimal'ı kapatmaya geldin, değil mi?"

"Buraya suyun güvenli olup olmadığını denetlemeye geldik," diyorum. "Başka bir şey yapmayacağız. Optimal'a karşı değiliz." Ama Barrens'ta yaşayanlar için, bu ayrım bir fark yaratmayacak.

"Ama sen de o grubun bir parçasısın, değil mi?"

"Çevre Avukatlığı Merkezi, evet," diyorum. "Haber tez yayılıyor."

Misha öne doğru eğiliyor. "Gallagher musluklarımızı kapatacaklarını söylüyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Gallagher'ın bir şey bildiği yok. Böyle bir şey ancak çok ama çok sonra gerçekleşebilir. Biz sadece atık bertaraf sistemlerini kontrol etmeye geldik." Hukuk fakültesinde size öncelikle öğrettikleri tek bir şey var: kesinlikle hiçbir şey söylemeden konuşmak.

Misha gülüyor. "Ben de seni şöyle fiyakalı bir avukat sanıyordum. Onun yerine tesisatçı olmuşsun!" Başını sallıyor. "Bunu duyduğuma sevindim ama. Optimal buraya o kadar iyi geldi ki, inanamazsın. Bir dönem kasaba kuru kuruya toza dönüşecek sandık."

"Hatırlıyorum," diyorum. "İnan bana."

Birden ortaya çıkmış bir acıyla kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzüyor. Uzun bir saniyenin ardından bir şeyler söyleyecek gibi oluyor.

Sonra tekrar elimi tutuyor. Bana yaklaşınca şaşırıyorum, o kadar yakın ki gözeneklerini seçebiliyorum.

"Sadece şaka yapıyorduk biliyorsun, değil mi? Tüm o yaptıklarımız. Tüm o söylediklerimiz."

Sessizliğimi onay olarak alıyor sanırım. Elimi kısaca sıkıyor. "Eskiden senin buraya dönmenden endişelenirdim. Korkardım bundan. Geri geldiğinde buraya şey için..." Lafını burada yarım bırakıyor ve biri kulağıma fısıldamak için bana doğru eğilmiş gibi ensemdeki tüyler ürperiyor.

Kaycee için. Kaycee için demek üzere olduğundan eminim.

Rahat görünmeye çalışarak, "Ne?" diye soruyorum, bir yandan da ucuz güneş gözlüklerinin olduğu bir standı çevirip güneşin lenslerine vuruşunu seyrediyorum.

Şimdi gülümsemesi yapay ve zoraki. "İntikam için," diyor

sadece. Bu sefer kapıyı açtığında önce benim geçmem için kapıyı tutuyor.

Misha'nın bebeği arabada rahatsız rahatsız kımıldanıyor. Misha'yı gördüğünde ağlamaya başlıyor. Misha bebeğin kemerini çıkarmak için eğildiğinde, tuttuğumdan bile haberdar olmadığım nefesimi salıyorum.

"Bu Kayla," diyor, Kayla ağlamaya başlarken.

"Çok tatlı," diyorum ki yalan değil. Gözlerini Misha'dan almış ama beklenmedik derecede gür saçları beyaza yakın bir sarı.

"Gerçekten tatlı, değil mi? Tanrı'ya şükür, Peter'a çekmedi. Ona işyerinde Kızıl Ninja diyorlar." Misha, Kayla'yı sakinleştirmek için kucağında pışpışlıyor. Nedense Peter Jennings'le, köşeli bir çene ve aptal bir surat, bu çocuğu beraber hayal edemiyorum. Fakat bebekler aslında hep böyle sanırım: Büyüyene kadar ebeveynlerinin çirkinliklerini almıyorlar. "Şikago'daki önemli işinle bizi gururlandırıyorsun." Yarı-iltifat, yarı-emir. Altmetin: *Bize yamuk yapma.*

"Bize akşam yemeğine gelsene. *N'olur.* Babanda mı kalıyorsun? Evin numarası var bende." Dönüp tekrar Kayla'nın kemerini takıyor. "Yerleşirken bir şeylere ihtiyacın olursa haber et. Ne olursa."

Gerek yok ve o evde kalmak aklımın ucundan bile geçmiyor, diyemeden arabasına biniyor. Misha oradan ayrılır ayrılmaz, sanki bir el ses tellerimi bırakıyor.

Senden hiçbir zaman yardım almayacağım.

Senden hiçbir zaman bir şey istemeyeceğim.

Senden hep nefret ettim.

Ama artık çok geç. Misha çoktan, ardında nemli yaz havasında bir süre asılı kalıp etrafındaki her şeyi bozan bir egzoz dumanı bırakarak oradan ayrılmıştı.

2

Lise son sınıfta, Misha ve Kaycee hastalanmaya başladı. Elleri titriyordu; bu ilk belirtilerden biriydi. Ardından Cora Allen ve Annie Baum'a geldi sıra. Kımıldamadan duruyor olsalar bile dengelerini kaybediyorlardı. Sınıflarının nerede olduğunu ya da spor salonuna nasıl gidileceğini unutuyorlardı. Sanki tüm kasaba hastalanmış, onlarla beraber Barrens da karanlığa gömülmüştü.

Ama tüm bunlar? Bir şaka. Bir eşek şakası. Sırf canları istedi diye. Sırf ilgi çekmek istedikleri için. Sırf *yapabiliyorlar* diye.

Birkaç aylığına ünlü olmuşlardı, en azından Güney Indiana'da. Zavallı, önemsenmeyen, küçük kasaba kızları. Misha'nın ve Cora'nın anneleri yerel kanallara çıktılar; hatta Kaycee evden kaçmadan önce büyük medya kuruluşlarıyla röportaj yapacakları konuşulmaya başlanmıştı. *Chicago Tribune*'dan biri hastalığı diğer kurumsal kirlilik örnekleriyle ilişkilendirmeye çalışıyordu. Kızların yalan söyledikleri ortaya çıktığındaysa bu manşet çabucak ortadan kayboldu ve kimse kızları suçlamadı, en azından uzun süreliğine. *Sadece biraz ilgi çekmek istemişler.* Böyle demişti gazeteler.

Fakat ben onlara inandım ve hastalığın gerçek olduğuna inanmayı hiç bırakmamış bir yanım var; beni zaman zaman çevre ve çevreyi koruma sorularıyla karşı karşıya getirmiş, asıl şikâyetin ajansa ulaşmasını sağlamış, bir şeytantırnağının ufak ama hiç gitmeyen sızısı gibi sadık kaldığım bir yanım.

Şikago'ya taşındığımda, yenilerini almaya gücüm yettiği gibi

eski kıyafetlerimin hepsini çöpe attım. Giysilerimi Magnificent Mile'daki mankenlerin üzerinde ne varsa onlarla değiştirdim. Aksanımı bileyerek Ortabatı'nın uzun sesli harflerini incelttim ve insanlara New York'un varoşlarından geldiğimi söyledim. Pazar sabahlarını akşamdan kalmışlığı atlatmaya çalışarak geçirdim ve trafik açılsın diye olmadığı sürece dua etmez oldum. Ve evi aramayı bıraktım.

Barrens'ı üzerimden atmak için elimden geleni yaptım.

Fakat ne kadar çabaladıysam, yarı-ölü bir hatıranın belli belirsiz çekiştirmesini, yapmakta ya da görmekte başarısız olduğum bir şeyin ısrarını o kadar hisseder oldum. Anlamını çözemediğim bir mesajı.

Kimi zamanlar, içkiyi biraz fazla kaçırıp ya da olması gerekenden azını içip evime döndüğümde, Kaycee'yle olan anılarımı, ormandaki devasa mantarlara taş atarak isabet ettirmeye çalıştığımız akşamüzerlerini, köpeğim Kestane'yi ve hastalığa boyun eğmiş bir şehrin titremelerini hatırlardım.

Belki de Kaycee'nin yaptığı şeyin bir açıklamasının, bir nedeninin olduğuna inanmak istiyordum.

Belki de tek istediğim ona inanmaktı sadece çünkü bunca zaman sonra bile beni nasıl böyle enayi yerine koyduğunu anlayamıyordum.

Kendi kendime ant içersem içeyim, kendimi sürekli aynı sorularla baş başa buluyordum. *Neden?* Neredeyse her şeyi ardımda bırakabiliyordum ama o soruyu ardımda bırakamıyordum. *Neden?* Kaycee, Misha, o şaka. *Neden?* Bazen bir iki ay geçerdi. Kimi zamanlar birkaç hafta. Barrens'ta haber namına ne varsa artık, onları eşeleyerek Optimal'ı araştırırken saatler harcardım. Bu haberler çoğunlukla Optimal taraflı haberlerle dolu olurdu: yeni konutlar, yeni bir toplum merkezi, yeni bir burs. Yıllarımı verdim bu araştırmaya ve bir kez olsun işe yarar bir şeyle karşılaşmadım.

Ta ki altı ay önce karşılaşana dek.

***

Wyatt Gallagher'ın üç yüz dönümlük arazisi artık bel vermiş kalaslarla yapılmış bir çitle çevrili. Kuraklık buraya fena vurmuş; yeşil, kahverengiye dönmüş ve toz, arabamın ön camını kaplıyor. Çakıl serilmiş yola döndüğümde, birkaç zincirlenmiş tazı uzaktan havlamaya başladı. ÇAM'ın avukatlar için geçici bir yer kiraladığını biliyordum ama Gallagher'ın çiftliğine taşındığımızı bilmiyordum; gerçi şaşırtıcı değil bu, ne de olsa rezervuar hakkında ilk şikâyet eden kişi Gallagher.

Gallagher'ın, uyduruk bir Wi-Fi bağlantısını geçtim, bir cep telefonu bile olmadığını göz önüne alınca, şikâyetin kasaba sınırlarının dışına çıkmış olması bile bir mucize.

İlk gördüğümde, Gallagher'ın şikâyetini ayrıntılı olarak okumak için hemen en son düzenlenen kasaba meclisi toplantısının tutanaklarını istedim. Şikâyeti olan sadece Gallagher değildi: Başka birkaç aile daha Gallagher'ın yanında durup su hakkındaki endişelerini dile getirmişti. Tutanakları incelerken, tavşan deliğinden düşen Alice gibi hissettim: Birdenbire onlarca Barrens sakininin gömülmüş tutanaklarına, eski şikâyetlere, Gallagher'ın öfkesine tıpatıp uyan tüm bu eski sorun ve şikâyetlere rastladım. Sadece tutanakları incelerken bile elle dört sayfa not tuttum.

Ve son on yıldır ilk kez, hayatım boyunca ilk kez belki de, tüm dünyanın sakinlediğini hissettim. Her şey, sanki bir umut fısıltısını duyurmak için sessizleşmişti.

Gallagher'ın, ÇAM'ın Indiana şubesiyle iletişime geçmesini sağladım. Bizi korkularımızın ve şüphelerimizin karmaşık ağlarından çıkarmak için halihazırda mevcut prosedürler, protokoller ve yollar var. Fakat hâlâ, iki sene önce onaylanmış olması gereken bir temiz enerji kanun tasarısının arapsaçına dönmüş süreciyle uğraşan Indiana ekibi, destek için bizden yardım istedi.

Ve işte ben de buradayım.

Ancak Joseph Carter'ın, üzerinde neredeyse her yerde görebileceğiniz birlikte yaşanabilir tampon etiketinin olduğu külüstür Camaro'su sayesinde karargâhımız olduğunu belli eden, yeni boyanmış bir ahırın yanındaki çimenliğe park ettim. Tanıdığım birkaç araba var, birkaçı da tanıdık değil; esas ortaklarımızdan Estelle Barry, Loyola'dan birkaç stajyerin geleceğini söylemişti bize.

Boşalmış su şişesini iki tane eski karton kahve bardağının içine sokup yolcu koltuğunun önüne atıyorum.

"Williams. Geç kaldın," diye karşılıyor beni Joe, ekibin portatif masaları, evrak dolaplarını ve tek bir prize bağlı bir bilgisayar yığınını kurmuş olduğu kocaman, geniş ahıra girerken. Zeminde birbirine dolanmış kablolar ve toprak, göçmüş döşemeler ve ucuz yolluk halılar var.

"Saat 9:02 yahu."

Joe ile ben Illinois ofisine aynı dönemde alındık. Bunu ona itiraf etmektense elimi yerim daha iyi ama Joe benim en yakın arkadaşım desem yeridir. Acemilik dönemimizi beraber atlattık. Uyduruk floresan ışık altında, yorgunluktan gözlerimiz çökmüş halde, Çin lokantasından söylediğimiz yemekleri yiyerek sayısız gece geçirdik. Avukat olarak ilk üç Noelimizi beraber kutladık. Benim gibi, Joe'nun da ailesine çok yakın olmadığını düşünmüştüm hep; geçen yıl ailesiyle Florida'da tatile çıkmak için izin aldığını söylediğinde şaşıp kaldığımı, biraz da kıskandığımı hatırlıyorum.

"Uykudan yeni uyanmış, dağınık tarzı tuttum. Yakışmış sana." Joe beni ahırın arka tarafındaki uzun bir portatif masaya götürüyor. "Hukuk fakültesi günleri geldi aklıma."

"Geçen hafta sonu gelmiştir aklına," diyorum ve Joe, *kim, ben mi?* bakışı atıyor bana. Oda köşelerinin toz toplaması gibi Joe da erkek arkadaş bulur kendine. Kendiliğinden olur. "Keyfin yerinde."

"Belki açık hava iyi gelmiştir," diyor, daha önce hiç bu ka-

dar açık bir alanda bulunmamış gibi kollarını iki yana açıp gerinirken. Indianapolis'ten buraya yaptığı uzun yolculuğun ardından niye bu kadar şen şakrak olduğunu merak ediyorum. Joe, siyahi ve eşcinsel bir erkeğin Barrens, Indiana'da, ancak yemek masasının üzerine konmuş bir dildo kadar yeri olduğunu öne sürüp Barrens'ın sayılı motellerinden birinde kalmayı reddediyor. Onun yerine her sabah yoldan gelmeyi seçti.

"Belki de suyu iyi gelmiştir," diyorum, gülüyor buna. Kafeinden fazlasıyla kanı kaynayan bir tek kendisi değil. Yeni-iş, yeni-ekip enerjisi bu. Buradaki sivilceli hukuk öğrencileri hâlâ birer petrol sızıntısıyla, kirlenmiş rezervuarla, gaz boru hattı sızıntısıyla savaşarak dünyayı değiştireceklerini sanıyorlar.

"Hey, millet," diye konuşmaya başlıyor Joe. "Karşınızda Abby Williams. Son iki haftadır gelen kutunuzu dolduran kişi."

Mütevazı bir araştırma ekibi: ilk yılındaki bir avukat ve sudan çıkmış birkaç gönüllü hukuk öğrencisi. Yemin ediyorum, kızlardan biri hâlâ liseye gidiyormuş gibi görünüyor. Bu ÇAM işte: bütçesiz avukatlık. İyinin yanında savaşanlar her zaman az kazanır.

"Ona *hazırlık* deniyor diye biliyorum ben ama," diyorum Joe'ya.

Bunu duymazdan geliyor. "Abby," diyor grubun geri kalanına, "bildiğiniz gibi, ekipteki benim dışımdaki diğer lider. Ama hepimizin burada olmasının asıl sebebi o, yani birkaç güne hayatınıza lanet okumaya başladığınızda, onu suçlayın." Surat asınca bana doğru kaş göz yapıyor.

Estelle Barry'nin, ekiptekileri seçerken gönderdiği küçük fotoğraflarla ekibi eşleştirebiliyorum. Şu Raj, Harvard'dan yeni mezun, avukatlığının birinci yılında. Stajyerlere de şimdiden isim takmaya başladım: Flora, çiçek desenli bir üst giyen neşeli, California'lı kız; Portland, gerçek olamayacak kadar terzi elinden çıkmışa benzeyen bir gömlek giyen sakallı hipster.

Stajyerler tek gecelik ilişki gibidirler. İsimlerini öğreniyormuş gibi yapabilirsiniz ama nihayetinde hiçbir önemi yoktur.

Flora ayağa fırladı. Ödevini yaptığını göstermek istiyor. "Şimdiye kadar, son beş senenin kasaba meclisi toplantılarının notlarını topladık, onlar bunları dijital ortama aktarmadan önce," diyor. "Bazı aileler şikâyet etmeye, ee..." Notlarına bakıyor ve yüzüne gölge düşüyor. "Neredeyse üç sene önce kadar başlamışlar." Saçını kulağının arkasına itiyor. "Bu şikâyetleri teker teker baştan inceleyeceğiz," diyor ve oturuyor.

"Peki şimdiki şikâyetler? Gallagher dışında kim var?" Gallagher, Barrens'taki en büyük toprak sahiplerinden biri, çiftliği daha ben doğmadan önce buradaymış ve sulama için rezervuardan su alıyor. Joe'nun gönderdiği notlara göre, son iki senenin kurak mevsimi yüzünden rezervuara eskiye göre daha fazla bel bağlamak durumunda kalmış. Mısır ve soya tarlaları telef olduğunda, suda bir sorun olduğundan şüphelenmeye başlamış; bazı komşuların, borulardan pis koku geldiği, deri rahatsızlıkları ve baş ağrısı şikâyetleri de bu şüphesini güçlendirmiş.

"Belediyeye verdiği şikâyet dilekçesine yarım düzine insan imza atmış. Dawes adında bir aile ve Stephen Iocco ismindeki şahısta şansımız yaver gidebilir."

"Yarım düzine kişi mi şikâyet etmiş? Yargıcın odasında bizimle dalga geçerler." Joe iyimser düşünüyor. Bizi yaka paça dışarı atarlar.

Flora'nın canı sıkılmış görünüyor. "Optimal, Barrens'taki en büyük işveren," diyor. "İnsanları ikna etmek zor."

"Burası bir fabrika kasabası," diyorum ve midemde bir yumruyla Misha'nın söylediği şeyi hatırlıyorum: Artık zıt taraftasın. Barrens'taki insanların çoğunun bana zıt tarafta olacağından korkuyorum. "En büyük engelimiz bu olacak."

Herkes başıyla onaylıyor ama tüm ekibin üzerinde bir şehrin ya da en azından bir banliyönün temiz görüntüsü var ve bu durumu anlamaları mümkün değil.

Burada yaşarken, sabah havası bir plastik kül tabakasıyla kaplı olurdu; her nefesimizle Optimal kimyasallarını solurduk ve kimyasal pus, güneşi pembenin ve turuncunun farklı tonlarına dönüştürürdü. Kulaklarımız Optimal inşaatlarının bitmek bilmeyen gürültüsüyle çınlardı: yeni inşaat iskeleleri, yeni ambarlar, yeni depolar, yeni fabrika bacaları. Öğle yemeklerimi, Optimal'dan gelen bir bağışla yakın zamanda inşa edilmiş okul kütüphanesinde yer, Optimal'ın ürettiği parçalar kullanılarak yapılmış, Optimal tarafından bizim için satın alınmış bir otobüsle evime dönerdim ve Optimal'ın sponsorluğunda düzenlenen danslara, kermeslere ve mangal partilerine katılırdım. Babam haklıydı: Bizden büyük biri *vardı* gerçekten, yukarıdan bizi seyreden, gökyüzündeki renkleri ve soluduğumuz havayı bile değiştirebilen biri. Ben daha çocukken, fabrikanın iskeletinin dikildiği zamanı hatırlıyorum. Ev hastalık kokusuyla dolup taşıp üzerime çökecekmiş gibi hissettiğimde, inşaat alanında oynamak için gizlice rezervuara gider, atıksu borularının üzerindeki pas tabakasına adımı yazardım.

"Bir fabrika kasabası," diye tekrar ediyor Joe. "Ne hoş."

"ÇDL teknisyenlerini ne zaman gönderecek?" diye soruyor Raj. Sesi bile bunalıma girmiş gibi çıkıyor. Çevresel Test Laboratuvarları temiz su kaynakları üzerinde uzmanlaşıyor ve özellikle ağır metal kirliliği konusunda tecrübeliler. Ne yazık ki Ortabatı'daki sayılı güvenilir laboratuvarlardan biriler ve birkaç aylık birikmiş işleri var.

"Gelecek hafta," diyor Joe. "Ama su sonuçlarının temmuzdan önce gelmesini beklememeliyiz."

"O da belki," diyorum. "Başka bakabileceğimiz ne var? Kanser evrelerinin hızlanması var mı?"

"Son birkaç senede mi? Yok." Kanserin daha hızlı ilerlememesinin hayal kırıklığı yaratması sadece bizim meslekte var.

"Optimal yirmi sene önce geldi," diyorum.

"O kadar geriye gitmemizi mi bekliyorsun? Bunu yapacak

işgücümüz yok. Hem, hastaneler nasıl çalışır biliyorsun. Metal paradan kan çıkarmak daha kolay olur ve zaten hastanelerden alabileceğimiz bilgilerin yarısına da erişimimiz olmaz."

"Veri veridir. Sonrasında mahkemede işe yaramasa bile veri boşa gitmez. En azından burada muayenehanesi olan doktorlarla konuşmalıyız." Biz böyle çalışıyoruz: bir ileri bir geri, bir iterek bir çekerek. Joe'yla ilk tanıştığımda, su içtiğim şişenin kimyasal bir atık kaynağı olduğunu söylemişti, ben de ona dalyarağın teki olduğunu söyledim. O zamandan beri arkadaşız.

Bastırmaya karar verdim. "Gönderdiğim eski dosyalara baktınız mı peki? Orada işe yarar bir şeyler var mı sizce?"

"Mitchell dosyası mı?" diyor Flora. Neşeyle konuşuyor tabii.

"Mitchell'lar, Dale'ler, Baum'lar ve Allen'lar esas davacılardı," diye araya giriyor Portland. Yıldızlı pekiyi almak için fırsatı kaçırmıyor. Sevdim onu. "Dediğine göre kızları (genç kızlar, dört kişi) çok hastalanmış. Titremeler. Görme bozuklukları. Bayılma nöbetleri. Yayılmaya başladığında kamu davası açmışlar..."

"Evet. Sonra da geri çektiler." Joe notları masanın üzerine atıyor. "Bir aldatmacaydı. Yüklü bir ödeme alıp zengin olmak isteyen genç kızlar." Sonra, ansızın, bana dönüyor. "Değil mi, Abby?"

Koduğumun Joe'su. Sürekli sorgu peşinde.

"Öyle söylemişlerdi." Kaycee'nin resim dersinde kalemini eline almaya çabalayıp beceremememesini düşünüyorum. Koridorlarda, böcekler gibi titreye titreye dolaşan arkadaşlarını düşünüyorum. "Üzerlerine çok dikkat çekmişlerdi. Kızlardan biri sonrasında kasabayı terk etti. Diğerleri şikâyetleri geri çektiler. Ben aslen Barrens'lıyım," diye açıklıyorum bir grup ifadesiz surata, aslen diyorum, sanki sonrasında, ne bileyim, Paris'e, Rio'ya ya da Santa Monica'ya yerleşmişim gibi. "Hastalanan kızlarla beraber okudum."

"Ama bir denetim yapıldı." Bunu söyleyen, Raj. Joe'yla birbirlerine karşı takındıkları bu uzak kibarlık yüzünden belki mesai dışında yatıyorlardır diye şüpheleniyorum. "ÇKA'dan birileri gelip bir ay boyunca test yapmış. Optimal geçmiş. O zamandan beri yapılan her denetimi de geçmişler."

"Yine de sence de çok büyük bir tesadüf değil mi?" diyorum öylesine, bu fikir daha önce aklıma gelmemiş gibi.

"Bu tesadüf değil ama," diye tekrar araya gidiyor Flora. "Optimal, Barrens'a taşınmadan önce on yıl kadar Tennessee'deymiş. O zamanlar isimleri Birleşmiş Polimer'miş. Tahminim, ana kuruluşun ismi hâlâ bu. 2000'lerin başında bir grup davacı Birleşmiş Polimer'e yasadışı atık atma suçlamasıyla dava açmış. Bir kabahatleri olduğunu reddetmeye devam etseler de davaya devam etmek yerine tazminat ödemeyi kabul etmişler." Bu kız A almak için gerçekten çalışıyor. İnek öğrenciler olmasa ne yapardık.

"Bir kabahatleri yoksa, neden tazminat ödesinler ki?" diye soruyor Portland.

"Optimal son on yılda sınırı aşmaya birkaç kez yaklaşmış," diyor Joe, notlarını kontrol edermiş gibi dosyaları karıştırırken. Hepsi göstermelik. Fotoğrafik hafızası var ya da ona çok yakın bir şey. "İşçilik hakları ihlalleri, vergi denetimleri, hatta bir tane ayrımcılık davası bile var. Ama hiçbir şey tutmuyor. Bu kadar çok para kazandırırlarken, kimse onların üzerine fazla gitmek istemiyor."

"Küçük kasaba siyaseti dediğin şey işte," diyorum.

Flora kaldığı yerden devam ediyor. "İşte, kızlar da onlardan para koparma fikrini buradan almışlar. Kızlardan biri, Misha Dole, öyle dedi."

"Misha Dale," diye düzeltiyorum.

"Bir süreklilik olduğunu kanıtlayamazsak bunun bize bir yardımı olmaz," diye fikir belirtiyor Joe. "Optimal'ı derinlemesine incelemek istiyorsak, birilerini bunun için bir nedenimiz

olduğuna ikna etmemiz gerekecek. Bunun için de bu semptomları *şimdi* yaşayan insanlardan yeminli ifadelere ihtiyacımız var. Ayrıca diğer olası nedenleri de listeden silebilmeliyiz. Sonunda iş tahtakuruları ve intikam almak isteyen kafayı sıyırmış ihtiyarın tekine bağlanacaksa, kendi adımı tehlikeye atmak istemem."

"Şunu iyi anlamalısınız." Sesim, eskimiş çatı kirişlerinden yankılanıyor ve bir şeyler kıpırdanıyor. Bir kuş. Türü ne göremiyorum ama. "Buradaki kahramanlar biz değiliz. Biz düşmanız."

"Hah, güzel." Joe sırıtıyor. "Kötü adamlar her zaman daha iyi giyinir. Hadi işe koyulalım." Ellerini çırptığında, kuş havalanıp üstümüzden uçarak açık kapıdan dışarı kanat çırpıyor. Flora bir çığlık koparıyor.

"Sadece bir karga," diyorum ve sonra, kendimi durduramadığım için devam ediyorum, "Kargaların muhteşem hafızaları vardır. Farklı insan suratlarını da seçebilirler. Fil gibidirler. Hiç unutmazlar."

"Hep bu kadar sinirli görünmelerine şaşmamalı," diye ekliyor Joe ve kafamı kaldırıp ona baktığımda, tek kaşını kaldırmış Raj'a baktığını görüyorum. Evet, kesin sevişiyorlar.

Boş masayı kendime alıp Gallagher'ın bize bıraktığı notları düzenliyorum: toprağın pH'ındaki değişikliklerin, alışılmadık bakterilerin, açıklanamayan mahsul telefinin, neredeyse okunaksız, detaylı kayıtları.

Hemen gözüme bir şey takılıyor: Gallagher, Dawes isminde, çocuğunun cildinde döküntü olduğunu iddia eden bir kadının ifadesini eklemiş. Ama Barrens'taki birçok aile gibi, kendilerine ait bir kuyu kullanıyorlarsa bu bizim için kötü haber demek. Kirlenme yeraltı suyundaysa, bunu tek bir kaynağa bağlamak çok zor olacak. Bir de tüm bu davanın başından itibaren bir aldatmaca daha olduğu, birkaç kasabalının Kaycee ve arkadaş-

larının on sene önce denediği gibi tazminat alabilmek için uydurduğu bir şey olma ihtimali de var.

Ekibin geri kalanı için bu herhangi bir dava. Benim içinse nihayet şeytanlarımla yüzleşme fırsatı. Çirkin sırları ortaya dökme fırsatı. Keşke burada olmamın sebebinin, sesi olmayanlara, bir zamanlar benim de gücüm olmadığı gibi, şimdi de gücü olmayanlara adalet sağlamak olduğunu söyleyebilsem. Hatta keşke kötü adamların canının yanmasını istediğimi bile söyleyebilsem.

Ama tek istediğim öğrenmek; kesin olarak, nihai olarak, sonsuza dek. On yıldır aynı sorular kafamın içinde dönüp duruyor. Onları ancak gerçekler susturabilir.

3

Saat altıda paydos ediyorum: Kâğıtların üzerindeki kelimeler birbirine karışmaya başlamıştı. Ben toplanınca Joe da toplanıyor ve deri bir el çantasına evrakları dolduruşunu seyrederken, acaba burası hakkında ne düşünüyor diye merak ediyorum. Nereden geldiğimi, fazla ayrıntı vermeden ve genellemelerle daha önce de anlatmaya çalışmıştım. Kırsal, çalı çırpı, geniş açıklıklar, bir somun ekmek almak için gidilen yirmi dakikalık yol... Şimdi havadaki bu hafif tezek ve saman kokusu ile dönümlerce insan eli değmemiş araziler arasında bana farklı bir gözle bakmaya başlamış mıdır acaba diyorum.

Gallagher'ın köpekleri mesai yapıyor ve Joe'yla ben ahırı kilitlemek için dışarı çıkar çıkmaz tekrar havlamaya başlıyorlar. Birkaç yüz metre ötede, çiftlik evinin arkasındaki ocak, akşam havasına kömür kokusu salıyor. Gallagher evde herhalde.

"Canım içki çekti. Buralarda uyduruk karaoke barı falan yok mu?" Joe beni dürtüyor ve daha öncesinde bana buralı olduğumu itiraf ettirdiği için gönlümü almaya çalıştığını biliyorum. Joe'nun en sevdiğim yanlarından biri de bu; mesai bittiğinde, işinde çok iyi olduğu için kendini hep suçlu hisseder. "Beni buranın işlek mekânlarına götürebilirsin."

"Çok yoruldum," diyorum, ki yarı yarıya doğru bu ve daha babamı görmem gerekiyor, bunu da Joe'ya anlatmak istemiyorum hiç. "Zaten sen Indianapolis'e dönmeyecek misin?"

"Hiç. Hayır. Yok." Ofisten çıktığında Joe'nun sesi bile değişiyor ve zamanında bunu ona söylediğimde, o da benimkinin de değiştiğini söylemişti.

"İnan bana, Carrigan's senlik bir yer değil."

Joe el sallayıp arabasına biniyor. Kiralık arabasının ardında bıraktığı toz yüzünden dönüyorum.

Eski ve yeni kayıtları incelemekten başım ağrıyor. Döngüler gerçekler gibidir. Sizi özgür bırakırlar ama önce sağlam bir migrene sebep olurlar.

Gökyüzü o arada kalmışlıkta; gece ve gündüz çekirgelerin müziği eşliğinde mavilerden, pembeler, turunculardan oluşan karmaşık bir hengâme düzenliyor. Bu saatte Barrens çok güzel: Tarlalar hafif bir sisle kaplanmış. Barrens'ın güzelliği böyledir, en beklemediğiniz anda çıkar karşınıza.

Kas hafızası beni doğrudan Barrens Barajı'na götürüyor. Çocukluğumda, özellikle yazın, su daha sığken ve akıntı ayak bileklerimi kavrarken burada çok zaman geçirirdim. Su hep buz gibi olurdu ama bu hiçbir zaman önemli değildi. Hava iyi olduğunda burası insan dolardı. Kerevit tutan, salıncakta sallanan, şambrel üzerinde yüzen çocuklar, balıkçı çizmelerini giymiş, baraja yeni salınmış alabalıkları yakalamak için şanslarını deneyen balıkçılar.

Bugünse etrafta kimsecikler yok. Su yüksek, dalgalı ve beni kapsa götürür. Gözlerimi kapatıyorum ve suya girdiğimi düşlüyorum yine de. Soğuğun şokunu, bunca suyun ani ağırlığını düşlüyorum. Beni suyun altına çekmeye çalışan uzun bir dizi el gibi akıntının hücumunu. Dengemi zar zor tutarak geri sendeliyorum.

Derken, uzaktan gelen bir kahkahayla kafamı oraya çeviriyorum. Biri koyu saçlı, biri mısır püskülü sarısı, iki kız, el ele, her adımlarıyla sağa sola toz ve çakıl taşı saçarak ormanın içine koşuyorlar.

Zaman, şimdiden koparıyor kendini ve artık dizlerimiz kabuk bağlamış, deliyürek, Kaycee'yle kendimi görüyorum.

Koyu saçlı kız bir sandaletini düşürüyor ve almak için arkadaşını bırakıyor. Beni gördüğünde suratı şüpheyle kasılıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi oluyor ama arkadaşı tekrar elini tutuyor ve gidiyorlar. Nefesimi tuttuğumun bile farkına varmadan nefes veriyorum.

Eskiden onu her yerde görürdüm. Geçen sene metroda bir kızı tutmuştum; tatil yüzünden iyice dolmuş tren arabasında insanları omuzlayarak ilerledim ve platforma çıkmadan önce kızı çantasının kayışından ucu ucuna yakaladım.

"Kaycee," dedim nefes nefese ve kız dönünce, onun fazla genç olduğunu fark ettim; Kaycee'nin kaçıp gittiği yaştaydı, şimdi olacağı yaşta değil.

Bir keresinde, son sınıfın sonlarına doğru, onu tuvaletlerde dizleri üzerinde bulmuştum, tuvalette kan damlacıkları vardı. Tekrar tekrar, aynı şeyi söyleyip dururken ben de başında dikilmiş intikamım alınmış hissetmeye çalışıyordum ama tek hissedebildiğim panik ve soğuk bir korkuydu: Bu şey Kaycee'ye bile geldiyse, hiçbirimiz güvende değiliz.

Elini uzattı ama tutmamı istediği için değil. Karanlık kör bir şekilde bir şeye tutunmaya çalışırmış gibi. *Bana neler oluyor?* Vücudu kasıldı ve öğürmek için tuvalete döndü.

Kanın beklediğimden daha kırmızı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Daha sonrasında, *Bunu nasıl taklit edebilirdin ki?* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

4

Nereye gitmem gerektiğini biliyorum ama biraz daha zaman harcayıp kendimi Sunny Jays'in park yerinde buluyorum: eskiden liselilerin kimlik göstermeden alkol satın alabildiği köhne market ve içki dükkânı. Ben de onlardan biriydim. Sokağın karşısında, eskiden çalılıktan oluşan ve insanların ikinci bir çöplük olarak kullandığı alan temizlenmiş, sulanmış ve bir çocuk parkına dönüştürülmüş. Anne babaları gölgede boynu bükük otururken, çığlık çığlığa birkaç çocuk, parlak kırmızı bir plastik kaydıraktan kayıyor ve yepyeni salıncaklarda bacaklarını ileri atıyorlar. Tel örgünün üzerinde *Optimal'ın Umurunda!* yazan koca bir levha var. Göze sokmasalar bari.

Arabamı park edip koşarcasına kapıya gidiyorum. İçeride, doğru dürüst seçenek bulunmayan şarap kısmına gidiyorum ve uyduruk pembe zinfandel kutu şarapları, Yellow Tail marka şaraplar ve şişe şişe Carlo Rossi'leri inceliyorum. Raftan, iyi görünen ama biraz tozlu bir Malbec almak üzereyken (her zaman doğru seçim) arkamdan biri konuşuyor.

"Yardım lazım mı?"

"Hayır, sağ olun..." Dönüyorum ve şişe elimden kayıyor. Ucu ucuna yakalıyorum.

Barrens hakkında unutamadığım birçok şey var; unutamayacağım birçok şey. Tavuk çiftliklerinin yaz aylarındaki kokusu. Yanlış bir yerde ya da yanlış bir bedende sıkışıp kalmışlık hissi. Zifiri karanlık geceler, sessizlik.

Ama şunu unutmuştum: Bu kasabada tanıdık birine rastlamadan hiçbir yere gidemezsiniz. Bir şehirde üzerinizden ilk attığınız şeylerden biridir bu izleniyor, gözlemleniyor, fark ediliyor olmak hissi; tanıdık insanlar ve tanıdık yerler arasında bir pinpon topu gibi gidip gelme ve bunun bir çıkışının olmayacağı hissi. Önce Misha, şimdi de...

"Bir şeye ihtiyacın olursa, haber ver." Dave Condor –ismini değil, soyadını kullanırdı her zaman– kasaya para saymaya geri dönüyor. Saçı yüzünün yarısını gizliyor. Onda bir şey var, beni bir acayip hissettiriyor, lisede bile öyleydi. Belki her zaman sessiz, değişken biri olduğu içindir, sanki bir esnemeyle ortaya çıkmış gibi.

Şişeyi raftaki yerine bırakıp yolumu uzattığım için pişmanlık duyarak kapıya doğru birkaç adım atıyorum. Babam muhtemelen bunun içki içmek istediğim için ceza olduğunu söylerdi.

Ben dışarı çıkamadan başını kaldırıyor. "Şarap baya eski. İyi anlamda demiyorum. Buradaki insanlar daha çok bira ve likör seviyor," diyor bana. "Buralardan değil misin?"

Beni tanımıyor. Bu benim gözümde bir başarı. Gülümsüyorum. "Niye öyle dedin?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek. Belki de bu küçük kasaba lekesi çıkabilen bir şeydir gerçekten.

Omuz silkip sırıtıyor. "Barrens'taki tüm kızları tanırım. Özellikle de güzel olanları."

"Eminim tanıyorsundur," diyorum ve bana gözlerini kısarak bakıyor, sanki beni bir duman perdesinin ardından görmeye çalışıyor.

Lisede, Condor hakkındaki hikâyeleri hatırlıyorum. Ot sattığı için başı belaya girdiğini hatırlıyorum ve ben henüz üçüncü sınıftayken, mezun olmasına birkaç ay kala okulu bırakmıştı. Condor kız arkadaşı Stephanie'yi hamile bıraktığında Annie Baum'un Condor'un üzerine gittiğini hatırlıyorum. *Ee Condor,*

demişti, *dediklerine göre sen* pütana* *severmişsin?* Çünkü Stephanie'nin babası Ekvador'dan gelmişti. Condor da hiçbir şey demeden ayağa kalkmış, çantasını alıp gitmişti.

Putana, Annie Baum'un öğrenebildiği tek İspanyolca kelimeydi muhtemelen.

Ama başka bir şey daha vardı – Oyun'la da alakalı bir şey. Ne olduğunu hiç duymadım. Condor zor yakalanır biriydi, onu bir yere tutturamadan çatlaklardan sızar giderdi hep. Popüler değildi ama popüler olmadığı da söylenemezdi. Sistemin dışında yaşıyordu. Hakkındaki hikâyeler bile parçalanıp yumuşatılır, son şekillerini almadan önce bizim kulağımıza geri gelirdi. Brent O'Connell ve arkadaşları sözde Condor'un evine gitmiş ve onu evire çevire dövmüşlerdi. Kaycee'ye yaptığı bir şey yüzünden miydi? Ya da yapmaya çalıştığı? Becky Sarinelli öldükten sonraydı, onu biliyorum. Ayrıca Condor'la Becky Sarinelli'nin arkadaş olduklarını da hatırlıyorum.

En çok hatırladığım da bu: Condor'un başı hep beladaydı. Ya da hep bela peşindeydi.

Ayağa kalkıyor. "İçilebilir bir şey istiyor musun?"

Tezgâhın arkasından çıkıyor ve birkaç adımla odayı aşıyor. Bir çiftçi, tamamen omuzdan, dirsekten ve sert ellerden oluşsa da hâlâ o tuhaf zarifliğe sahip.

"Bu idare eder." Üst raftaki bir şişeye uzandığında tişörtü kalkıyor ve gövdesini saran bir dövme görüyorum: bir çift kanat. "Bordeaux sever misin?"

"Şarap severim," diyorum. "Alıyorum." Peşinden kasaya gidiyorum. Üzerimde nakit yok, o yüzden ona kartımı uzatıyorum. İsme merakla baktığını gördüğümde konuşmaya başlıyorum, "Aslında birbirimizi tanıyoruz. Ben Abby Williams. Senin bir alt dönemindeydim ve aynı İspanyolca dersine giriyorduk."

Beklenmedik bir şekilde Condor gülüyor. "Şimdi hatırladım seni," diyor. "Yani buralardansın aslında."

---

* Fahişe. *–yhn*

"Aslen."

"Asıl senin *beni* hatırlamana şaşırdım. O zamanlar dersleri asardım hep. Çoğu zaman futbol sahasının arkasındaki orman da tüttürmeye giderdim. Haliyle, krallığım." Ucuz likörle dolu daracık rafları, alkoliklerin bir seferde ancak paralarının çıktığı, olabilecek en ufak şişelerdeki alkollerin bulunduğu bütün bir koridoru içeren dükkânı işaret etmek için kollarını iki yana açıyor. Bunu söylerken kızgın bir şekilde söylemiyor ama. "Bu güzelim küçük kasabaya seni hangi rüzgâr attı bakalım?"

"Bir dava üzerinde çalışıyorum, avukat oldum. Çevre hukuku."

"Büyük yerlere geldin, ha? İyi yapmışsın." Bunu içten mi söylüyor anlayamıyorum.

"Çok büyük değil, aslında," diyorum, kendimi önemsizleştirmek için değil, açıklamak için.

"Yine de kasabadan kurtuldun. Bu da bir şey. Bayağı büyük bir şey." Bu sefer içten olduğunu anlıyorum. "Al." Kasadan geçirmeden bana şişeyi uzatıyor. "Müesseseden. Eve hoş geldin hediyesi."

"Buna gerek yok." Poşete uzanıyorum ve elim eline dokunduğunda, aramızda bir şey geçiyor, kimyanın ve ısının hızlı bir aktarımı.

İçgüdülerin asıl sıkıntısı bu işte: Alayı yanlış.

"Vermek istiyorum."

"Teşekkür ederim. Çok... incesin," diyorum, poşeti alıp hızla kapıya yürürken.

"Hey, Abby," diye sesleniyor, ben neredeyse kapıdan çıkmak üzereyken. "Kendini özletme. Güzel bir yüzü ikinciye unutmam." Condor'un gülümsemesi geniş ve belki de, belki de samimi.

Ve o anda başımın belada olduğunu anlıyorum işte.

5

Babamın evine bir kilometre kadar kala yol daralıyor ve bir çakıl yola dönüşüyor, bu yol o kadar tanıdık ki on yılı bir anda hiç zaman geçmemişçesine yok ediyor. Çakıl taşları arabaya vururken kuşlar –bu sefer hindi akbabaları– yoldaki bir leşi didikliyorlar. Kornaya basıyorum ve havalanmadan önce kafalarını kaldırıp donuk gözleriyle bana bakıyorlar.

Sadece bir akşam yemeği, diye hatırlatıyorum kendime. Basit. Çabucak. Babamın benim üzerimde bir gücü yok. Her ne kadar korkunç biri olsa da o da sadece bir insan. Dünyada kötü insanlar var ve bazen, bu kötü insanlar anne babanız oluyor. Ama benim düşüncelerimi okuyamaz. Eskiden yapabildiğini sandığım gibi, günahlarımı göremez.

Fakat yine de ondan kaçamam.

Buradaki birçok ev gibi, çocukluk evim de hiçliği ortasındaki bir araziye inşa edilmiş mütevazı, iki katlı bir bina. Dışarıdan hiçbir acayip yönü yok, alınlıklı çatısında ya da tahta kaplamasında herhangi bir karanlık yok, beton verandasında ya da güneş altında kararan sundurmasında tuhaf bir şeyi yok.

Yine olması gerekenin tam tersi gibi, sanki ev bana doğru koşuyor. Sanki içine girmem için sabırsızlanırmış gibi. Beni bekliyormuş gibi.

Motoru kapatıyorum ve zaman öldürmek, birkaç saniye daha kazanmak için kafamın üzerinde toplanmış saçımla uğraşıyorum. Hemen hemen hiç saçım açık gezmem ve belime

kadar uzadılar neredeyse. Birkaç ayda bir kırılmış uçlarını kesmek için saçlarımı kendim keserim. Saçımı hep kısa kestirmek istemişimdir, hep bunu yapacağıma ant içerim kendi kendime. Birkaç sefer, makası görüp paniklemeden önce kuaför sandalyesine oturmuşluğum var. Babam hep saçımın en iyi yanım olduğunu söylerdi ve bir şekilde bu fikir saçımın bir parçası oluverdi; bu ve daha sonra dalgalı olarak açılsın diye saçlarımı örerken annemin parmaklarını kafa derimden saçlarımın ucuna kadar saçlarımda gezdirmesi. Nedense saçım uzun olmazsa, çirkin olacağımdan korkuyorum. Daha da kötüsü, saçımı keserek bu anıyı da keseceğimden korkuyorum, birkaç çok iyi anımdan birini. Annemi tekrar kaybetmem gerekecek. Ama bu sefer, bunun sorumlusu ben olacağım.

Arabadan iniyorum ve bir saniye durup ormandaki ağaçlara bakıyorum: rezervuara, kamu topraklarına ve ben küçükken benim kişisel vahama doğru uzayan dönümlerce orman. Babamı en son gördüğüm zamanı hatırlamaya çalışıyorum ama birden fazla anıdan görüntüler geliyor aklıma: boğazıma sarılmış eli, iç çamaşırı çekmecemi karıştırıp orada tangamı bulduğu ve bir hafta boyunca akşam yemekleri sırasında beni o tangayı boynuma takarak yemek yemeye zorladığı zaman. Tuhaf, sarsıcı ve neredeyse suiistimal anlarından daha acı verici olan şefkat anları: benim için çiçek toplayıp yatağımın ucuna bir bardak içinde bırakması, Indianapolis'teki bir karnavala doğum günü sürprizi seyahati, evin arkasındaki ormanlıkta, diş etleri kurumuş kusmukla kaplı Kestane'yi kaskatı bulduğumda, onu gömmeme yardım ettiği zaman.

Doğum günümden dört gün, mezuniyetimden iki gün sonra kasabayı terk ettiğimde, yüreğim ağzımda, iki bavulum bagajda, şehirden çıktığım her an Tanrı'nın beni çarpacağını düşünerek Şikago'ya doğru batıya sürdüm. *Sadece Barrens'ta güvendesin.* Ömrümün yarısından fazlasını eğer burayı terk edersem cehenneme gideceğimi düşünerek geçirdim. Terk etmek günahların en büyü-

güymüş gibi. Ama sonra cehennemin Barrens'ın kendisi olduğunu fark ettim ve bu da terk etmeyi tüm risklere değer hale getirdi.

Patikada yürürken botlarımın altında çakıllar eziliyor. Sekiz yaşındayken yaptığım kuş sulağı orada. Mevsimlerce orada duran çocuk yüzme havuzu yüzünden artık çim çıkmayan toprak bir kısım var. Annemin, kendi başına konserve kutuları ve boyalı tahtalarla yaptığı –bu yüreğimi sızlatıyor– rüzgâr çanları sundurmanın üzerinde usulca çalıyor. Kıymıklı bir haç hâlâ ön kapıya çivili.

Hava yanık kütükler gibi, yaz gibi kokuyor. Hep sevdiğim çimenin, toprağın ve korun tanıdık kokularının altında, yoğun ve ekşi, başka bir koku daha var. O kokuyu tanıyorum. Sazlık. Çürüme.

Kurağın kokusu. Burasıyla, ağaçlığın hemen arkasında gizlenen rezervuar arasında yarım kilometre bile yok.

Evin içinde, bana suyun altında olmayı hatırlatan televizyonun mavimsi ışığıyla yıkanmış babamı küçük oturma odasında buluyorum.

Babam ufak görünüyor. Ufak ve yaşlı. Onu görmenin şoku neredeyse tökezletiyor beni. Babam her zaman cüsseli biriydi, uzun değil ama odaya girmesiyle odayı yutan birisiydi ve dışarıda çalışmaktan kas yapmıştı: çatı işi, marangozluk, hafriyat, yerel çiftliklerde yardımcılık. Telefonda konuştuğumuz nadir zamanlarda, hattın ucunda hayal ettiğim kişi böyle biri.

Şimdiyse kasları eriyerek yerini deri kıvrımlarına bırakmış gibi görünüyor, gri ve ince ve kemikleri üzerine çekilmiş bir çarşaf gibi. Kireçlenmiş bir cesede benziyor ve başını bana doğru çevirdiğinde, gözlerinin odaklanması zaman alıyor.

Bir anlığına çok korkuyorum: O da beni tanımıyor çünkü.

Sonra koltuğunun kollarını kavrayıp kendini ayağa kaldırmaya başlıyor.

"Önemli değil, baba. Otur." Eğilip bana sarılmasına izin veriyorum. En son sarıldığımız zamanı hatırlayamıyorum.

"Hayatım." Omzuma hafifçe vurup kurumuş dudaklarını

yanaklarıma dokunduruyor. Sesi zayıf ve bana hitabı –hayatım– benim küçüklüğümden beri kullandığı bir söz. "Hâlâ geleceğini umuyordum."

"Tabii ki, baba. Geleceğim dedim," diyorum.

"Çok zaman oldu..." Bu ufacık fiziksel çaba bile onu çok yormuş gibi koltuğuna yaslanıp gözlerini kapatıyor.

Özür dileme dürtüme karşı çıkıyorum. Neden daha önce gelmediğimi biliyor. Herkes biliyor; onun asabiyetini, öfke krizlerini, karanlık ruh hallerini. Annemin ölümünden sonra haftalarca, yaptığım her şey öfkeyle patlamasına yol açıyordu. Sonrasında, aynı hızla sessizliğe gömülür, ben hiç var olmamışım gibi davranırdı. Ama yaptığı her şey kabul edilebilirdi çünkü ne de olsa "Tanrı'yı bulmuştu." Kasabadayken, dinini bir zırh gibi giyerdi ve bir şekilde, bu onu dokunulmaz kılardı. Evdeyken, bunu bir silah olarak kullanırdı.

Herkes biliyordu ve aynı zamanda, kimse görmüyordu; kimse tek kelime etmedi. Şehirde herkes isimsizdir ama herkesin herkesi tanıdığı küçük kasabalarda, tanıdığınız bir yüze bakıp sonra kafanızı çevirebilmek özel bir yetenek ister.

Ocağın üzerine asılmış tek bir fotoğraf dışında üniversite mezuniyetimden gönderdiğim bir fotoğraf, içeride hiçbir şey değişmemiş. Annemin porselenleri dolapta sergilenmekte. VCR'ı olan –Tanrım, bir VCR– eski bir tüplü televizyon babamın koltuğunun hemen karşısında. Her şeyin üzerini bir toz tabakası kaplamış. Ve babamın terlikleri, on yıl önce de giydiği aynı terlikler, neredeyse tamamen yenmiş. Sanki ben gittiğimde burada zaman durmuş.

Buraya gelirken ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Halam Jen, babamın dört yaş büyük ablası, geçen Noel bana bir not gönderdi. Babamın hastalığını bana haber veren oydu. Alzheimer olduğunu düşünüyordu ama tabii ki babam doktora gitmeyi reddetmişti.

Hep küçük şeyler, demişti. Anahtarlarını nereye koyduğu-

nu unutuyor. Ruh hali değişip duruyor. Sürekli düşüyor. Ama bizim kim olduğumuzu biliyor hâlâ.

"Yolculuk nasıldı?" Sesi yaşlı çıkıyor, zamanla incelmiş ve içimde beklenmedik bir acıma hissinin kabarmasına neden oluyor.

"Fena değildi. 83'te trafik biraz durdu ama yarın saat falan sürdü." On sene geçmiş ve biz trafik hakkında konuşuyoruz. Bir şeyler söylemek için aklımı kurcalarken uzun, rahatsız bir sessizlik oluyor. Biz neler hakkında konuşurduk? Biz konuşur muyduk ki?

İçgüdüsel olarak ön kapıya kadar adımları sayıyorum: yirmi üç. Mutfağın içinden arka bahçeye giden kapıya on üç adım. Odama kaçmam gerekirse, merdivenlere on yedi.

Eski odam. Burası artık benim evim değil. Bu artık benim hayatım değil.

"Yemek yaptım," diyor babam; gururlu gibi. Bu sefer kendini koltuğundan kaldırmayı başarıyor ve bir eline ağırlığını vererek bastonunu arıyor. "Artık buna ihtiyaç duyuyorum."

Ne söylemem gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok, o yüzden sıkılı dudaklarımla yarım yamalak gülümseyerek peşinden mutfağa giriyorum. Babamı yavaşlamış, bastonu üzerine eğilmiş halde görmek benim için çok kafa karıştırıcı. Şu his –üzüntü, acıma, daha iyi hale getirme arzusu– davetsizce tekrar kabarıyor içimde. Hazırlıklı geldim ama bunun için değil. Birden yeni bir tür korku hissetmeye başlıyorum; bu adamın yanındayken hayatta kalmayı, kendimi bulmayı en baştan öğrenmem gerekeceği korkusu. Kendini bana yine sevdireceği ve sonra yine beni hayal kırıklığına uğratacağı ve onu sevmemeyi baştan öğrenmem gerekeceği korkusu.

Babam lazanya yapmış; "evdeki malzemelerden," diyor, "donmuş olanlardan değil." Ve onu bastonuna yaslanarak mutfakta gezinirken, tek eliyle soğan doğrarken, sosu ve peyniri dökerken hayal edince içimde bir kez daha bir sızı hissediyo-

rum. Hem de vejetaryen yapmış. Hastalığının belirtileri ortada olsa da –tutakların adını unutuyor ve bir kere annemden şimdiki zamanda bahsediyor– et yemediğimi unutmamış.

Masada oturduğumuz ve çocukken evcil tavşanım olan Yavruş'un nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduğum o geceyi hatırlıyor mu diye merak ediyorum birden. Beş yaşında falanım. Annem gözlerini tabağına dikmiş, ilaçlar ve hastalıktan bembeyazlar.

"Şimdi onu yedin," diyor babam. Bir daha hiç et yiyemedim.

Ellerimi, tavana buhar gönderecek kadar sıcak bir suda yıkıyorum.

Lazanyamızı sessizlik içinde yiyoruz. Ancak, yemekten sonra elle bulaşıkları yıkarken, yemekten önce dua etmediğimizi fark ediyorum.

Babam unuttu mu?

Koltukaltlarım terliyor.

Ben etrafı temizlerken televizyonun önünde uyuyakalıyor. Bir yorgan alıp –annemin yaptığı bir yorgan– koltukta üzerini örtüyorum. Hafiften uyanıyor ve kolumu öyle sert yakalıyor ki nefesim kesiliyor, anlamsızca korkuyorum.

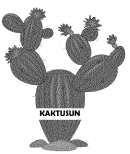
"Gelmene çok sevindim," diyor. "Burada olduğun için mutluyum."

Birden ağlayasım geliyor. Oyunların en çirkini de bu.

"Ziyarete geldim sadece, baba." Sesimin çatlamasını engellemeye çalışıyorum. Bunca yıl sonra. Ne cüretle? Elimde olan tek şey öfkeydi, güvenebileceğim tek şey.

Ne cüretle bunu da benden alabiliyor?

6

Projenin daha ikinci günü ve potansiyel dava içine göçmek üzere: Sabah, yarım düzine şikâyetçiden ikisinin, Davies'lerin ve Iocco'ların şikâyetlerini geri çektiğini öğreniyorum. Rich Iocco buranın Küçükler Ligi takımının koçu ve Optimal onun bizimle konuşmayı planladığını haber aldığında yeni üniformalar ve deplasman maçlarına gitmek için alınacak otobüsün fonu gizemli bir şekilde kuruyor.

Yani ya doğru iz üzerindeyiz ya da duvara toslamak üzereyiz.

Ne yazık ki, bu ikisi birbirinden bağımsız şeyler değiller.

Portland'ı yerel hekimlerle konuşması, hastanelere gidip hemşirelerle kaynaşması için gönderiyorum; zor, kimi zaman karşılıksız bir iş ama göze hoş gelen bir tipi var ve sakalı insanların daha rahat hissetmesine yardımcı olabilir. Portland ve Flora kapı kapı gezip destek verecek birileri var mı diye bakacaklar. Birkaç çiftlik dönüm başı su kullanımı listesinin en başında, o yüzden oradan başlamalarını söylüyorum: Su hakkında endişelenmesi gereken birileri varsa, o da geçimleri doğrudan suyla alakalı insanlar olmalı. Çiftlikler Optimal'dan destek almıyorlar ve bu yüzden ikna olmaları daha kolay. Çocuğu döküntüden şikâyet eden Carolina Dawes'u bulmak benim işim olacak.

Joe ve Raj verilerle oynuyorlar: İki sene önce Optimal tehlikeli kimyasal atımı ve çevre protokolüyle ilgilenmesi için IBC Atık'la anlaşmış.

Başka bir deyişle, sorumluluğu başkasının üzerine yıkmışlar.

"Optimal'ın çocuk havuzlarına uranyum pompaladığını kanıtlasak bile, parmaklarını IBC'ye doğrultacaklar," diyor Joe.

Saat daha dokuz buçuk bile değil ve şimdiden ruh halim çöküşte. Derin bir nefes alıyorum. "O zaman Optimal'ın doğrudan bilgisi olduğunu göstermemiz gerekecek. Direksiyonun onlarda olduğunu kanıtlamalıyız."

Joe iç geçiriyor. "Oley. Biri fiyatına iki dava. En sevdiğim kampanya."

Carolina Dawes, bir imar hatası sayılabilecek bir yerde, dönüştürülmüş bir avcı kulübesinde yaşıyor: Rezervuar kıyısına seslenme mesafesindeki artık kullanılmayan bir çöplüğün hemen ötesinde. Garaj yolundaki tek araba briketler üzerinde duruyor.

Arabamı, asıl rengi anlaşılamayacak kadar solmuş paslanmış bir Geo Tracker'ın arkasına sıkıştırmam gerekiyor. Biri arabanın arka camına parmağıyla *Yıka Beni* yazmış. Orijinalliğe gel.

Sundurmaya çıkınca, burnunu sinekliğe yapıştırıp dur durak bilmeden havlayan bir Chihuahua kafayı yemeye başlıyor. Bir kadın köpeği susturuyor.

"Chucky! Kapa çeneni!" diyor kadın. Bir saniye sonra da kapıyı öyle sert açıyor ki geriye atlamak zorunda kalıyorum. "Kusura bakma. Lanet kapı şişmiş." Kadın müthiş derecede şişman ve camgöbeği renginde, puantiyeli tayt pantolon ile göğsünde Carhartt logosu olan geniş bir tişört giyiyor. Sigara dumanı kadının üzerinden sis gibi yükseliyor.

"Bayan Dawes?" diye soruyorum.

"Ne istiyorsun?" Bunu kabaca değil, gerçekten merak ediyormuş gibi soruyor.

"Benim adım Abby Williams. Çevre Avukatlık Merkezi için çalışıyorum." Bu haliyle ona hiçbir şey ifade etmiyor. "Birkaç

gün önce, ekip üyelerimizden biri kapı kapı geziyordu ve ona suyunuzla ilgili bir sıkıntı olduğunu söylemişsiniz..."

"Öyle bir şey demedim." Bir anlığına, kalbim tekliyor ama sonra kadın devam ediyor, "Oğlum Coop'un derisinde döküntü olduğunu söyledim. Başta diğer çocuklardaki gibi mantar var sandım ama kliniğe gittiğimde doktor mantar olmadığını söyledi. Sonra bana hangi marka çamaşır deterjanı kullandığımı ve suyu nereden aldığımı sordu, ben de ikiyle ikiyi topladım."

"Oğlunuz rezervuarda yüzer mi hiç?" diye soruyorum ve öksürürken neredeyse ciğeri sökülüyor.

"Yüzmeyi bilmez." Göğsünü yumruklayıp orada sorun çıkaran ne varsa onu temizliyor. "Kusura bakma. On beş sene Optimal'da çalıştım. O yüzden öksürüyorum." Bir sigara yakıyor.

"Bu yüzden mi işi bıraktınız?" diye soruyorum.

"Bırakmadım. Kovuldum."

Canım sıkılıyor: İşini bilen herhangi bir savunma avukatı, intikam ve ödeme peşinde olduğunu iddia ederek hikâyesini delik deşik eder. Yine de devam ediyorum. Carolina Dawes'u ve polka noktalı esnek pantolonunu sevdim gibi.

"Kuyu suyu kullanıyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum ve yüz ifadesi sigarasının etrafına kapanıyor, sanki sigarayı değil de kendi suratını içmeye çalışıyormuş gibi.

"Öyle yapmalıyız," diyor. "Ama durumlar ortada... bu sene kurağın üçüncü senesi." Külünü öfkeyle sundurmaya silkiyor. "Ben de neden bunu beleşe getirmeyeyim dedim?"

Birden anlıyorum. PVC boruları, arka bahçedeki çamaşır ipi gibi dizilmiş hortumları: Rezervuardan su alıyor.

"Ama Coop o zaman sorun yaşamaya başladı, kuyuyu kullanmamaya karar verdiğimizde..."

"Döküntünün fotoğrafı var mı?" diye soruyorum ve sigaranın dumanını üfleyip sigarayı korkuluğa ezerek söndürüyor.

"Daha iyisi var," diyor ve sonra başını çevirip bağırıyor.

"Coop. Coop! Biliyorum duyduğunu, o yüzden gel bakayım şuraya. Biraz utangaçtır," diye ekliyor, sinekliğin arkasındaki karanlıkta biri hareket ederken. "Kaşımak falan, bunun kimseye bir yararı yok, demedi deme. Hadi, Coop. Bir şey yok. Bu tatlı hanım yardım etmeye geldi."

Beş ya da altı yaşlarında küçük bir çocuk tereddütle ışığa çıkıyor. Beklenmedik şekilde güzel bir oğlan: kocaman mavi gözler, sarı saçlar, kusursuz yüz hatları. Nur topu gibi. Yüzünün yarısı hâlâ gölgede; diğer yarısı da güneşte parlıyor.

Kapıya kadar geliyor ve bir elini sinekliğe dayıyor. Sonra dönüyor, yüzünü sinekliğe dayıyor ve güneş yanağındaki, çenesindeki ve boynundaki pul pul yaralara düşüyor, deriyi kaşıdığı çaresiz izler.

"Kaşınıyor," diyor sadece.

7

Ne hatırlıyorum?

–Uzun ve karanlık bir gölgeye dönüşmüş olan Kaycee Mitchell, yol kenarında ilerliyor, bir sopayla mısırlara vurup sıçanları korkutmaya çalışıyor, kara kara bedenlerin yol boyunca dağılmasını sağlıyor.

–Gülümsemesi bir akvaryum kadar geniş olan Misha Dale, ben bölmelerden birinden çıktığımda banyodaki lavaboların yanında duruyor. Nasıl da tuvalete geri dönmek istemiştim. Nasıl da sifonu kendi üzerime çekmek istemiştim. *Artık çirkinlik için de operasyonlar var, biliyorsun değil mi,* diyor, başını yana yatırarak. *Bahse varım, bağış bile toplayabiliriz.* Kaycee ruj sürüyordu, çizgileri çok kalın çekiyordu. Beklenmedik bir şekilde, arkasını döndü. *Aptallık için de operasyonlar var artık,* diyor Misha'ya. *Ama önce kancıklığı tedavi etmeyi çözsünler, sana haber veririm.* Bana baktığında gözlerinde bir uyarı vardı, küçük bir hareket: *Git.*

–Bir çite dayanmış sigara içen, futbol stadındaki projektörlerin parlaklığıyla bir siluete dönüşen Kaycee. Duman havada, sormak istediği sorular varmış gibi kıvrılıyordu.

–*Tanrı yok, onu insanlar uydurdu.* Lisenin son senesinin ortasında Kaycee'nin ağzından çıkıvermişti bu. Tarih dersi. Tırnakları sivri olacak şekilde törpülenmiş, daksille boyanmıştı. Ters ters bakmak için kafamı çevirdiğimde onu doğru düzgün tanıyamamıştım bile.

–Stüdyoda kendi başına, son zilden sonra, devasa bir resim üzerinde çalışan, geniş kırmızı ve siyah fırça izleriyle tuvale saldıran, kesiyormuş gibi, renkler kanıyormuş gibi boya yapan Kaycee.

–Ve nihayet: Dördüncü kattaki tuvalette klozetin üzerine eğilmiş Kaycee. Kocaman açılmış bölme kapısı. Havada asılı duran ekşi bir koku. *Git buradan,* demişti ona doğru uzandığımda. Döndü; ağzının etrafında parlak kırmızı kan izleri vardı. Sonra gördüm: parmaklarında kan, tuvalette kan. Saçlarına kusmuk karışmış. *Beni yalnız bırak, ucube!* Fakat gitmek yerine orada durdum öylece. Tekrar öğürdü ve neredeyse tuvaleti ıskalıyordu. Ama bu sefer bana baktığında, kocaman açık gözleri çaresizdi, açık yaralar gibi. *Neler oluyor?* diye fısıldadı. *N'olur. Neler oluyor bana?*

8

Şimdi suda Cooper Dawes'un cildini yara eden, musluklardan kötü bir koku salan kimyasal atıklar varsa Kaycee Mitchell'ın sınıfta ilk kriz geçirdiği on sene önce de kimyasal atıklar olabilirdi. Kaycee Mitchell'ın gerçekten de hasta olduğu fikrine geri dönüyorum. Yalanların iyice dibine gömülü bir gerçek olduğu fikrine.

Öyleyse, hele de Davy'ler ve Iocco'lar geri adım attıktan sonra, Kaycee'nin ifadesi işime yarar. Nihayet iletişime geçmek için bir mazeretim olduğu için küçük bir heyecan dolaşıyor vücudumda. Fakat Kaycee'nin nerede olduğunu bilmiyorum.

Ve on yıldır ilk kez, soru tüm ağırlığıyla aklıma geri geliyor: Kaycee neden kaçtı? Misha kaçmadı. Diğer kızlar da kaçmadı. Kaycee ortadan kaybolmak için bir mazeret mi arıyordu yoksa?

Daha önce de onu bulmaya çalışmıştım. Nasıl çalışmam ki? Facebook'ta yüzlerce Kaycee Mitchell profili buldum ama aradığımı bulamadım. Bir keresinde, gecenin köründe, o zamanlardaki oda arkadaşım sarhoş bir şekilde kapıdan içeri gidip beni tuhaf sarışın kızların fotoğraflarına bakarken yakaladı. *Takip ettiğin güzel kim?* diye sormuştu. Bilgisayarı öyle sert kapatmıştım ki tırnakları kırılacaktı neredeyse. Bu olaydan sonra bir daha etrafta havluyla gezmez oldu; kıyafetlerini banyoya götürüp duş aldıktan sonra orada giyinmeye başladı.

Ona nasıl açıklayabilirdim ki? Kendime bile açıklayamıyordum. Tek bildiğim Barrens'ın içimde bir şeyi bozduğuydu.

Pusulamın iğnesini şaşırttı ve kuzeyi güneye, yalanları gerçeğe çevirdi. Lise sonda Kaycee'ye olanlar; düşmeye, bayılmaya ve unutmaya başladıklarında tüm arkadaşlarına olanlar da ortadaki mıknatıs. Yolumu bulmak gibi bir umudum olacaksa, gerçeğin hangi yönü gösterdiğini bulmam gerekiyor.

Hangi yöne kaçtın Kaycee Mitchell?

Indiana'da Arzular adında dört porno dükkânı ve altı striptiz kulübü var, bu dükkânların üçü zaten Gary'de. Şansıma, sadece bir tanesi Barrens'ta.

Telefonun çalışını asal sayılarla sayıyorum. Bir. Üç. Beş.

Kaycee'nin annesi, birinci sınıftayken, ben daha Kaycee'yle arkadaş olmadan önce kaçıp gitmişti ; bu dönem Indiana'da kristal meth için kötü bir dönemdi ve annesi bir bağımlıydı. Azılı bir alkolik olan babasının bir birmilyoncusu vardı. Babası evdeyken Kaycee'lere gitmeyi sevmezdim ve onun da sevmediğini hissediyordum. Zaten bu yüzden çocukken bu kadar yakınlaşmıştık: Ormanda buluşur, rezervuarın hemen kıyısında ayak uçlarımızda yürür ve suyun yüzeyi bizi farklı dünyalara götürecek bir aynaymış gibi davranırdık.

Biz ortaokuldayken Frank Mitchell bir porno dükkânı açtı; kasabaya girerken yanından geçtiğim dükkân. Herkes orada ot ve eski Playboy dergilerinin olduğu duvarın arkasında sakladığı soğutucudan altılı bira sattığından da emindi.

Ben tam kapatacakken telefonu açıyor.

"Mitchell's." İnternet sitesinde dükkânın ismi olarak Arzular yazıyor ama biz oraya hep basit bir şekilde Mitchell's derdik. Sanırım bu alışkanlık ona da bulaşmış.

"Alo, evet. Bay Mitchell." Şu rahatsız his hemen göğsüme oturuyor. Yüzü dikkat levhaları gibi olan adamlardan biri bu, her zaman ters bir ruh halinin eşiğinde, sanki her an patlayacakmış gibi.

Sesi telefonda bir avuç çakıl taşı yutmuş gibi sert geliyor.

Yine de sesimi neşeli tutuyorum. "Adım Abby ve Kaycee'nin eski bir arkadaşıyım." Adını andığım gibi nefesi kesiliyor, sonra yeniden başlıyor. "Bir süreliğine kasabadayım ve ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musunuz diye merak etmiştim. Onunla tekrar bağlantı kurmayı çok isterim."

"Hayır." Kelime sanki ağzından patlayarak çıkmıştı. Sonraki sessizlik o kadar uzundu ki telefonu kapattı mı diye kontrol ediyorum. "O kızın nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla belki on yıl oldu, konuşmadım."

"Bir numarası yok mu sizde? Ya da bir e-posta adresi?"

"Yalnız kalmak istediği için kaçtı, ben de onu yalnız bıraktım," diyor ters bir şekilde, ona yanlış yaptığını söylemem için meydan okuyormuş gibi. "Madem Kaycee'yle o kadar iyi arkadaştınız, sen neden onunla nasıl iletişime geçeceğini bilmiyorsun?"

"Bay Mitchell, bekleyin," diyorum, o telefonu kapatmadan. Gözlerimi kısarak batmakta olan güneşe bakıyorum. "Lisedeyken, Kaycee'nin hastalandığı zamanı hatırlıyor musunuz? Bana o zamanı biraz anlatabilir misiniz?"

Bir duraklama daha ve nabzım hızlanmaya başlıyor. Hattın öbür ucundan hiçbir cevap gelmiyor.

"Nesin sen," diyor, "bir tür gazeteci falan mı?"

"Hayır," diyorum. "Sadece bir arkadaş."

"Adın ne demiştin?"

"Abigail." Soyadımı söylemiyorum. "Dediğim gibi, Barrens'lıyım. Kaycee'ye sormak istediğim birkaç soru vardı. Benimle konuşmaya yanaşacağını umuyordum."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

"Bay Mitchell?" diyorum. "Hâlâ orada mısınız?"

"Buradayım." Boğazını temizliyor. "Bana kalsa, Abigail, Kaycee'yle cehennemde konuşabilirsin."

9

Kiraladığım ev kasabadaki bir güzellik salonunun arkasına gizlenmiş, bir zamanlar bebek bakıcılığı yaptığım yerden çok da uzakta değil. Ben çocukken, kasaba kısaca aynı zamanda 205. Yol olan Main Street'ten ve onu kesen üç resmi sokaktan oluşuyordu: Birinci, İkinci ve Maple. Onun dışında kalan yolların hepsi, orada yaşayan insanların ya da oradaki iş yerlerinin isimleriyle tarif edilen isimsiz il yollarıydı: Simmons'ların Çiftlik Yolu, Çöplük Yolu. Optimal geldiğinden beri, kasaba yeni yerleşim öbekleri, balıkçı dükkânları ve dur levhaları türetip duruyor. Bulabildiğim tek emlakçı bana Barrens'ın bir emlak patlamasının ortasında olduğunu söylemişti; bunun kanıtı olarak da kiralanabilecek ancak iki yer bulabilmişti bana ve diğeri de bir mezbahanın arkasındaki eve dönüştürülmüş bir kulübeydi.

Arabadan inerken çekirgelerin gürültüsünü bir çocuğun kahkahaları kesiyor. Sokağın karşısında, benimkiyle hemen hemen tıpatıp bir iki artı bir dairenin önünde, genç bir kız hulahopla oynuyor. Uzun saçlı, tatlı, kıkırdayan.

Rüzgârın esintisinde bir fısıltı duyduğumu sanıp başımı çeviriyorum. Sarışın bir kız güzellik salonunu kapatıyor ve bir saniyeliğine, Kaycee Mitchell'ın geri döndüğünü ya da aslında hiç gitmediğini hayal ediyorum. Baktığımı hissetmiş olacak ki başını çevirip gözlerini bana dikiyor ve çantasını sağlama alıyor.

Fakat anlıyorum ki, Kaycee Barrens'ta her yere parmak izini bırakmış; kaybolarak, hiçbir zaman buradan ayrılmayacağını garantilemiş. O, bir zamanlar onu bulmak için bilgi isteyen broşürlerin asılı olduğu bir telefon direği ünlüsü. O, futbol stadının tribünlerinde, Brent'i seyretmek için oturmuş, bir yandan Misha ile Cora amigo kız kıyafetleri içinde dans ederlerken Newport'unu içen bir gölge. O, rezervuar ve gökyüzü, o Barrens Lisesi'nin koridorlarında dolaşıyor ve eminim, rimeli yüzüne akmış, kana bulanmış bir mendil tutuyor.

Aralarında, bana acıyan bir tek Kaycee'ydi. Bazen, bana şefkat bile göstermişti. Sanki bazen geçmiş, eski dostluğumuz gelir gibiydi birden aklına.

Ama acımasız da olabiliyordu. anımdaki sırasından düştüğünde, ona yardım etmek için elimi uzattığımda neredeyse elimi ısırdığını hatırlıyorum. Metaforik olarak değil: Gerçekten, bir köpek gibi, dişlerini elimin üzerine kapatıyordu neredeyse.

Ve bir de Kestane ve Kaycee'nin dolabıma bıraktığı tasması var. Yaptığı son şeylerden biri. Sapkın, acımasız, anlaşılmaz.

Neredeyse, onu öldürmesi kadar kötü bir şey.

Hulahop küçük kızın belinden kayıyor ve yere çarpma sesi beni şimdiye geri çekiyor. Yakalamak için kolunu uzatıyor ve koluyla döndürerek dirseğine kadar getiriyor.

Yolcu koltuğundan çantamı almak için eğildiğimde, bir erkek sesleniyor: "Hannah! Yatma vakti geldi."

Tekrar arabadan çıkıyorum ve neredeyse gözlerime inanamıyorum: Condor bu. Sokak ışığının huzmesinde silueti görünüyor.

"Abby?" Gözlerini kısıyor ve kız, Hannah, bakmak için dönüyor. Sırıtmaya başlıyor. "Beni takip mi ediyorsun yoksa?"

"Bana tam tersi gibi geliyor." Arabanın kapısını kapatıyorum ve çantayı omzumda daha yükseğe çekiyorum.

"Bilmiyorum." Küçük kızı işaret ediyor. "Hannah'yla ben uzun süredir burada yaşıyoruz." Arkasına kaçmaya çalıştığında, elini Hannah'nın başına koyuyor. "Küçük kasaba." Bunu iyi bir şey olarak mı kötü bir şey olarak mı söylüyor, bilmiyorum. "Bu kızım, Hannah. Hadi," diyor, Hannah bana selam vermediğinde. Sonra yine bana dönüyor. "Utangaç," diyor.

"Önemli değil," diyorum. "Hulahop iyi numaralar biliyorsun belli ki, Hannah. Etkilendim."

Bu bana tereddütlü bir gülümseme olarak geri geliyor. "Teşekkür ederim," diyor.

"Haftaya Hannah büyük bir hula yarışına katılacak," diyor Condor ve Hannah, "Baba," diyip kaşlarını çatıyor.

"Yarış değil. Yarışma," diyor büyük bir tiksinmeyle ve Condor zamane-çocuklarıyla-işimiz-zor bakışı atıyor bana. "Kupa bile veriyorlar," diye devam ediyor Hannah. "İstersen, sana da öğretebilirim."

"Hı-hı, yemezler. Senin oyunların bana işlemez." Hannah'yı omuzlarından tutuyor ve eve doğru çeviriyor. "Daha fazla zaman harcamak yok. Bu hulahopçu kız yatağa gidiyor. Yukarı koş, ben bir dakikaya geliyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hannah." Ona el sallıyorum ve Hannah kapıyı arkasından kapatarak üst kata koşuyor. "Tatlı çocuk," diyorum.

Condor omuz silkiyor. "Ele avuca sığmıyor ama atsan atılmaz, satsan satılmaz." Dövmelerini gösteren bir tişört giyiyor, yalın ayak, bileklerine kadar topladığı kot pantolonu var. İyi kokuyor gibi görünüyor buradan, iyi hissettirirmiş gibi, bir anda ellerinin vücudumda gezindiğini hayal ediyorum.

Tehlikeli.

"Demek komşuyuz, ha?" diyor Condor.

"Kısa bir süreliğine," diyorum hemen. Sesimin tonundan pişman olmadan kapıya dönüyorum. Hannah'nın yaptığını yapacağım. "İyi geceler."

"Senin erken yatan biri olacağını tahmin etmiyordum," diyor, ben avluyu aşamadan.

İnsanların beni okumasından nefret ediyorum. Ona dönüyorum. "Uzun bir gündü."

"Haklıyım, değil mi?"

"Ukalasın," diyorum.

"Bu arada, şarap nasıldı?" diye sesleniyor arkamda ben kapıya varırken. "Beğendin mi?"

"Bilmiyorum," diyorum ve sonra, kendimi durduramadan: "Beraber öğrenmek ister misin?"

O sırada, Hannah üst katın pencerèsinde belirip bağırıyor: "Baba! Hazırım ben!"

"Bir dakika hayatım." Gülümsüyor. "Onu yatırayım, geliyorum. Bir hanımefendinin tek başına içmesine izin veremem."

Karanlık oturma odasına girdiğimde, ekose döşemeli kanepeye çarpıyorum ve Condor'u şarap içmeye davet eden ben değilmişim de oymuş gibi küfrediyorum. Sıkışık alanlara, doğrudan diğer odalara açılan odalara, bir holü olmayacak kadar küçük apartman dairelerine alışığım ama bu ev canımı sıkıyor çünkü burası benim alanım değil. Ev sahibinin evde tutmayı seçtiği eşyalar daha da kötü; o eşyaların, bir zamanlar burada yaşamış insanların hayatlarına dair bir hikâye oluşturması gerekirken, burada bir hikâye yok, çerçöp var sadece.

Hemen rahat bir tişört giyiyorum, omzumdan biraz düşüp sütyenimin askısını gösteriyor. Dişlerini fırçala, ellerini yıka. Sonra tekrar yıka.

Bardak almak için mutfağa geçiyorum ama dolaplar da diğer her yer kadar darmadağın. Bir tanesinin dibinde fare bokları var.

Condor dış kapıyı öyle sessiz çalıyor ki neredeyse duymuyorum. Elinde bir kutu Chik'n Biscuit krakeri ve bir blok çedar peyniri var.

"Hannah'nın en sevdiği," diyor kraker kutusunu göstererek. "Ona söyleme."

"Kavanoz uyar mı? Şarap kadehi bulamadım."

Oturma odasında Condor koltuğa oturuyor. Ben de gösterişsiz bir sandalye alıp karşısına çekiyorum. İkimize de biraz şarap koyuyor ve bana ayakkabıyla şarap şişesi açmanın bir yolu olduğunu anlatıyor. Dükkânını, en sevdiği şarapları, Hannah'nın televizyonda seyrettiği uyduruk programları, hafta sonları ava çıkmayı sevdiğini anlatıyor. Çoğu şaşırtıcı şeyler değil. Harika nişanından bahsedip gülüyor sonra.

İlk bardak içimi ısıtıyor, ikinci bardak beni gevşetiyor ve şişenin neredeyse sonuna geldiğimiz üçüncü bardak Condor'u daha net görmemi sağlıyor: çenesini, gülümsediğinde gözlerinin kırışmasını, ellerini kullanışı, ısırılmak için yaratılmış gibi duran dudakları.

"Ne var?" diyor ve gözlerimi dikmiş, onu seyrettiğimi fark ediyorum. "Bana niye öyle bakıyorsun?"

"Bakmıyorum." Hemen ayağa kalkıyorum ki kızardığımı görmesin ve mutfağa geçiyorum. Ev sahibinin evde bıraktığı şeyler arasında, lavabonun altına gizlenmiş bir şişe Johnnie Walker da var. "Ne yalan söyleyeyim, burada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Hepsi bu."

"Sen de eskiden burada yaşamıyor muydun?" diye soruyor Condor. Viskiyi koyduğumda şaşırmıyor.

"Şimdiden bahsediyorum," diyorum. Yarı yarıya sarhoşum zaten ve yarın iş azap olacak. Ama saat de çok geç. Avlunun öteki ucundan bana seslendiğinde de çok geçti. "Burada şimdi yaşamak nasıl bir şey?"

Condor öne doğru eğiliyor ve şarabın son damlalarını benim bardağıma döküyor. Boş şişeyi avuçlarının arasında döndürüyor. "Ben sadece burada yaşamadım," diyor, farklı bir ses tonuyla. "Hannah'yı alıp Florida kıyısına taşındım, o zamanlar annesiyle ben..." Devam etmiyor ve yüzüne düşen gölge, gülümsemesini de örtüyor.

Viski şişesini açıp ikimize de birer bardak dolduruyor. Başını kaldırdığında, yüz ifadesini okumak imkânsız.

Ve tekrar, yarım yamalak, dedikoduları hatırlıyorum: lisedeki bir olay, Condor'un yaptığı bir şey.

"Önemli değil zaten," diyor omuz silkerek. "Sanırım hâlâ kızgınım bu konuda. Hannah dünyadaki en iyi kız ve annesi onu istemiyor. Uyuşturucu," diye cevap veriyor sormadığım bir soruya. "Bir kaza geçirdi ve ağrı kesicilere bağımlı oldu. Indianapolis'te. Ya da oradaydı. Birkaç sene önce tedavi oldu. Hâlâ ziyaret hakkı var." Condor bardağına bakıp yüzünü buruşturuyor.

"Kusura bakma. Sorduğum için." Bir kez daha, söylenmesi gereken şey bu değil.

"Eminim öylesindir." Condor'un çarpık gülümsemesi geri geliyor. Ona, böyle demek istemediğimi söylemek istiyorum ama söyleyemem; ne anlamı var ki? "Hannah anlayacak yaşa geldiği için artık daha iyi. Dürüst davranıyorum. Annesinin bağımlı olduğunu, hasta olduğunu ve bunun kendisinin suçu olmadığını biliyor." Gözlerini kaçırıyor. "Eh, işte. Gençliğimizin hataları, haksız mıyım? İnsan onlardan kaçamıyor."

"Bunun doğru olmadığını umuyorum," diyorum, gülüyor buna.

"Peki ya sen?" diye soruyor, koltuğa iyice yerleşerek. "Bunca zaman sonra eve dönmek nasıl bir his?"

"Eve döndüğüm yok aslında," diyorum, beni bir şeyle suçlamış gibi. "Bir iş için buradayım."

"Yine de. Bazı şeylerin nasıl değiştiğini görmek garip olmalı..."

"Ve bazılarının nasıl değişmediğini," diyorum ve kaşlarını kaldırıyor. Çakırkeyifliği geçtim artık ve harika hissediyorum. Tüm şüpheler ve belirsizlikler boğuluyor. Condor burada ve ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz ve o zamana kadar ilerlemekten başka bir çaremiz yok.

Condor bardağını koyuyor. Sessizlikte, dudağının üzerindeki yara izine dokunuyor.

"Oraya ne oldu?" diye soruyorum.

Condor tekrar omuz silkiyor. "Başka bir çocukluk hatası."

Bardağımı kaldırıyorum. "Çocukluk hatalarına o zaman."

Usulca, o da gülümsüyor. "Ve yetişkinlik hatalarına," diyor Condor.

"Olur," diyorum. "Yetişkinlik hatalarına da."

Beni öpmek için uzandığında viskinin tadını alıyorum ve gittikten çok sonra bile, derim yanmaya devam ediyor.

10

Uykum rahatsız, birbirine karışan, daha çok hatıraları andıran kâbuslarla dolu. Şimdi titriyorum ama her yanımı ter basmış. Tüm hayatım böyle geçti benim ya çok sıcak ya çok soğuk, ya çok çarpıcı ya çok düz, ya çok uzun ya çok ince ya çok *bir şey.* Annem Goldilocks gibi olduğumu söylerdi eskiden, sürekli Büyük Ayı'nın ve Küçük Ayı'nın eşyalarını giymeye çalışırmışım gibi. Bir şey tam kıvamında olduğunda ona "Orta Ayı" derdi. Uyanıyorum ve bir anlığına annemin, losyonunun, ellerinin kokusu odaya sinmiş gibi geliyor.

Banyoda alt dudağıma dokunuyorum, Condor orada bir iz bırakmışçasına. O değil, Bordeaux siyah bir leke bırakmış. *Zayıf noktalar.* Kelimeler birden beynime üşüşüyor. Tam hayal ettiğim gibi öpüşüyor, ihtiyacı varmış gibi.

Ama daha ileriye gitmedi. Kemerini çıkarmaya başladığımda, durdurdu beni.

Bekle, dedi. *Eve dönsem daha iyi olacak.*

Duş alıyorum, giyiniyorum, havanın griye dönüp ağırlaştığı dikkatimden kaçmıyor ve zayıf noktaları düşünürken saçımla uğraşıyorum. Avukatlık, doktorluğun tam zıttı gibidir aslında: Yarayı bulup onu büyütmeye, içine girmeye, daha derine ulaşmaya, iltihaplanmış yerleri açmaya çalışırsınız, eskiden benim, eşyalarımı gömmek için ormanda yumuşak toprak aramam gibi: İlk ve son kez sigara içmeye kalktığım, beşinci sınıfta Kaycee'yle paylaştığımız sigara izmariti gibi, çalındığı

besbelli, Kaycee'nin bana doğum günümde hediye ettiği turuncu allık ve parlak ayna gibi babamın bulmasını istemeyeceğim şeyleri.

Carolina Dawes su hakkında yanılmadığımızı kanıtladı ama yeterli değil: Güvenilir bir tanık değil ve Optimal şüphesiz Co-op'un deri tahrişine neden olabilecek birçok şeye temas ettiğini kanıtlayabilir. Optimal'ın imajı ürettikleri plastikler kadar sağlam ve pürüzsüz. Yine de bir zayıf noktaları olmalı, biraz baskı uyguladığımda kırılacak bir çatlakları, bir yerleri olmalı.

Talihime, Barrens'ta Brent O'Connell isimli tek bir kişi var ve belli ki güne erken başlıyor.

Bir saat sonra vardığımda, Woodys'i kahvaltı yoğunluğundan sonra toparlanırken buluyorum. Arabadan inmeden önce son kez dikiz aynasındaki yansımama bakıyorum. Koyu dalgalarım, annemden aldığım tek iyi yanım, nemle beraber genişlemiş bile ama tetikte, uyanık ve şaşırtıcı bir şekilde akşamdan kalmamış görünüyorum. Güzel değilsem bile eskiden tanıdığı kızla hiçbir ortak noktam yok hâlâ.

Tepede, gökyüzü kararıyor ve bulutların yağmuru tutmaktan ne zaman vazgeçip boşalacağını merak ediyorum.

Kapıyı açmaya fırsat bulamadan, kapı içeriden açılıyor ve Brent O'Connell gülümseyerek içeri gelmemi işaret ediyor. Şişmanladığını ya da kelleşmeye başladığını umuyordum.

Lisede olduğu gibi görünüyor: mavi gözler, sarı saçlar, tam bir komşu çocuğu ama büyümüş hali. Değişen tek şey kılık kıyafeti. Lisede giydiği yırtık kotları ve V-yaka tişörtleri bırakmış, yerine bej rengi bir pantolon ve yakalı bir gömlek giymiş.

Terzi görmüş kot pantolon ve şık bir spor ceket giyiyor olsam da küçük bir panik yaşıyorum: Bu bir aldatmaca ve o bunu anlayacak. Tüm dikişler kopacak.

Cildini hatırlıyorum, saçlarından damlayan göl suyunun serinliğine rağmen sıcak. Uzaktan gelen sesleri, boya ve odun

dumanı kokularını hatırlıyorum. Saçıma uzanışını, bir parmağına dudağına götürerek yanımdan ayrılışını. Şşş.

"Abby Williams," diyor. "Tanrım. Harika görünüyorsun."

"Şimdi geriye bakınca," diyorum ve Brent gülüyor. "Öyle bakınca her şey güzel görünür." Brent'in de iyi göründüğü söylemekten alıkoyuyorum kendimi; doğru olmadığından değil, asıl doğru olduğundan. Yakından bakılınca, Brent de değişmiş. Hâlâ yakışıklı ama daha yumuşak, daha insanı davet eden bir şekilde. Kasları gevşemiş ve gerçek olabilecek kadar yorgun görünüyor.

Başını iki yana sallıyor. "Ah, lisede aklım başımda olsaydı..." Gerçek, yalan, uydurma. Belki Barrens'taki herkes aynı şekilde bunların farkını anlamada zorluk çekiyordur. "Yağmur boşanmadan içeri gel."

Kapı eşiğinde ona sürtünerek geçmek zorunda kalıyorum ve bir anlığına burnuma şampuanının kokusu geliyor ve ormandaki o geceyi ve beni öptükten sonra saçından üzerime düşen damlaları hatırlıyorum.

Köşedeki bir bölmeye gidiyorum peşinden ve kendi tarafıma geçip can simidiymiş gibi menüye sarılıyorum. Lisede, Woody's çok popülerdi: Düzenlenen parti, gidilecek bir yer, bira alacak biri ya da bira almaya para olmadığında, herkes ikinci ve sonraki bardakların beleş olduğu kahve için Woodys'e gider, her zamanki bölmelerinde iskambil oynayan yaşlılarla ve bir tabak kıvırcık patates için ortaya para koyan kıkırdayan kızlarla omuz omuza takılırdınız. Ben de eskiden, herkes gittikten sonra, sırf evde durmamak için gelirdim. Her zamanki gibi kızartma yağı ve akçaağaç pekmezi kokuyor.

"Ee?" Aramızda hiç mesafe bırakmak istemezmiş gibi Brent öne doğru eğiliyor. "Bunca yıl sonra evde olmak nasıl bir duygu? Hatırladığın gibi mi buralar?"

"Söylemesi zor çünkü zamanımın yarısını hatırlamamaya çalışarak geçiriyorum," diyorum ve Brent gülüyor. Tabii ki Bar-

rens'ı ardımda bırakmak için ne kadar çabaladığımı bilmesinin imkânı yok. Ve bunu ne kadar başaramadığımı.

Garson geliyor ve kadının gülümsemesinden, Brent'in kasabada hâlâ önemli biri olduğunu görebiliyorum. Başımı öne eğip menüye konsantre olmuşum gibi davranıyorum.

"Omlet sever misin? En iyi burada yapıyorlar. İki Batı omleti, lütfen," diyor Brent. "İki de kahve. Senin yerine sipariş vermemde sıkıntı yok, değil mi?" Sesi sataşan, arkadaşça ve mutlu bir tonda.

Menümü *çat* diye kapatıyorum. "Normal yumurta istiyorum. Kahve olmasın. Çay güzel olur." Kadın gittiği gibi, neden böyle davrandığımdan emin olamıyorum. Tek bildiğim, Brent'i bu kadar mutlu etmek istemediğim.

Ya da istiyorum, ki buna da izin veremem.

Bunun ters bir hareket olduğunu hissettiyse bile, fark ettirmiyor. "Sağlam bir tercih," diyor. "Bu tarafını hep sevmiştim, kendi yoluna bakıyordun hep. Hiç sürüye katılmadın."

Sürüden kaçmakla fazlasıyla meşguldüm çünkü, demek geliyor dilimin ucuna ama demiyorum. Nazik davranıyor sadece. Fakat bunu söyleyen Brent.

"Seninle neden görüşmek istediğimi merak ediyorsundur," diyorum.

"Yapma, Abby. Sen gideli o kadar da çok zaman olmadı. Bu kasabanın nasıl işlediğini biliyorsun. Sen daha döneli beş dakika olmadan Misha haber salmıştı."

Bu fikir içimde eski bir anksiyeteyi uyandırıyor, ok dolu bir alanda nişan olarak geçirilmiş yıllardan kalan bir anksiyete. "Misha'yla hâlâ yakınsınız yani?"

"Yakınlaştık işte, şeyden sonra..." Devamını getirmeyip iki avucunun arasına aldığı kahve fincanını döndürüyor. "Böyle bir şey insanları bir araya getiriyor sanırım. Misha'nın şimdi okulda müdür yardımcısı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu hâlâ aklım almıyor ama başımla onaylıyorum. "Söyledi."

"Durumu da iyi." Sonra birden utanmış bir tavır takınıp boğazını temizliyor. "Geçmişi yad etmek için gelmediğini biliyorum. Niye geldiğinizi biliyorum ve yardımcı olabilirsem, mutlu olurum. Sana bu kadarını borçluyum, haksız mıyım?"

"Borçlu musun?" Kalbim hızlanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bir saniyeliğine bocalıyor. Oturduğu yerde kıpırdandığında, koltuğun kumaşı yeni bir ayakkabı gibi gıcırdıyor. "Gençler acımasız olabiliyorlar. Bizim öyle olduğumuzu biliyorum. Kendim öyle olduğunu biliyorum. Misha'nın da, Kaycee'nin de, diğerlerinin de öyle. Ne yalan söyleyeyim, neden böyleydik hiçbir fikrim yok." Elini saçlarında gezdiriyor ve saçları hemen eski yerlerine dönüyor. "Demeye çalıştığım şey şu..." Beni ilk kez görüyormuş gibi, gözlerini bana dikiyor, "Özür dilerim."

Özür o kadar sade, o kadar düz ki diyecek bir şey bulamıyorum.

O Kaycee'yle beraberdi ama senden hoşlanıyordu, demişti Misha Donut Hole'da. Belki de uzun saçındandır...

"Özür dilemene ihtiyacım yok," diyorum, birden öfkelenerek: Misha, babam, Brent. Hepsi hatıralarımı çarpıtıyor, her zaman doğru olduğuna güvendiğim şeylerden şüphe etmeme neden oluyorlar.

"Biliyorum. Ama özür dilemeyi ben istiyorum."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylememi istiyor ama söylemeyeceğim. Reddediyorum bunu. Sadede gelmeye karar veriyorum. "Liseden mezun olduğundan beri Optimal'daymışsın?" Buraya geçmişimle yüzleşmeye geldiğimi düşünmesinden nefret ediyorum ya da en azından onu ilgilendiren kısmıyla.

"Ya işte, babam yıllarca orada çalıştı. Ben de lise sonda orada staj yapıyordum. Sonra kamyonları yüklemeye başladım. Göründüğünden daha iyi bir iş. Kuzenim Byron'ın orada bir arkadaşı vardı... beni yanına aldı o- o zamandan beri de yükseliyorum." Kahvesini, Misha'nın yaptığı gibi dikkatle karıştı-

rıyor, şekerleri teker teker ekliyor. "Babam marangozlar sendikasından ayrıldığında, Optimal babamı kurtardı. Ne yapardı bilmiyorum. Bunu hiç unutmadım. Optimal babamın hayatını kurtardı. Erkeklerin işe ihtiyacı vardır."

"Kadınların da," diyorum beklemeden.

"Kadınların da, tabii ki." Böyle gülümserken ona kızgın kalabilmek zor.

"Optimal bu kasaba için birçok iyi şeye imza attı," diyorum dikkatle. "Biz de sadece kötü bir şeyler de yapmadığından emin olmak için buradayız."

Hıhlıyor. "Gallagher gaza gelmiş yine anlaşılan." Garson yiyecekleri getirdiğinde, Brent kadının kendisine nasıl baktığını görmezden geliyor. "Grent Haimes'i vurduğu zamanı hatırlıyor musun? Dizinden vurmuştu. Çocuk okul takımını bırakmak zorunda kalmıştı." Başını iki yana sallıyor. "'Kahrolası çakallar!'" İhtiyar Gallagher'ın iş görür bir taklidini yapıyor.

"Kulağını sıyırdı diye hatırlıyorum. Grant'in yani."

Önemsiz bir detaymış gibi Brent omuz silkiyor. "Dinle. Sana bunu, umursadığım için söylüyorum. Benim dedem çiftçiydi ve babamın .44'lüğü ve oltasından çok sevdiği başka bir şey yoktu. Barrens'ı benden çok önemseyen yoktur." Başını sallıyor ve omletiyle oynuyor. "Gallagher mazeret arayan bir anarşist. Bir komplo teorisyeni. Ne bulursa ona ateş ediyor, kelimenin tam anlamıyla. Ama bu sefer büyük ıskaladı. Optimal temiz. Bir sürü denetimden geçirildi ve hepsini geçti. Yıldızlı pekiyiyle."

"Ama Optimal bir davada, ödeme yapmayı..." diye başlıyorum.

Sözümü kesiyor. "O Tennesse'deydi."

Ara vermiyorum. "Haklarında bir sürü kötü haber çıktı. Her türden ihlal dedikodusu: yolsuzluk, yerel siyasetçilerle işbirliği, göz yummaları için insanlara rüşvet."

"Kötü haberlerin yasalarla bir ilişkisi yok," diyor. "Ve dedi-

kodular kanıt değil. Her şirket hakkında kötü haberler yapılır, Abby, biliyorsun bunu." Ustaca bir saptırma ve buna inanıyor bile olabilir.

Her şeyi ortaya koymaya karar veriyorum; madem otları yolacağız, bari köklerini de sökelim. "Mitchell davasını inceliyordum." Tepkisi için dikkatle izliyorum ama doğru düzgün gözünü bile kırpmıyor. "O zamanlar Kaycee'yle beraberdin. Bu konuda bir fikrin olmalı."

"Fikir." Ondan para istemişim gibi bu kelimeyi tekrarlıyor. "Bir *fikrim* yok benim. Bunu uydurdular. Kaycee'den beklendiği gibi: Önce harekete geç, hiç düşünme. İlgi görmek için çırpınıyordu. Onun için üzülmüştüm."

Kaycee'nin bu kadar çabuk ortadan kaybolabilmesi ve Barrens'taki herkesin onu bu kadar kolay unutabilmesi hoşuma gitmiyor; yalan söylüyor olsaydı bile. *Özellikle* yalan söylüyor olsaydı.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Gideceğini bile söylemedi bana. Hiçbir fikrim yoktu."

"Buradan gittikten sonra onunla hiç konuşmadın yani?" Brent ve Kaycee hemen hemen iki sene beraberlerdi ve lisede bu sonsuzluk demekti. Ama burayı terk ettiğinde, sanki bir ceketi çıkarır gibi eski hayatını tamamen geride bırakmıştı.

"Bir ya da iki kere Misha konuştu onunla," diyor ayrıntı vermeden. Bu sefer gülümsemesi incecik. "Amacının hiçbirimizle *konuşmamak* olduğunu açıkça belirtmişti."

"Nedenini söylemedi mi?" diye soruyorum. "Neyin peşinde olduğunu hiçbir zaman anlamadım. Neden hasta olduğu yalanını söyledi?"

Başını iki yana sallıyor ve sesi beklenmedik bir şekilde sertleşiyor. "Buraya Optimal'ı araştırmaya geldiğini söylememiş miydin? Bir de dedektif olduğunu söyleme."

"Lise Kraliçesi olmuştu. Mezuniyet için tüm vücudunu boyamıştı." Okulun son gününde, sendelediğinde eliyle tutun-

duğu duvarda bir kayan yıldız gibi iz bıraktığını hatırlıyorum. Hastayken bile, boyanmalı ve tapınılmalıydı ona. "Kaçmak üzere olan biri gibi davranmıyordu."

Peçetesini özenle katlıyor. Başını kaldırdığında, çok yorgun görünüyor. "Yaptığı her şey bir oyundu. Hastalanmak değil sadece... başka şeyler de." Uzaklara bakıyor. "Yalan olmayan tek bir şey söylediğini bile sanmıyorum onun."

Kestane'yi ormanda bulduğum gün bana nasıl baktığını ve Kaycee'nin ona ne yaptığını anladığım zamanı düşünüyorum. *Hastalıklı bir şey bu,* demişti, sanki ben çürük bir şeymişim gibi çenesini kaldırarak. *Böyle hastalıklı bir şeyi nasıl düşünebilirsin?*

Günler sonra, onu klozete sarılmış, arkasındaki suda dağılan kanla buluşumu hatırlıyorum. *Bana neler oluyor?* Gerçekten korkmuş halde. Buna yemin edebilirdim.

Brent boğazını temizliyor ve arkasına yaslanıyor. "Buradaki asıl ihlali mi bulmak istiyorsun? Eski inşaatlara bak, yenilerine değil. Biz okula giderken, okulun asbest kaynadığını biliyor muydun? Optimal yeni bir spor salonu bağışlayıp eskisini bir konferans salonuna çevirmeyi istedi ama azaltma yarım milyon dolar tutacaktı. Yeni bir halk merkezi inşa etmek daha mantıklı geldi."

"Aradığımız şey asbest değil," diyorum.

"Sadece şunu söylemeye çalışıyorum, asıl kötülük yapanlar eski Barrens." Brent teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırıyor. "Optimal bu kasabayı kurtardı. Gallagher eski yaşam tarzı artık geçerli olmadığı için kızgın sadece. Suçlayacak birini arıyor."

Brent O'Connell gerçekten işini iyi yapıyor: Doğuştan bir satışçı.

"Haklı olabilirsin," diyorum. Sesimi hafif, normal tutuyorum. "Ya da haksız olabilirsin. Ben bu yüzden buradayım. Hangisinin doğru olduğunu bulmak için."

"Ben de sadece beni görmeye geldiğini sanıyordum," diye

sataşıyor Brent. "Yalnız bana bir iyilik yap ve Gallagher'ın kulağını koparmasına izin verme; bunun için çok güzelsin."

On yıl önce güzel olduğumu söylese ölebilirdim; şimdiyse bunun sinirimi bozduğunu görmek şaşırtıcı.

"Ben de buradanım, unutma," diyorum. "Ateşe karşılık vermesini biliyorum."

Hesap geliyor. Brent kartını çıkarıyor ama hesabı önce ben alıyorum. "Benden. Lütfen. Zamanını harcadığım için."

"O zaman bunu telafi etmeme izin vermen lazım," diyor Brent, ilk yağmur damlaları cama düşerken. "Olur mu?"

Beni bir randevuya davet ettiğini anlamam birkaç saniye sürüyor. "Bundan emin..." diye konuşmaya başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Lütfen, Abby. Seni tekrar görmek çok güzel." Bunu söylerken samimi gibi. Saptırmalara hazırlıklıydım. Hatta, karizmasına bile hazırlıklıydım. Ama özrü, iltifatları, flörtleşmesi ve şimdi de bu...

Dün gecenin anıları zihnimde toparlanıyor: Condor'un gülümsemesi, düşünürken parmaklarını kalçasına vurması, güneşten kararmış, beni kendisine çeken elleri. Brent'in elleri soluk ve bakımlı. Condor ve Brent arasındaki farkı anlıyorum. Condor'layken, güvenmediğim kişi benim.

"Peki, varsın olsun," diyorum. Brent O'Connell, Altın Çocuk, oyun kurucu, kasabanın kahramanı beni randevuya davet ediyor. "Tabii. Neden olmasın?"

Brent gülümsüyor. "Eve hoş geldin, Abby Williams."

11

Alçak, betonarme bir binadan ibaret olan Barrens Lisesi hatırladığımdan daha küçük ve şaşırtıcı derecede sessiz geliyor bana. Kanı kaynayan ergenlerin enerjisinin ve gürültüsünün pencere ve duvarlardan sızdığını, arabalarının kaputuna oturmuş ot içen, birbirlerini çöp kutularına sokmaya çalışan, koridorlarda birbirlerine bağıran çocukları görmeyi bekliyordum sanırım. Fakat yağmur hâlâ dinmedi ve herkes içeride.

Ucube! Birinin uzaktan seslendiğini duyar gibi oluyorum ama kimse seslenmiyor. Silecek gıcırdayıp kütlüyor, gıcırdayıp kütlüyor. Acaba arabadan inebilecek cesareti kendimde bulabilecek miyim diye düşünerek arabayı durduruyorum. Beni buraya çeken bir şey var, bir içgüdü. Bir önsezi.

Başımı siper edip ana girişe doğru koşar adım gidiyorum; ön kapının boğuk çığlığını hissediyorum vücudumda, eski bir kesik tekrar kanamaya başlamışçasına.

Hayatta kalma içgüdüsü, lisedeyken her gün bana eşlik eden derin yanma hissi, damarlarıma adrenalin salgılıyor.

Fakat her yer sakin ve herkes hâlâ içeride. Koku duyusunun, insanın hatıralarıyla en bağlantılı olan duyu olduğunu söylerler; burası havalandırması olmayan yüz yıllık bir merdiven boşluğu gibi kokuyor. Hemen geçmişe dönüyorum. Uzun ve boş koridora bakıyorum. İlk ders hâlâ devam ediyor olmalı. İçerisi de hatırladığımdan küçük; neden böyle hissediyorum acaba? Tavan daha alçak geliyor ama sekizinci sınıftan beri

boyum bir yetmiş beş, uzamış değilim yani. Duvarlar hâlâ bej renginde ama havada hafif bir boya kokusu da var. Duvarları boyamaya çalışmışlar herhalde. Boşa uğraşmışlar. Islak botlarım yer çinilerini dövmeye başladığında hatıraların yoğunluğu da azalmaya başlıyor; yine de tüm vücudum hâlâ beklemede, izdihama karşı kendini paslı metal dolaplara yapıştırıp eski numarasına başvurup görünmez olmaya hazır.

Misha'dan asla yardım istemeyeceğime dair büyük konuştuktan sadece birkaç gün sonra, tam da bunu yapmak için geldim.

Sekreterlikte, Müdür Yardımcısı Jennings'in bir öğrencinin velisiyle görüştüğünü söylüyorlar. Yarış Haftası* sırasında su şişesi içinde okula votka sokan Misha ile öğrencilerin eğitiminden sorumlu olan bu kadının aynı kişi olduğunu aklım almıyor ve acaba Kaycee bu duruma ne derdi diye merak etmeden duramıyorum.

Kestane'nin tasmasını dolabımda bulduğum günü, beni ele geçiren kızılca öfkeyi, onu koridorda yere yıktıktan sonra Misha'nın beni dolaplara vuruşunu hatırlıyorum.

Ne yaptığını biliyor muydun? Öfkem boğazıma kadar tırmanmıştı. Bunu baştan beri biliyor muydun? Bunu bana hatırlatmak size komik mi geldi?

O zamanki yüz ifadesini hiç unutmayacağım: Korkmuştu. Belki de ilk defa gerçekten korkuyordu.

Neden bahsettiğini bilmiyorum, diye fısıldamıştı.

Misha da bir kurban olabilir miydi?

Bıkkın görünüşlü bir sekreter oturmam için katlanabilir bir sandalyeyi işaret edip bana okulun elkitabının bir nüshasını veriyor. Kitabı karıştırıyorum; ellerim boş kalmasın yeter ki. Her şey eskisiyle aynı gibi görünüyor: Okul sınırları içerisinde alkol tüketmek ve sigara içmek yasak, bunun gibi şeyler. Önceleri yerine getirilmeyen, şimdi de yerine getirildiğinden şüphe duyduğum bir sıfır-hoşgörü politikası.

---

* Lisedeki farklı dönemlerin birbirleriyle yarıştığı hafta. *–yhn*

Nihayet el çantasını göğsüne bastıran veli çıkıyor ve sekreter bana yolu gösteriyor. Mütevazı ofisin temiz açıları arasında, etrafında yükselen evrak kulelerinin ortasında oturuyor Misha.

"Bu kadar kısa sürede bana zaman ayırabildiğin için teşekkürler," diyorum.

Bana sarılmak için ayağa kalktığında, vücuduna bir beden küçük bir etek giydiğini görüyorum. İçimde yükselen paniği bastırmak için bu kusura odaklanıyorum.

"Lafı mı olur. Asıl sen iyi ki geldin. Veliler dışında biriyle görüşmüş oluyorum en azından. Okula hiç değilse haftada bir gelmesine rağmen, biricik Jeremy'nin neden sınıfta kaldığını bir türlü anlatamıyorum."

Masasına dayanmış sandalyeye oturuyorum. Belki öğrenciler otursun diyedir bu sandalye: Onun sandalyesine kıyasla daha alçak ve birden kendimi bir şeyler için özür dilemesi gereken bir çocuk gibi hissediyorum.

"Okulu genişletmişler," diyorum doğrudan.

"Genişlettiler. Kasaba sınırları yeniden çizildiğinde Basher Falls'taki çocukları da buraya aktarmak gerekti."

"Öğretmenlerin canı çıkmış olmalı." Bu tekniği Joe'dan çalmıştım: Önemsiz sorularla başla, havadan sudan konuş, sohbetle yatıştır. Rahatladıklarında da zor soruları sırala ve vakit kaybetmeden oradan ayrıl.

Misha neşeyle gülümsüyor. Pencereden içeri giren güneş huzmeleri, başının üzerinde bir hale oluşturuyor. "Yeni öğretmen alabildik ve okul dışı etkinlikleri artırmak için birkaç yerel bağışçıyla çalışıyoruz."

Nedense, kelimelerin onun ağzından çıktığını görebilsem de bana başka biri konuşuyormuş gibi geliyor. Prova edilmiş laflar. "Tahmin edeyim. Optimal da o yerel bağışçılardan biri mi?"

"En büyüğü." Ellerini açıyor. Pişmanmış gibi görünmüyor. "Dediğim gibi, harika bir ortaklar. Bu kasabaya çeki düzen ver-

diler. Brent'le görüşmen nasıl geçti, bu arada? Barrens'ta başkalarının işine burun sokmaktan başka yapacak bir şey yok sonuçta," diyor Misha şaka yollu.

Sert oynamanın zamanı geldi. "Bunu dediğin iyi oldu," diyorum, "çünkü sana Kaycee Mitchell hakkında sormam gereken bazı sorular var."

Onu tokatlamış olsam yeri. Yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bir duraksamanın ardından zorlayarak gülüyor. "Hiç uğraşmana gerek yoktu," diyor. "Gidişinin üçüncü haftasından sonra Kaycee'den haber almadım."

"Nereye gitmişti?" diye soruyorum.

"Bu niye bu kadar önemli? Sen suya bakmaya gelmemiş miydin?"

"O yüzden geldik. Kaycee'nin bakış açısının işimize yarabileceğini düşündüm."

"Başladık yine. Bu aptalca şey bitti gitti sanıyordum." Misha öfkesini kontrol etmede artık daha başarılı. "O bir yalandı. O dönemi geçmişte bıraktım."

"Ama bu yalan için bir yerden ilham almış olmanız lazım," diyorum. "Optimal ismini değiştirmeden önce, Tennessee'de bir dava vardı..."

"Bu Kaycee'nin fikriydi. Ve senin de çok iyi bildiğin gibi, Kaycee bir şey yapmak için nedene ihtiyaç duymazdı." Misha'nın sesi, ilk içgüdüsü saldırmak olan eski Misha'nınki gibi sertleşiyor. "Son bildiğim, New York'a gidiyordu. Ne yalan söyleyeyim, omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor ama küçük oyunlarından bıkmıştım. Ona eşlik etmekten bıkmıştım. Nasıl olduğunu hatırlıyorsundur."

Hatırlıyorum. Yine de bana hatırlattığı için sinirleniyorum. "Kaçmak için başka bir nedeni olabilir miydi peki?" diye soruyorum ve kolay kolay dikkatimin dağılmayacağını anlamış gibi iç geçiriyor Misha.

"Hayır," diyor. "Her şeyi uydurduğumuzu açıklamak istediğimi biliyordu. Cora ve Annie'nin de. Bunun kontrolden çıkmasını beklemiyorduk. Cora'nın annesi haberlere falan çıktı ya..." Kafasını sallıyor. "Kaycee, insanlar ona yalancı olduğunu söyleyemeden kaçtı. Tanrı şahidimdir, hayatımın en iyi günü."

Şaşakalıyorum. Kaycee Mitchell'ı seven kimse yok muydu? Gittiğinde üzülen tek bir kişi bile olmamış mıydı? Misha'ya başka bir şey soramadan sekreter içeri kafasını sokuyor.

"Bayan Danning bir telefon daha getirdi. Yine Jessica Moore. Disipline gidiyor."

Misha o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki masaya çarpıp birkaç kalemin yere yuvarlanmasına neden oluyor. "Alayım," diyor. Bana dönerek, "Telefon yasak. Sonra geri veriyoruz. Ama okul sırasında öğrencilerin dikkatlerinin dağılmasını önlüyor. Siber zorbalığı da azaltıyor ama bu çocuklardan kimileri sınıftan çok disiplinde zaman geçiriyor."

İlk defa, bu işin Misha'yı neden çektiğini anlamaya başlıyorum. Ceza ve ödül vermek kendini güçlü hissetmesini sağlıyor olmalı. En azından işin o kısmında yetenekli.

Kulak tırmalayan zil, eskiden günümü kırk beş dakikalık kısımlara bölen tını, ilk dersin sona erdiğini haber veriyor.

Misha yerine oturmayınca, görüşmenin sona erdiğini anlıyorum.

"İyi ki geldin Abby," diyor tekrar bana sarılarak. Dudakları kulağımın yakınındayken de, "Aynı eski zamanlardaki gibi, değil mi?" diye fısıldıyor.

Bir an dişlerini, bir vampir misali, boynuma gömmesini bekliyorum.

Fakat benden ayrılıp gülüyor. "Bir sonraki sefere, bir şeyler içmek için buluşalım," diyor.

Sınıflarından dışarı akan öğrencilerin arasından sıyrılarak koridoru aşarken, bir anı dikkatimi çekmeye çalışıyor. Snap-

chat'ten, Instagram'den ve trollerden öncesinde, Facebook'un ilk günlerinde bizim neslimize has bir zorbalık türü vardı. Oyun'u düşünmeyeli yıllar olmuş; ya da zehirli bir gaz misali yayılan dedikoduları, koridorda yürürken hedef gösterilen, suratı bembeyaz kesilmiş, aşağılanmış, peşlerinden bir yılan tıslamasının takip ettiği kızlar. Fahişe. Fahişe. Fahişe.

Kelsey Waters vardı, bir bodrumun mavi ışığı altında, iç çamaşırı dizlerine çekilmiş, gözlerinin etrafı rimelle simsiyah. Riley Simmons vardı, bir parti sırasında tuvalette sızmış. Jonathan Elders sutyenini çıkarıp fotoğraflarını çekmişti. Sonraki gün okulda çocukların hepsi kümeleşip fotoğraflara bakmış, dalga geçmişti. Jonathan herkese onun sevişilmeyecek kadar çirkin olduğunu söylemişti ve bunu duyduğunda Riley yemekhanede ağlamıştı.

Bir de Becky Sarinelli'ye olanlar vardı. O, çok daha kötüydü.

12

Dördüncü sınıfın başlarında, bir maç öncesi gösterisinde, hastalıktan, isteriden, suçlamalardan ve itiraflardan önce başladı Oyun; yani en azından benim Oyun'dan o zaman haberim oldu.

Lise gösterilerine katılım zorunluydu. Beraber oturacağı bir arkadaş grubu olmayan, maçı ve peşinden yakılan şenlik ateşini umursamayan öğrencileri düşünen yoktu; ne de olsa ne kimse bizi davet ediyor ne de oraya gittiğimizde bizi umursuyordu. Yine de oyunculara tezahürat etmek; çocuklar ağızlarında birleştirdikleri elleri arasından amcık diye bağırırken dans eden kısa etekli ponpon kızları izlemek için stadyumun sıralarına zorla oturtulmuştuk.

Sınıfın başkan yardımcısı Bradley Roberts okul gururu, birlikteliğin önemi, Barrens Kaplanları vs. hakkında mikrofonda konuştukça konuşuyordu.

Derken: bir bağırış, tiz ve boğuk. Kalabalık hareketlenmişti ve bir anlığına alevlerin tribünleri yakıp hepimizi kül ettiğini hayal etmiştim. Gerçek bir şenlik ateşi.

Sınıf arkadaşlarımdan bazıları ayağa kalkmıştı. Heyecanları hissedilebiliyordu; benimse midemi bulandırmıştı. Yine de diğerleriyle beraber ben de o tarafa dönmüştüm.

Becky Sarinelli'nin sıralar arasında koşup çaresizce, panik olduğu her halinden belli, okul çantaları ve ayağa kalkanlara takıla çarpa ilerlediğini gördüm. Bazı kâğıt parçalarını toplu-

yordu, broşüre benziyorlardı. Birini çılgınca yakalayıp bir ötekine geçiyordu. Fakat kâğıtların sayısı fazlaydı: Düzinelercesi gizli bir akıntıya yakalanmış gibi elden ele dolaşıyordu. Kimi insanlar gülüyordu; kimilerinin midesi bulanmış gibiydi.

Bradley birkaç kez boğazını temizledi ama kimse artık okul ruhu hakkında söylenen sözleri umursamıyordu. Bay Davis tribüne yaklaşıyordu.

"Sessiz olun!" dedi. "Herkes sessiz olsun. Yerinize oturun." Ama kimse dinlemedi.

Broşürler bana doğru geliyordu. Bir tanesi koltuk sıramda yüzüstü yere düştü. Bunun bir broşür olmadığını o an gördüm.

Yakınlaştırılmış, piksel piksel bir fotoğraftı. Fakat ne olduğu anlaşılacak kadar açıktı da.

Becky.

Kalbim duruverdi.

Bir yatağın üzerinde yatıyordu. Gözleri yarı açık ve makyajı akmıştı. Eteği karnına doğru toplanmıştı ve geniş beyaz kalçaları flaşın altında parlıyordu, öylesine parlıyorlardı ki bir plastik oyuncağa benziyordu. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve sutyen takmıyordu. İç çamaşırı dizlerine çekilmişti. Söylenmeye başlayan bir okul marşı gibi, fısıltılar birbiriyle buluşup bir araya geldiler.

Fahişe. Fahişe. Fahişe, diyorlardı.

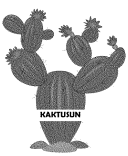
Durun, diye bağırmak istedim. Durun. Onun bir suçu yok. Ama ne ağzımı açabildim ne de tek kelime edebildim.

Fahişe. Fahişe. Fahişe.

Sekiz gün sonra, babası Becky'yi alet kulübesinde buldu.

Neden yaptığını söyleyecek bir not bırakmamıştı. Bırakmasına gerek yoktu.

13

Haftanın geri kalanında hem Brent'ten hem de Condor'dan uzak duruyorum: Brent'ten uzak durmamın sebebi, söz vermiş olsam da onu tekrar görmeyi isteyip istemediğimden emin olmamam; Condor'dan uzak durmamın sebebiyse onu görmekten çok istediğim bir şeyin olmaması.

Çocukluğumda bile ısıran hayvanlara düşkünlüğüm vardı. Bir sefer, bir şekilde bodruma girmiş bir rakunu kurtarmaya kalkmıştım ve neredeyse serçe parmağımı koparmıştı; yara izi hâlâ durur. O zaman bile, ağlamamın sebebi kanımın akması ya da sonrasında olmam gereken kuduz aşıları değil, sesimi duyan babamın elinde tüfeğiyle aşağı koşturup rakunu vurup öldürmesiydi.

Hep canımı en çok yakan şeyi isterim.

Kendimi davaya kaptırdım ben de. Asıl ihtiyacımız olan Optimal'ın kayıtları. Her şey eninde sonunda parayla alakalıdır: yapılan kesintiler, olması gerektiği gibi bakımı yapılmayan boru hatları, sonuçlar sıkıntılı gelmeye başladığında üstlerinde değişiklik yapılmaya başlanan test sonuçları ve bu konuda sessiz kalmaları için satın alınan insanlar. Indiana'da faaliyete devam etsin diye devletten teşvik aldığı için Optimal'ın çeyreklik raporları halka açık. Fakat daha derine inmemiz gerekli. Bize büyük defterleri lazım, bozdurulan ve yazılan çekler lazım.

Kimi insanlar satın alır. Kimileri de satın alınır.

En iyi yaptığım şeyi yapıyorum: her şeyi de çözebilecek, boşa zaman kaybı da olabilecek evrak işleri, rakamlar, örüntü-

ler ve tutarsızlıklar. Barrens İlçesi her sene suyu test ettirmiş – test sonuçları Indiana Kamu Arşivlerine Erişim Yasası uyarınca dosyalanır– ve altyapının yetmiş beş senelik olmasıyla beraber bu beni oldukça şaşırtıyor.

Temiz görünmek için fazla çaba harcıyorlar.

Cuma akşamı, Indiana, akşamüstü: Gökyüzü mavi ve pembe, hafta başında yağan yağmurlar tarlaları canlandırmış. Telefon direkleri üzerinde siluetleri görünen kargalar sayılamayacak kadar çoklar.

Telefonum çaldığında, güzellik salonun arkasındaki kiralık daireme aşağı yukarı bir kilometre uzaktayım: Indiana alan kodu, tanımadığım bir numara. Sessize almak üzereydim ama son anda açmaya karar verdim.

"Efendim?"

"Abigail Williams'la mı görüşüyorum?" Bir erkek sesi ve tanıdık değil.

"Buyurun," diyorum, arabayı kenara çekip kâğıt ve kalem alırken elime. "Kimsiniz?"

"Şerif Kahn. Babanız şu an karakolda, benimle..."

Kalbim hopluyor.

"...Main Street'te bulduk kendisini. Kafası karışık gibiydi, orada bir pavyon olması gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Cüzdanında numaranızın yazılı olduğu bir kâğıt bulduk. Kasabada olduğunuzu duydum?"

Gözlerimi kapattığımda, göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta eski hat dansı salonunu görebiliyorum. Gürültülü country müziği, patates kızartması ve bira kokusu, ayağında kovboy botları ve saçını başının tepesinde bir lastikle toplamış annemin yanı başımda Wyonna ve Travis Tritt'e dans etmesi. Ölmeden önce, annemle geçirdiğimiz en eğlenceli vakitler bunlar olurdu. Orası çok zaman önce, ben ortaokuldayken kapanmıştı.

"Evet, kasabadayım. Hemen geliyorum," diyorum, arabayı yola çıkarırken.

Oraya vardığımda babam sakinleşmiş ama neden şerifin ofisinde olduğunu anlamış gibi görünmüyor.

"Ayıp değil mi?" diye laf yetiştiriyor Şerif Khan'a, onu yolcu koltuğuna oturtmaya çalışırken bile. Bastonunu da kaybetmiş. "Yaşlı bir adamı böyle hırpalamak ayıp değil mi? Ben kendi işime bakıyorum, siz gelmiş bana pavyon mayvon diyorsunuz..."

"Orası kapandı baba," diyorum, Şerif Kahn'a özür dolu bir bakış atarak.

"Ben de biliyorum Abigail," diye patlıyor ve bir anlığına hatırladığım babam gibi konuşuyor. Büyüklerine karşılık verme. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben senin babanım ve benim dediğimi yapacaksın. "Annenin ölümünden sonra kapandı."

Eve geldiğimizde, bastonunu kapının yanına yaslı halde buluyorum. Bastonsuz nasıl bir yerlere gitti kim bilir. Babamın durumunun ne kadar kötüleştiğini bilmeyen bir komşunun onu götürdüğünden şüpheleniyorum. İlacını alması için uğraştığımda elimi vurarak uzaklaştırıyor ama sonunda sakinleşip lekeli derisinin ve kokan ağzının ardında ilgi isteyen bir çocuk kısılıymış gibi sulu gözleriyle, uslu uslu otururken ilacını dilinin üzerine yerleştirmeme izin veriyor. Onu yatırıp sabahtan arayacağımı söylüyorum.

Düşkünlüğü ve onu iyileştirme isteğim yüreğimi dağlıyor. Rahatlamam lazım aslında. Artık nefret edilemeyecek kadar zavallı halde. Onunla yüzleşmeyi planlamamıştım. Yaşananlarla barışmayı hiç beklememiştim aslında. Babamın bu halini gördükten sonra, bunların hiçbir zaman bir seçenek olmamış olduğunu tüm vücudumda hissediyorum. Hepsi çok fazla.

Banyoda ellerimi yıkıyorum, yüzüme su çarpıyorum ve tekrar ellerimi yıkıyorum. Dolabı açıp babama yazılmış bir şişeden birkaç Valium içiyorum. Fakat hâlâ araba kullanamayacak

kadar elim ayağım titriyor ve dışarı çıktığımda, ateşin kokusu uzaktan burnuma çalınıp eski anılara dokunuyor: Hiç davet edilmediğim göl partileri. Peşlerinden soğutucu ve sahil havlusu sürükleyerek ormana giden çocuklar. Gizlice evden kaçmaya çalıştığım tek seferde babamın beni tokatlaması.

Uzaktan kahkahaların çığlıklarını ve müziği duyuyorum. Bu sesi tanıyorum. Birileri şenlik ateşi yakmış.

Anılar alev gibidir ve büyümek için sadece biraz oksijene ihtiyaç duyarlar. Şimdi arka sundurmamdan şenlik ateşlerinin uzaktaki ışıklarını görebildiğimi hatırlıyorum. Babamın bazen alet kulübesinin etrafında, sıkıştırılmış bira kutuları bulduğunu ve babam tüfeğini alıp karanlığa körlemesine ateş edene kadar, sırf yapabildikleri için ve sırf evimiz orada olduğu için, daha cesur çocukların boş bira kutularıyla evi ateşe tutacak kadar yaklaştıklarını hatırlıyorum.

Ben hiç davet edilmezdim. Şenlik ateşleri parti topluluğu içindi; daha doğrusu topluluk içindi. Yine de bazen dışarıda oturur ve uzaktan bile dumanın boğazımı yaktığına yemin edebilirdim.

İçgüdüsel bir şekilde, süveterimi sıkıca kavrayıp bir yandan Şikago'yu ve yaşadığım apartmanın bana sağladığı Tanrı vergisi anonimliği ararken ormana, onun da ötesinde rezervuara, her şeyin başladığı yere doğru tarlaları aşmaya başlıyorum. Babamdan, buradaki her şeyden yüzlerce kilometre uzakta olmayı özlüyorum.

Orman soğuk, karanlık ve anında yanıma fener almadığıma pişman oluyorum. Güneş batmak üzere. Fakat çok geçmeden şenlik ateşinin titrek ışığını ve rezervuarın gümüş parlaklığını görebiliyorum. İşte burada, bu ormanda öpmüştü Brent beni.

Kimseye söyleme, diye fısıldamıştı, başparmağını alt dudağıma dokundurarak. Boya kokusunu ve çekirgelerin sesini hatırlıyorum.

Derken, sahile yaklaşırken geçmiş ve şimdi birleşiyor. Bir

ateşin yanındaki gölgelerin parçalanıp birleşmesi gibi, anılarımdaki Brent de uzaktan bana el eden gerçek Brent'e dönüşüyor.

"Abby!" Arkadaş grubundan ayrılıyor. Bana doğru gülümsemeden bir an öncesinde Misha'yla da göz göze geliyorum. Sonra Brent bana sarılıyor ve Misha görüşümden kayboluyor. "Cennetten gelme bir sürprizsin."

"Sen de belli ki sarhoşsun," diyorum ondan ayrılırken.

Gülüyor. "Birazcık." Sonra: "Şaka değil, seni düşünüyordum demin."

Şenlik ateşinin yanındakiler bana doğru döndüğünde, liseden bir daha görmeyeceğimi umduğum bazı insanları tanıyorum. Şimdiden buraya geldiğime pişman olmaya başladım bile. Ama artık çok geç.

"Gizli örgüt toplantısı mı yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Gizli bir yanı yok," diyor Brent gülümseyerek. Bugün yakalı bir tişört, bej renk pantolon ve mokasen ayakkabı giymiş. Canlanmış bir Ralph Lauren reklamına benziyor. "Seni davet etmeye çalıştım ama telefonlarıma dönmüyorsun."

"Kusura bakma," diyorum. "Sıkışık bir hafta."

Bunun bir mazeret olduğunu bilir gibi omuz silkiyor Brent. "Önemi yok. Geldin yine de. Gördün mü? Bu bir işaret." Kolunu omuzlarıma atıyor. Sarhoş olduğu her halinden belli.

"Sahil gibi kokuyorsun," diyorum ama asıl demek istediğim alkol fıçısına düşmüş gibi koktuğu.

"Harika kokuyorum. Yüzdüm biraz."

"Rezervuarda mı? Cesursun."

"Yüzde yüz güvenli. Göreceksin. İzlanda kadar saf." Beni ateşe doğru çevirip kalabalık içerisinden geçirmeye başlıyor. "Gel, şehir kızı. Sana içecek bir şeyler bulalım. Hep iş hep iş, nereye kadar."

Seyrekleşen saçlar ve koca göbekler olmasa zamanda yolculuk yaptım diyeceğim: Futbol ve basketbol oyuncularını,

ponpon kızları ve dans ekibinden kızları, herkesi tanıyorum, hepsi şimdi beni özel bir tür merak ve şüpheyle seyrediyor. Mezuniyetten beri hiçbirini görmedim.

Kızlar, kıyıya vuran dalgalar gibi yere yıkılmaya başladığında, okul renklerine boyanmış Kaycee'nin güneşe karşı kıstığı gözleriyle titreyerek dikildiğini hatırlıyorum.

Onu bu şekilde düşünmek tuhaf geliyor olsa da yalnız hissediyor olmalıydı. Her zaman her şeye sahipmiş gibiydi ama şimdi bakınca, aslında hiçbir şeyi yoktu: Annesi yoktu, parası yoktu, babası kendini dükkânına kapatıyor ve tüm hafta sonunu barda geçiriyordu.

Sanat okuluna gitme hayalleri kuran, evlenip buraya yerleşmek ve döngüyü en baştan başlatmak için çocuk yapmaya başlamak dışında bir şeyler düşleyen tek kişi Kaycee'ydi. Çocukken bile, yarısı uydurma olsa da gideceği yerlerden bahsederdi durmadan. Bir bakıma, kaçmış olması değildi insanı asıl şaşırtan, kaçmak için bu kadar beklemesiydi.

"Yok artık." Ayıkken bile yürümesi zor olacak topuklular üzerinde sallanan yabancı biri kalabalıktan sıyrılıyor. "Abby. Williams. Mı. O? Vay anasını. Misha geri döndüğünü söylediğinde hiç inanmamıştım."

Olduğu yerde sallanıyor ve odaklanmasına yardımcı olacakmış gibi başını sallıyor. Fakat gözleri sürekli yüzümden kayıp omzumun üzerinde bir yerlere gidiyor. Ve onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

"Beni hatırlamıyorsun." Ağzında yuvarladığı kelimeler kahkahaya dönüşüyor. İçkisinin bir kısmını da saçarak Brent'e dönüyor ve Brent üzerine içki gelmemesi için kenara çekilmek zorunda kalıyor. "Beni hatırlamıyor mu gerçekten? Şişmanladığım için." Sonra yine bana dönüyor, plastik bardağının kenarını kemiriyor ve birden bir çocuğa benzetiyorum onu. "Öyle değil mi? Şişmanladığım için."

"Seni tabii ki hatırlıyorum," diyorum hemen.

"Adım ne peki?" Biraz sendeliyor, dengesini sağlıyor ve sarhoş sarhoş gülümsüyor.

Ben cevap veremeden Brent araya giriyor. "Hadi, Annie. Gel biraz su iç istersen."

Ancak şimdi tanıyorum Annie Baum'u. Eskinin ponpon kızlarının başı, bir zamanlar minik ve kaslıyken şimdi, alkolden yumuşamış, erken yaşlanmış.

Brent kolunu tuttuğu gibi ondan uzaklaşıyor. "Dokunma bana," diye tersliyor. Fakat Brent sessiz bir şekilde özür dilermiş gibi iki elini havaya kaldırdığında Annie yine neşeleniyor. "Bu bir parti değil mi? O zaman keyfini çıkaralım."

İçkiyi bardağından çok yere döküyor. Onu durduramadan bir shot'ı elime tutuşturuyor. Dişçilerde kullandıkları ince kâğıt bardak şimdiden terlemeye başlamış.

"Ya sen Brent? Eski zamanların hatırına?" Annie bu fikri çok komik buluyor ve, "Eski dostlar, eski anılar. Yaşlandık artık," diyor.

Bardağındakini içemeden Misha beliriyor ve bardağı Annie'nin elinden alıveriyor.

"Biraz yavaşlasan iyi olur," diyor sakince. Annie itiraz edecek gibi oluyor.

Fakat sonunda omuz silkip bana dönüyor. "Bana daima ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyorlardı," diyor. "İkisi de öyle." Kaycee'den bahsettiğini varsayıyorum. Sonra aniden dönüp kalabalığa karışıyor.

"Bu hafta üç oldu! Ben ne ara bu kadar şanslı oldum?" Misha içtenliğin ve alaycılığın tam ortasında kalmayı başarıyor. Bardağını benimkine tokuşturuyor. "Şerefe. İç. Hak ettin."

Hak ettim mi... belki. Ama ihtiyacım var, orası ayrı. Normalde hiç shot atmam ve Annie iyi ki rom değil de viski koymuş. Ucuz alkol yine de ve boğazımdan inerken boğazımı yakıyor.

Brent buruşturduğum suratımı görmüş olacak çünkü gülüyor.

"Gel sana gerçek bir içki hazırlayayım. Hayır... söyleme." Beni baştan aşağı süzüyormuş gibi yapıyor. "Şimdi bakalım. Votka kızılcık? Hayır. Çok tatlı. Kesinlikle cin değil. Çok varoş."

"Tahmin edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Biliyorum." Misha'ya dönmeden önce gözlerimin içine gerekenden biraz daha uzun bakıyor. "Sen bir şey ister misin? Cin tonik?"

Misha'nın gülümsemesi sertleşiyor. "Cin soda," diye düzeltiyor.

"Hemen geliyor. Bununla yarışmaya kalkma," diyor, bana dönüp başıyla Misha'dan tarafı işaret ederek. "Sana toz yutturur. Ya da göl suyu, bulunduğumuz yer de göz önüne alınırsa."

Bunu şaka yollu söylüyor ama nedense Misha'nın yüzü buruşuyor. Bir keresinde anneme denizkızı olmak istediğimi söylemiştim, annem de gerçek denizkızlarının kalbi kırık kadınların boğulmuş ruhları olduğunu söylemişti; bunu şimdi niye hatırlıyorum, bilmiyorum. Anıyı uzaklaştırmaya yarayacakmış gibi gözlerimi kırpıyorum.

Brent dönüp uydurma bara gidiyor: Bir battaniyenin üzerine dağılmış alkol şişeleri ve mikserler. Viskinin şimdiden görevini yerine getirmeye başladığını hissedebiliyorum, göğsüme bir sıcaklık yayıp ateşin parlaklığını yumuşatıyor. Bu geceki Misha, eski Misha gibi giyinmiş, üzerinde kot pantolon ve Barrens Kaplanları tişörtü var.

"Brent gelmeyeceksin diye üzülüyordu," diyor neşeyle, girizgâha gerek duymadan. "Zafer günlerini baştan yaşama şansını kaçırmayacağını söyledim ona. Eve dönmek bu değil midir zaten?"

Vereceğim tepkiyi beklediğini hissedebiliyorum ama nasıl bir tepki bekliyor, emin değilim. Misha'nın lisede hiç erkek arkadaşı olmadığını fark ediyorum. Birçok çocuk vardı ama erkek arkadaşı olmadı hiç. Kaycee'nin sahip olduklarını kıskanıyor muydu acaba diye merak ediyorum. Ona hiçbir zaman sormayacağım bir soru daha.

"Kimileri için olabilir. Ben zafer günlerimde buraya hiç davet edilmezdim. Çok da zafer dolu değillerdi. Ama eminim hatırlıyorsundur."

Ucuz bir laf çarpmaydı ama en azından artık ödeşmiştik.

Ama Misha, "Bunu hak ettim," dediğinde, keşke bir şey demeseydim diyorum.

Kalabalığı gözden geçirirken, Cora Allen'ı görmediğimi fark ediyorum. Gölgesi gibi eskiden Misha'nın dibinden ayrılmazdı. "Cora'yla görüşmeye devam ediyor musunuz?" diye soruyorum, bir yandan da konuyu değiştirmek isteyerek.

Misha endişeleniyormuş gibi görünmeye çalışıyor. Ama bir şekilde tam olarak beceremiyor. "Buralara pek uğramaz," diyor çok geçmeden. Sonra: "Ne yalan söyleyeyim, iyice kötü durumda. Uyuşturucu yüzünden."

Ona başka bir şey soramadan Brent üç bardağı dengede tutarak geri dönüyor. Birini Misha'ya uzatıyor ve benimkini gösterişle veriyor. "Şerefe."

Deneysel bir şekilde kokluyorum. "Votka soda?"

"Doğru tahmin etmiş miyim?"

"Hileli soru." Gülümsemeden edemiyorum. Kendisiyle büyük gurur duyuyor. "Hepsini içiyorum ben."

"Daha da iyi. Öyleyken hep doğru bilmiş oluyorum." Bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve içkilerimizi içerken gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Misha'yı da dışarıda bırakmamak aklıma geldiğinde, Misha çoktan gitmiş.

Etraf bulanıklaşıyor ve vücudumu beynime bağlayan ip giderek çözülmeye başlamış gibi vücudum sıcak ve gevşek.

"Aman yavaş. Yavaş," diyor Brent ve çimlere yarı gömülü bir odun yüzünden sendelediğimde beni yakalıyor.

"Sarhoş değilim," diyorum.

"Yargılamıyorum," diye cevap veriyor ve beni kendine doğru çekiyor. Karnımda kemerini hissediyorum. Dünya dönmeye başladığı için geri çekiliyorum.

"Dave Condor'u hatırlıyor musun?" diye soruyorum, kendimi tutamadan.

"Evet," diyor Brent ama gözlerini kaçırıyor. "Hâlâ buralarda. İçki dükkânında çalışıyor. Bitik her zaman bitik." Gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "Niye sordun?"

"Merak ettim," diyorum, önemsizmiş gibi davranarak. "Ona rastladım da ondan."

"Ondan uzak dur." Brent'in sesi uzaktan geliyormuş gibi. "Rastlamak isteyeceğin biri değil o."

"Lisede onunla ne olmuştu?" diye soruyorum. "Sizinkilerle onu neden dövmüştünüz?"

Mavi gözleri tekrar gözlerime kilitleniyor, karanlıkta okuması imkânsız. "Becky Sarinelli'yi hatırlıyor musun?" diye soruyor. "O yüzden."

Söyleyebileceği onca şey içinde, en beklemediğim şey bu olabilir. "O fotoğrafları Condor mu dağıttı?"

Brent başını sallıyor. "Fotoğrafları çeken o."

Zaman paramparça oluyor. Saatler anlık görüntülere indirgeniyor:

Ateşin önünde, Brent'in kolları bana sarılmış halde yerde oturuyor ve nedenini bilmeden kahkahalar atıyorum.

"Bu gece dur durak bilmiyorsun." Brent'in sesi sisin içinden bana ulaşıyor. "Hoşuma gitti."

"Hoşuma gitti," diye tekrarlayıp yine kahkaha atıyorum. Körkütüğüm. Saklayamayacak kadar sarhoşum. Brent'in göğsüne dayanıyorum. O kadar sağlam ve sıcak ki. Rahat. Brent bana bir şey sormak için çenemi kendisine doğru kaldırıyor; ve sonrasında birbirimize doğru eğiliyoruz. Öpüşüyoruz. Ama hoşuma gidiyor mu, onu bilemeyecek kadar sarhoşum.

Geri çekiliyorum. Brent'in gözlerinde okuyamadığım bir ifade var.

"Bu çok komik değil mi?" diye soruyorum. "Öpüşüyoruz.

Lisede öpüştüğümüzü düşünmüştüm ve bunca zaman bundan emin olamadım, şimdi öpüşüyoruz ve bunu ben mi uydurdum, bilmiyorum."

"Seni öpmek istemiştim. Seni lisede o kadar çok öpmek istemiştim ki," diye fısıldıyor Brent. Bu beni öptü mü demek oluyor, öpmedi mi?

Aklım Dave Condor'a, tenimin üzerindeki ağzına gidiyor...

Karanlık. Aydınlık. Karanlık. Aydınlık.

Becky Sarinelli'nin kalçaları flaşın ışığında parlıyor.

Sıralardaki kalabalığın kahkahaları. Bana doğru uçan fotoğraf.

Sonra:

Ateşin etrafındaki yüzler artık tanıdık değil: Kocamanlar, balon gibi şişmişler. Brent'in sesi arkalardan bir yerden geliyor, durmadan konuşuyor. Sessiz kalamıyor.

Uyuyorum. Bu bir rüya. Uzanıyorum ama zemin hareket etmeye devam ediyor. Sanki bir teknedeyim. Gözlerimi açmaya çalışıyorum.

"İyisin," diyor Brent'in sesi. "İyisin." Sesi bambaşka bir şey. Sesini dinlemek yorgun hissetmeme neden oluyor. Ve uykumu getiriyor.

Hayır. Dur. Bir şeyler yolunda değil.

Oturmaya çalışıyorum. Zaman jöle gibi yoğun ve yavaş akıyor. Bana ilaç mı verdiler diye merak ediyorum ama fikrin kendisi sadece rüyamda gördüğüm bir şey kadar absürt geliyor. Sonra hatırlıyorum: Valium ve sayısını unuttuğum kadar içki. Hapların içinde ne kadar olduğuna bile bakmamıştım.

Sahil boş. Şenlik ateşi kaybolmuş. Sönmüş değil; kaybolmuş. Sahilde şenlik ateşinden iz yok, ne yanmış odunlar var ne de duman.

Ve sonra, bir çığlık. Etrafa bakıyorum. Suda karanlık bir şekil var. Bir kayık. O sesi tanıyorum.

Kaycee.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Başım, boynumdan yuvarlanıp gidecek bir bovling topu kadar ağır.

Suyun altında, suyun altında.

Yukarı çıkıp duruyor.

Fener ışıkları suyun üzerinde dönüp dolaşıyor ve güzel saçları suyun üzerinde salınmış, ağzı bir çığlıkla çarpılmış Kaycee'yi görüyorum.

Hayır. Bir dakika. Kaycee değil. Kaycee kaçtı.

Ama suyun içinde biri var. Bir kız. Hayır... sadece bir kız değil. İçlerinden biri yardım çığlıkları atıyor...

Bağırmaya çalışıyorum ama beceremiyorum. Çift görüyorum ve her şey kaleydoskop gibi bir araya geliyor.

Nefes almadığından...

Emin olmalıyız...

Nefes almadığından emin olmalıyız...

Kafa karışıklığı ve korku, içimde bir savaş veriyor. Ayakta sallanıyorum. Kollarım ve bacaklarım kurşun gibi ağır. Bağırmaya çalışıyorum ama sesim kafatasımın içinde parçalanıyor. Tekrar dizlerimin üzerindeyim.

Kızın çığlıkları rezervuarda yankılanıyor. Boğulacak.

Onu boğacaklar.

Karanlık etrafımı sarıyor ve bağırmak için bir kez daha ağzımı açtığımda su gibi ciğerlerime dolup beni boğuyor.

14

Uyku, beni boğan sisin içinden çıkarken yavaşça üzerimden attığım ağır bir battaniye. Bir anlığına uyku ve uyanıklık arasında süzülüyorum. Bir anlığına nerede olduğumu bilmiyorum. Köşede, içindeki eşyaları kusmuş bavul da dâhil buradaki her şey bana yabancı.

Oturuyorum ve şiddetli bir baş ağrısı kendini gösteriyor; vücudum kaskatı, kalbim hızlı hızlı atıyor, ağzım pamukla dolu gibi ve midem o kadar bulanıyor ki odanın sallanmasını durdurmak için gözlerimi kapatmam gerekiyor. Daha önce de akşamdan kalmışlığım var ama bu farklı geliyor: Akşamdan kalmışlık her yerde sanki, hatta derimin altında.

Nihayet dünya yerine oturuyor: O bavul benim bavulum, lekeli halı ve dengesiz mobilyalar kiralık dairemin siluetine katılıyorlar. Güneş pencereden sertçe içeri dalıyor; saat on ya da daha geç olmalı. Ayaklarım acıyor; kanıyorlar. Çakıllara ya da şişe kırığına basıp ayaklarımı kesmiş olmalıyım. Çarşaflardaki kırmızı çizgiler uykumda koştuğumu gösteriyor.

Saatleri baştan yaşamaya, daha önce ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum ama tek hatırladığım tüm hatıralarımı bastıran bir panik. Ne oldu?

Düşün.

Gömleğim kırışmış, nemli ve ter kokuyor. Dün gece giydiğim kot pantolonum vücuduma bin yerden batıyor ve toprak

ve kum dolu. Botlarım yok. Yatağın yanında tanımadığım bir çift kirli, pembe ayakkabı var.

Düşün. Nefes al. Hatırlamaya çalış.

Anlık bir görüntü; Brent ayağımı kucağına almış, canım yanıyor mu diye soruyor ve kırık bira şişesi camları, sönmekte olan ateşin ışığında zümrüt rengi parlıyor.

Sahil. Şenlik ateşi. Dün gece beni eve Brent mi getirdi?

Birden gelen bulantıyla tuvalete sendeliyorum ve ucu ucuna yetişip safra kusuyorum. Biraz daha iyi hissediyorum ama o da çok sürmeyecek gibi. Beni bozan Valium oldu; o ve çok hızlı içip yaramadığı halde içmeye devam etmem.

Neden böyle bir şey yaptım ki? ÇAM'daki ilk yılımda terapiyle sonlanan ve neredeyse işimi kaybetmeme neden olan Adderall'la olan tecrübemden sonra haplarla hiç aram olmadı zaten. Yine de sonuçta daha önce Valium içmişliğim vardı ve hiç dün geceki gibi etkilememişti beni: beynime testereyle dalıp önemi olan her şeyi kesmiş gibi.

Niye hatırlayamıyorum?

Düşün.

İç çamaşırlarıma kadar soyunup kirli kıyafetlerimi yere atarken duş başta buz gibi akıyor. Soğuk, nefesimi kesiyor ve soğuğun şokuyla başka bir anı daha baş gösteriyor: Brent'in dudakları, soğuk ve yosun tadında, rezervuar gibi. Haykırış.

Tut onu. Tut onu. Ben bileklerini tutuyorum...

Hayır. Bu doğru değil. Bu eski bir anı; babamın, annemin içmeyi reddettiği ilaçları anneme içirmeye çalıştığının anısı. Tut onu, demişti bana. Tut onu. Babam annemin çenesini zorla açıp yutkunmak dışında başka seçeneği kalmayana dek parmaklarını sokarken ben de bileklerini tutmuş, annemin kemiklerini hissedebiliyordum.

Her yerimi sabunla sertçe ovuyorum: ayak parmaklarımın arasını, tırnaklarımın altını, bacaklarımın arasını. Saçımı şampuanlıyorum, duruluyorum ve tekrar şampuanlıyorum.

Yine de anksiyete ve panik gitmiyor.

Suyu olabildiği kadar soğuğa çekiyorum, gözlerimi kapayıp dayanabildiğim kadar titreyerek suyun altında kalıyorum. Görüntüler, buz küpleri gibi yukarı çıkıyorlar: suyun üzerindeki bir kayığın ninni gibi sallanışı; birisinin, "Buraya gelmemeliydin," deyişi; göremediğim eller tarafından fırlatılan bira şişelerinin suya doğru alçalışı.

Hayır. Biri kesinlikle çığlık atıyor. Hayır. Dur. Hayır.

Cumartesi. Öğleden sonra bir.

Ekibin geri kalanı olmadan, derme çatma karargâhımız işlevsel bir ahır olarak eski hayatına daha yakın halde. Saman, milyon kez ıslanıp kurumuş eski odun ve mısır kokusu açık havada asılı duruyor. Kargalar dışarıda tarlalarda gaklıyor ve bir traktör çalıştırılıyor.

Çalışmanın odaklanmama ve unuttuğum şeyleri hatırlamama yardımcı olacağını umuyordum: Kaycee hakkında, dün gece yaşananlar hakkında, rezervuar hakkında. Ama duman etrafımızda havaya karışırken, Brent'in beni yanına çekmesi gibi anılar araya girip duruyor. Kendi dudaklarımda hissettiğim Brent'in dudakları. Arkada gülen ve şakalaşan sesler ve çakıllı sahile vuran göl suyunun nazik sesi.

Üçüncü bardak kahvem ve yedinci Advil'imden sonra baş ağrım sakinliyor nihayet, akşamdan kalmışlığım da öyle; cehenneme ya da kötü akşamdan kalmışlıklar nereden geliyorsa oraya geri gidiyor.

İş, özellikle de işin ilk aşamaları, araştırma, okuma, not çıkarma hep odaklanmama yardımcı olmuştur. Binlerce ipten oluşan bir örgüyü açmak ve her birini yerine koymak gibi.

Optimal'ın adı Birleşmiş Polimer'ken ve faaliyetleri Tennessee'deyken, şirket, santrallerinden gelen atıkların kötü koku, deri rahatsızlıkları ve baş ağrılarına neden olduğunu iddia eden iki yüz kişilik bir davacı grubunun şikâyetini mahkemeye kal-

madan parada anlaşarak çözmüşlerdi. Ne yazık ki, iş mahkemeye gitmediği için konu hakkındaki kamu bilgisi sınırlıydı. Fakat iddiaların doğruluğu yüzünden anlaşmış olmaları akla yatıyordu. Başka neden anlaşmış olsunlar ki?

Kaycee, Misha, Cora ve Annie tazminat alabilmek için zehirlenmiş taklidi, Tennessee'deki şikâyetçilerle aynı belirtilere sahipmiş gibi de yapsalar, bilmeden gerçeği açığa çıkarmış olabilirler. Bir dartı yeteri kadar atarsanız, eninde sonunda on ikiden vurursunuz.

Fakat beş senenin güvenlik denetimleri ve kamu kayıtları bir sonuç vermiyor: Optimal hiç uyarı almamış. En başından beri, belediye başkanı ve sekiz kişilik ilçe konseyinin Optimal'a karşı bir domalmadığı kalmış.

Optimal Plastik'ten önce, kasaba çöküşün sınırındaydı. Kasaba sakinlerinin büyük kısmı yetmiş beş yaş üzeri, çalışmayan, engelli maaşı alan ya da taşınmaya imkânı olmayan kişilerden oluşuyordu. Optimal, Barrens'a bir kez daha iş imkânı ve genç nüfus getirmişti. Şiddetli bir fırtınada hasar gördükten sonra lisenin tadilatına yardım etmişlerdi. Yol ve altyapıya para yatırmışlardı. Yeni işlerin, yeni inşaatların ve yaşamların gerçekleşmesine önayak olmuşlardı.

Fakat bunu en fakir insanların, her zaman en çok zararı gören insanların pahasına yapmış olabilirlerdi: rezervuara en yakın yerlerde yaşayanlar ya da geçimini sağlamak için kamuya açık su alanlarından yararlanmak zorunda olan Gallagher gibi çiftçiler.

Optimal'ın suçlu olduğu bir şey bulsak bile, dava açma süreci tam bir kâbus olacaktı, okuldaki en popüler çocuğu kilise bağış kutusundan para çaldığı için cezalandırmak gibi. Optimal uzun süredir yerel halka ve yükselişte olan politikacılara oynuyordu. Miktarları yazmasa da katkıların listesi, şirketin Şirket Sponsorlukları sayfasında Barrens Küçükler Ligi'yle Gazi Sağlık Fonu'nun altında gururla sergileniyordu.

Aaron Pulaski adlı bir herifin eski bir röportajını buluyorum, Monroe İlçesi'nin eski savcısı. Şanslılarsa birkaç bin tirajı varsa var, bölgesel bir gazetede yayımlanmış olan röportaj Pulaski'nin ilçedeki yozlaşmış iş olanaklarını temizleme ve Indiana vergi dolarlarının yerel işletmelere geri harcandığından emin olma konusundaki kararlılığına odaklanıyor.

Optimal'dan isim vererek bahsediyor: çevresel zararlar için değil ama işçi sendika kanunlarından kaçınıp Northeast'teki dağıtım merkezlerine çoğunlukla yabancı işçi getirdikleri için.

Yine de hiç yoktan iyi.

Ama savcılık bir soruşturma başlattıysa, internette kaybolmuş olmalı. Bu canımı sıkıyor. İlçe savcılığının, önemli bir kamu figürüne ya da şirkete karşı bir suç soruşturması başlattığını duyurması standart bir uygulamadır. Bu dağlara taşlara duyurulur hatta.

Bir fikir geliyor aklıma.

Zayıf noktalar.

Biraz daha araştırınca, henüz altı ay önce, yozlaşma karşıtı, tekel karşıtı bir platform sayesinde rahatlıkla kazandığı oylarla, Aaron Pulaski'nin ilçe savcılığından kongreye adım attığını öğreniyorum. Pulaski, Optimal'ın şirket bağışları listesinde görünmese de Indiana devlet dairesinin finansal açıklama kısmına yaptığım kısa bir ziyaretle şüphemi doğruluyorum.

Pulaski'nin bir gazetede Optimal'ı iş kanunlarını çiğnedikleri için soruşturmaya tabi tutacağını açıklamasının ardından üç ay, kongreye girişinden ise birkaç kısa ay önce, Optimal'ın ana şirketi Birleşmiş Polimer, Pulaski'nin kampanyasına 100,000 dolarlık bir çek yazmış.

Rüşvet.

Öyle olmalı.

Ama daha da önemlisi: Bir giriş yolu. Yardıma ihtiyacımız olacak, şansa ve de arkadaş canlısı bir gezici mahkemeye. Fakat Optimal'a alternatifinin bir suç soruşturmasında kayıtlarını

açmak zorunda kalabileceğini söylersek, biz daha dava açmadan kayıtları bize açmayı kabul edebilir.

Bu uzak bir ihtimal ama en azından bir ihtimal. Nihayet. Bir şey çıktı.

Joe omzuyla kapıyı açtığında tüm vücudum bir şey bir şey bir şey diye titriyor. Sabahtan beri peşimi bırakmayan, gece korkunç bir şeyin yaşandığı şüphesini bile neredeyse unutmuşum.

"Cumartesi bugün." Joe bana gülümsüyor.

"Kesinlikle. Ne arıyorsun burada? Barrens hayatına doyamadın mı?" diyorum. Bir şaka; yeni-seviştim sırıtışını görüp muhtemelen günü Raj'la beraber geçirdiğini fark edene kadar. Joe tek gecelik ilişkileri beceremiyor. Seks her zaman brunch randevularına, çiftçi marketine, koltukta cumartesi gecesi Netflix maratonlarına dönüşüyor. Joe, etrafında sürekli insan bulunsa da yaşamaya devam edebilen insanlardan. Benim gibi şarj olmak için yalnızlığa ihtiyacı yok.

Rahat, yumuşak huylu biri ve gittiği her yerde eviymiş gibi rahat olabiliyor.

Kimilerimiz de evimizdeyken bile oraya ait olmayız.

"Kapı kapı dolaşmayı bir cumartesi günü gerçekleştirsem daha iyi bir şansım olur dedim." Başını salladı. "Ama görünüşe göre misafirliğimizin sonuna gelmişiz bile."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanların çoğu kapılarını bile açmadı. Eşcinsel bir siyahinin hafta sonu kapılarına dikilmesine alışık değiller belli ki! Dallamanın teki –adı Paul Jennings'ti sanırım? Ya da Peter?– kapıyı pompalıyla açtı. Şaka yapmıyorum. Özür dileyip eşi akşam eve gelmediği için gergin olduğunu söyledi. Onunla evli olsaydım ben de gitmezdim eve. Sonrasında, Joanne Farley diye bir kadın, gelmiş bana..."

"Bir dakika." Şikâyet silsilesinin içinde, alarm zilleri çalmaya başladı. Misha. "Ne dedin?"

Nabzım kulaklarımda öylesine hızlı atıyor ki Joe'nun cevabını kaçırıyorum.

"Daha da önemlisi," diyor, "herif kapıyı yüzüme çarptı; kravatım neredeyse canlı kurtulmayacaktı. Küçük kasaba misafirperverliği buraya kadarmış." Yüzümdeki ifadeyi görünce duruyor.

Yanlış, yanlış, yanlış.

İçimde, korkum keskinleşiyor.

Misha Jennings dün gece evine dönmedi.

Ama ben döndüm.

Onun pembe ayakkabılarıyla.

15

Brent kasabanın karşı tarafında, Westlink Gübre & Yem dükkânının ve inşa edilen yeni topluluk merkezinin ötesinde, Barrens'ta bir nüfus patlaması sayılabilecek şeyle gelen insanlar için inşa edilmiş yeni mahallenin ötesinde yaşıyor. On sene önce burası çayır çimendi ama şimdi inşaattan geçilmiyor, dümdüz araziye modern evler dikilmiş. Bu evler Barrens standartlarına göre daha büyük ve daha lüks: iki katlı, geniş çimli, U şeklinde araba yolu olan evler.

Brent kapıyı hemen açıyor. Terlik ve kot pantolon giyerken bile derli toplu, dinç ve akşamdan kalma görünmüyor hiç. Kapı zili onu J.Crew kataloğundan çekip çıkarmış gibi kapıda duruyor.

"Hey Abby. Hayattasın." Bana sırıtıyor ama yeteri kadar hızlı değil; küçük bir anlığına, yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Yine sudaki kişiyi hatırlıyorum... bir kâbus. Öyle olmalı. Herhalde, kötü bir şey olduysa, partide yolunda gitmeyen bir şeyler yaşandıysa bunun izleri olurdu: kaos, gerilim hatta belki polis.

Bunun farkında olan bir tek ben değilsem tabii.

"Dün gece ne oldu?" diye soruyorum ona. Sesim uzaktan geliyor gibi, sanki başkasının boğazından çıkıyor.

"Ne olmadı ki?" Kapıyı biraz daha açıyor. "Sanırım hayatım boyunca bir daha votka içmem bundan sonra. İçeri gelsene."

Rahatlığı, flörtleşmesi, gözlerinin parıldaması: Tüm bunlar

kafamı karıştırıyor. Koridoru tertemiz. Işık alıyor. Spor ayakkabılar kapının yanında düzgünce sıralanmış, duvardaki bir kancada bir anahtar asılı, üzerinde de Brent'in hayatının çeşitli dönemlerinde çekilmiş fotoğraflar çerçevelenmiş: Brent babasıyla alabalık tutmuş, Brent futbol formasını giymiş kameraya iki başparmağını kaldırmış, mısır tarlalarının önünde, Brent'in kafası, parlak bir takım elbise giymiş, kıvırcık saçlı biri tarafından kıstırılmış.

"Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum," diyorum. Doğrudan Misha'yı sormayı planlamıştım ama korku boğazımı tıkıyor. Brent benden önce konuşuyor.

"Gerçekten mi? Sendelemiyordun bile." Omzunun üzerinden bana bakarak gülümsüyor; liseden hatırladığım ama hiçbir zaman bana yöneltilmeyen bir yakaladığın-yerde-gözünün-yaşına-bakmayacaksın bakışı bu. "Senle beni eve Erickson bıraktı. Station vagon onun. İçeri girmene yardım isteyip istemediğini sordum ama ne yaptığını biliyor gibiydin."

Benim için ufak bir rahatlama bu. Brent'in, evimdeki bavulun kustuğu kıyafetlerimi, mutfaktaki dağınıklığımı, yapılmamış yatağımı görmesi fikri canımı sıkıyor. Bu kadar zayıflığı kaldıramam.

"Buradan." Brent takip etmem için işaret ediyor. Evinin yumuşak tonlarına, düzenli haline ve klimadan gelen hafif ilaç kokusuna dikkat ediyorum. Burası bir yetişkin evi, içinde hiçbir şey olmadığından dolayı temiz görünen, Şikago'daki evimden bile daha hoş. "Misha da arka odada."

"Misha..."

"Evet. Zorlu bir geceydi. Sabahın dördüne kadar Annie'ye baktık. O yüzden Misha bende kaldı." Yüzümdeki anlamaz ifadeyi görünce, "Annie dün gece neredeyse boğuluyordu. Hatırlamıyor musun?" diye ekliyor.

"Her şey bölük pörçük." Tarifi için az bile.

Brent'in tüm yüzü kararıyor. Hiçbir zaman öyle çok ciddi olduğunu görmemiştim, o yüzden bir anlığına sanki başka bir

insana dönüşüyor. "Aklına esmiş, yüzmeye gitmiş. Ama sahile dönemeyecek kadar sarhoştu. Misha bir kahramandı. Doğrudan rezervuara atladı."

Annie. Misha. Yardım diye çığlık atan kız. Rahatlama vücudumu ele geçiriyor. Yanlış anlamışım; Misha, Annie'ye zarar vermek yerine yardım etmeye çalışıyormuş.

"Annie'nin içkiyi bırakması gerek. Ona bin kere söyledik..."

Brent beni kapalı sundurmaya davet ediyor. Koltuğun üzerinde, bornozla Misha Jennings oturuyor.

"Abby. Selam." Yorgun görünüyor ve kendini çabucak toparlasa da bir an beni görmekten hoşlanmamış gibi. "Nasılsın?"

"Annie'den iyiyim," diyorum.

İç geçiriyor. "Brent onu az önce eve bıraktı." Saat akşamın altısı olmasına rağmen bornoz giyiyor ve bir havluyla saçlarını sarmış. Ne düşündüğümü tahmin ediyor olmalı –Misha ve Brent, burada, beraber, ikisinin de saçları ıslak– çünkü farkında olmadan bornozunun kemerini sıkıyor. "Nihayet duş alabildim ben de. Yine insan gibi hissediyorum."

"Otursana." Brent oturmuyor ama ve koltuğun başlarından birine oturduğumda hemen bundan pişman oluyorum. "Soda falan ister misin? Sana içki ikram ederdim ama bir daha içersem vurun beni."

"Varsa bir Tranquilizer* alırım," diyorum. Brent önce gülüyor. Sonra Misha da katılıyor. Hemencecik, "Şaka yapıyorum," diyorum.

"Umarım seni toptan ürkütmemişizdir." Misha eğilip bir elini dizime koyuyor. Tırnaklarının ikisinin kırılmış olduğunu fark ediyorum hemen. "Dün gece iyi ki geldin. Eğlendin mi bari?"

"Hatırladığım kadarıyla," diyorum tereddütle ama niye hâlâ beni rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlamıyorum.

* (İng.) Sakinleştirici. Bir çeşit alkollü kokteyl. *–yhn*

"Dün gece eve gitmediğin için eşinin endişeli olduğunu duydum."

Misha'nın gözleri Brent'e gidiyor. Aralarında kelimelere gerek kalmayan bir konuşma geçiyor. Biraz kıskandığımı fark edince şaşırıyorum. O ikisinden ziyade bu rahat samimiyeti, birbirlerini tanıyor olmalarını. Joe'nun Raj'la sakin bir cumartesi sabahı geçirebilmesi gibi. Belli ki benim dışımda herkes hop diye rahat ilişkilere başlıyor.

İlk kez, belki de çürük olan şeyin Barrens olmadığını düşünüyorum. Belki de sorun bendedir. Belki de sorun hep bendim.

"Peter'la ben kavga ettik ve... ben pek ayık değildim o sırada," diyor tereddütle. "Brent bana kanepesini açacak kadar nazikti." Kanepe kelimesini belli belirsiz vurguluyor. "Peter'la ben bazen kuduz köpekler gibi dalaşırız. Muhtemelen haksız olan bendim..."

"Haksız değildin," diye Brent kısık sesle. Oturup bir elini Misha'nın bacağına koyuyor. Bu beni rahatsız ediyor; Misha'ya bu kadar az sempati duyduğum için kendimden utanıyorum. Üzgün ve makyajsızken çok daha genç görünüyor ama bana hâlâ tüm bunlar bir oyunmuş gibi geliyor.

"Darmaduman halde olduğumu düşünüyor olmalısın," diyor Misha. Bana mı Brent'e mi hitap ediyor emin değilim ama Brent, Misha'nın dizini bir kez daha sıkıyor.

Sonra Brent bana dönüyor. "Ona Peter'la evlenmemesini söylemiştim," diyor. Elini Misha'nın dizinden çekmiyor. "Biraz laf dinlese."

Misha gülüyor ama tekrar bakışlarımı ona çevirdiğimde elinin tersiyle gözündeki yaşları siliyor. "Yalan," diyor yarı gülüp yarı ağlayarak. "Senin sözünden çıkmıyorum."

Birden duruşlarında canımı sıkan şeyi fark ediyorum: Bunu daha önce görmüştüm. Lise sonda, Brent'le Misha yönetim binasının arkasındaki ağaçlıkta beraber otururken onlara rastlamıştım; kafeteryayı gözüm yemediğinde, öğle yemeğimi yemek için bazen

oraya giderdim. Oraya Vadi derlerdi; cigaracılar ders aralarında kafayı bulmak için oraya giderlerdi ve birileri mobilya niyetine, yerdeki odunların üzerine eski bir masayla sandalye bile koymuştu. Fakat öğle araları genelde orada kimsecikler olmazdı.

Ama o gün orası boş değildi. Dalların altından eğilerek geçip açıklığa çıktığımda Brent ve Misha'yı aynen bu şekilde gördüğümü hatırlıyorum. Brent'in eli Misha'nın dizinin üzerindeydi. Misha dokunsan ağlayacak gibiydi. Ama beni gördüğünde, yüzündeki ifade nefrete dönüşüverdi.

Bizi mi gözetliyorsun, dikizci? demişti tükürürcesine.

Onu rahat bırak Misha, demişti Brent. Sonra da: Hiçbir şey duymadı.

Bunun tuhaf bir laf olduğu ancak şimdi kafama dank ediyor.

"Özür dilerim," diyor Misha. Bir kez daha bir şeyler değişti; görünmez bir akıntı, aralarında kulaklarıma ulaşmayan bir diyalog. "Tanrım, ikimiz hakkında kim bilir neler düşünüyorsundur. Şikago'ya dönmek için can atıyorsundur."

"Herkes iyi olduğu için seviniyorum. Dün gece, sandım ki..." Cümlemi yarıda kesiyorum. Niye bu kadar korktuğumu aklım almıyor. Sonra Brent ve Misha'nın beni seyrettiğini, cümleye devam etmemi beklediklerini fark ediyorum. "Şey işte... Normalde bu kadar sarhoş olmam. Benlik bir şey değil. Uyanıp senin ayakkabılarını giydiğimi görünce..."

En sonunda, bunu duyunca gülümsüyor. "Tanrı'ya şükür," diyor. "Ayakkabılarımız karıştı herhalde. Annie'nin peşinden gittiğimde kaybettim sandım ben de."

"Sen iyi misin?" Brent kısık gözlerle bana bakıyor. "Su falan ister misin?"

"Yok. Sağ ol." Ama ayağa fazla hızlı kalkıyorum ve gözlerim kararıyor.

"Aslında, su içsem iyi olacak. Sen kalkma," diyorum, kalkmak için hamle yapınca. "Ben alırım."

Mutfakta, Brent'in sabununun sonunu kullanarak ellerimi

yıkıyorum. Soluklarımı sayıp öteki odadaki konuşmanın mırıltısını dinliyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Burada da her şey temiz, pırıl pırıl, neredeyse kullanılmamışlar gibi. Brent musluğuna bir su arıtıcı takmış ama lavabosu kupkuru ve musluğunu kullanıyor mu merak ediyorum. Merakla buzdolabını açıyorum: Üstteki iki raf şişe su paketleriyle dolu.

"Geçen haftanın şirket pikniğinden kaldılar. Garajımdaki Sprite paketlerini göreceksin asıl."

Sesini duyunca buzdolabının kapısını kapatıp hemen arkama dönüyorum; peşimden mutfağa geldiğini duymamıştım. Rahatsızlığımı fark ettiyse, bunu belli etmiyor.

"Buz istersen buzdolabının kapısından alabilirsin," diyor neşeyle.

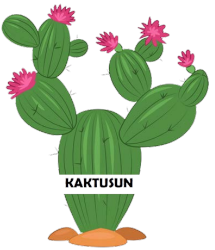
"Su yeterli," diyorum.

Mutfak dolabına gidiyor, iki bardak alıp bardakları musluktan dolduruyor. Kendi bardağını kafasına dikiyor ve tepkim soruşturmamıza nihai bir sonuç sağlayabilecekmiş gibi suyumu içerken dikkatle beni izliyor.

Brent'in buzdolabının kapısı mıknatıs dolu ve mutfaktan çıkmadan önce mıknatıslardan birinin üzerinde Aaron Pulaski'nin adının olduğunu fark ediyorum. Ona baktığımı görüyor.

"Buralı," diyor. "Ya da ne kadar buralı olabilirse. Hanover'dan geliyor. Kampanyasında birkaç şey yaptım." Bunu rahat bir tavırla söylüyor ama duruşundaki yeni gerginliğini hayal etmediğimden eminim. "Burası için iyi bir şeyler yapar demiştim. O da diğerleri kadar beceriksiz çıktı." Omuz silkiyor. "Neyse. Hepimiz hata yaparız, değil mi?"

"Yaparız tabii," diyorum. Arkasını döndüğünde de mıknatısı cebime atıyorum. Zayıf noktalar.

16

Pazartesi sabahı Joe'yla birlikte stratejimiz üzerinde çalışıyoruz. Gezici mahkemenin yarım yamalak şüphelerimizi kanıt yerine koyması ihtimali binde bir ama tek yapmamız gereken dava için gerekli evrakları doldurmak ve Optimal'ın bize asıl kanıtları verecek kadar korkması.

Çarşamba öğleden sonrasına kadar mahkeme tarihi alamıyoruz, bu da ortaya doğru düzgün bir tablo koymak ve soruşturmanın suçlu tarafıyla çalışmaya gönüllü bir savcılık bulmak için birkaç günümüz var demek.

Flora ve Portland, Çevresel Test Laboratuvarı teknisyenlerini karşılamaya gidiyorlar; rezervuardan ve suyun geçtiği filtre tesisinden örnek almaya geldiler ve işlerini yaparlarken kimse tarafından rahatsız edilmelerini istemiyorum. Paranoyaklık yapıyor olabilirim ama Optimal'ın uzun dokunaçları ve Barrens üzerindeki etkisi göz önüne alınırsa, kasabalıların bazılarının teknisyenleri dirgenlerle ya da .22'liklerle kovmaya çalışması çok da uzak ihtimal gibi gelmiyor bana.

Aaron Pulaski'nin yakın zamana kadar çalıştığı bölge savcılığına mesaj bırakıyorum ve birkaç saat zaman öldürerek çeşitli ağır metal türlerinin biyobirikimlerini inceleyip bitkilerde ve fidelerde buluntularını araştırıyorum; en azından bitki örtüsünün rüşvetle susturulamayacağını biliyoruz.

Öğle yemeği yemeye başlayacakken telefonum çalıyor ve pantolonlu takım giydiğini, sırf şen şakrak sesinden tahmin

edebileceğim bir kadın kendini savcı Dani Briggs olarak tanıtıyor. "Mesajınızı aldım," diyor. "Lakin ne yazık ki size yardımcı olamayacağız. Bay Pulaski ayrıldıktan sonra bir personel yenilemesi gerçekleşti."

Avukatlıkta öğrendiğim bir yetenek: hayır cevabını fırsata çevirmek. "Niye böyle bir işçi değişimi oldu ki?"

Bir anlığına tereddüt ediyor. "Bay Agerwal" –yeni savcı ve Indiana Savcılar Konseyi'nin yönetim kurulu üyesi– "işin başına geçtiğinde, adalet sistemine karışmış tüm siyaseti temizleyeceğine söz verdi."

"Ne gibi? Rüşvet? Yolsuzluk? Siyaset bunları içerir."

Kahkahası şaşırtıcı; derinden gelen, zengin ve başladığı gibi biten bir kahkaha. "Olabilir. Ama bizim siyasetimiz öyle değil."

"Yani eski yöntemlere bağlı olanları tasfiye etti."

"Bunu tasfiye diye tanımlamazdım," diyor. "Ülkedeki polis merkezlerinin ve savcılıklarının mercekle incelendiği bu dönemde Monroe İlçe Savcılığı'nın temiz bir başlangıca ihtiyacı olduğunu düşündü."

Avukatlar itirafta böyle bulunurlar: Konuya o kadar yaklaşırlar ki zıplasanız gerçeğin üzerine inerdiniz. "Şöyle ki: Aaron Pulaski'nin, işçi kanunlarını çiğnediği için soruşturmakla tehdit ettiği bir şirketten, kongre kampanyası için aldığı bir bağışı araştırıyorum. Bu, onun türünden bir siyasete benziyor mu?"

Yine anlık bir tereddüt. Artık sessizliğinin evet için bir kod olduğunu anlıyorum. "Bu konuda yorum yapamam," diyor. "Öncüllerimizin yaptığı, ne yazık ki, kara kutu." Tereddüdümü telefondan hissetmiş olabilir, çünkü, "İletişim bilgilerinizi alayım. Döndüğünde Bay Agerwal'la konuşurum," diye ekliyor.

Başımı masama, masamın serin ahşabıma dayayıp birçok bilgi kırıntısının yakalayabileceğim bir ritme dönüşmesi için zihnimi zorluyorum. Öğrendiklerimden herhangi biri, Kaycee'ye ne olduğunu anlamama yardımcı olabilecek mi? Bunlardan herhangi biri, daha en başta Barrens'ı terk edip Şikago'ya

neden gittiğim sorusunun cevabına yaklaşmamı sağlayacak mı? Optimal'ın insanları hasta ettiğini kanıtlayabilirsem, Barrens'ı, onu zehirleyen şeyden kurtarabileceğimi ve Barrens'ın beni nihayet salacağını düşünüyordum.

Ama artık bundan o kadar emin değilim.

"Bayan Williams?"

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacak: Portland çıt çıkarmadan geri dönmüş.

"Yüreğim ağzıma geldi. Sana zil falan takalım." Sonra yüzündeki tuhaf ifadeyi fark ediyorum.

"Onun rol yaptığını söylemiştiniz," diyor.

Masaya bir fotoğraf bırakıyor ve okul renklerine boyalı Kaycee'yi gördüğümde şaşkına dönüyorum. Mezuniyet günü.

İlk gözüme takılan şey kolları. Sıskalar; bir çocuğunki gibi. Boyanın ya da fotoğrafın açısının bir oyunu olabilir ama çene kemikleri de yüzünün ortasındaki iki balta gibi keskinler. Köprücük kemiği yakasında iyice belli oluyor. Hasta... gibi görünüyor. Gerçekten hasta gibi.

Kaycee Mitchell için gerçekten üzüldüğüm ilk sefer bu olabilir. Neredeyse yüzüne dokunmak için elimi uzatıyorum ama sonra Portland'ın beni izlediğini hatırlıyorum.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyorum.

"Liseye gittim," diyor; bunu öyle normal söylüyor ki yüzümü buruşturuyorum. Neden bilmiyorum ama Portland'ın okulun o fazlasıyla aşina koridorlarında yürümüş olması beni rahatsız ediyor; hayatımın iki farklı tarafının birbirine girmeye başladığının başka bir kanıtı. "Burası küçük bir kasaba ya, hemşirenin de on senedir değişmemiş olabileceğini düşündüm. Haklıymışım."

Harika bir fikirdi. Kamu okullarındaki hemşireler gizlilik anlaşmalarına bağlı değildir.

"İyi düşünmüşsün," diyorum. "Bu benim niye aklıma gelmedi?"

"Kaycee yalan söylemiyordu," diyor sadece.

"Kızlar bunu itiraf etti," diyorum ama ben bile bunu bir soru olarak duyuyorum.

"Diğer kızlar itiraf etti," diyor, aynı yumuşak sesle, sanki duymak istemediğim bir haber veriyormuş gibi. "Ama o hastaydı. Bunu görebiliyorsun. Hemşire de gördü."

Sözcükleri böyle duymak, yaklaşmasını seyrettiğin bir şok dalgasının çarpması gibi. Bir anlığına nefesimi kesiyor. O anda bunun, bu fotoğrafın geri dönüş sebebim olduğunun farkına varıyorum. Bu yüzden burayı tamamen ardımda bırakamamıştım.

Zihnimde başka bir Kaycee canlanıyor: krem gibi pürüzsüz teni, ağzının kenarının bir kurt gülümsemesiyle ya da alayıyla hareket etmesi. Kusursuz. Birden bunun doğru olmasını istemediğimi fark ediyorum. Bu doğruysa, Kaycee yanlış anladığım başka biriydi demek olacak. Bir avcı değil, bir kurban.

Frank Mitchell, Kaycee'nin büyüdüğü karavandan taşınmış ve şimdi dükkânından yarım kilometre ötede yaşıyor. Portland'ı yanımda niye getirdim kim bilir; Mitchell'ın, bağımsız bir rock grubunun solisti gibi görünen birinin varlığını rahatlatıcı bulacağı şüpheli. Belki asıl rahatlatılması gereken kişi benim.

217 numaranın garaj kapısı yarı açık. Frank'in akşam beşten gece yarısına kadar içen tiplerden olduğuna bahse girerim. Daha saat on iki, yani ya makul davranabilecek kadar ayık ya da kızgın olabilecek kadar akşamdan kalma.

Onu, kemikli sırtı kirli bir beyaz gömleğinin altından çıkmış, bir motosikletin önüne eğilmiş halde buluyoruz.

"Bay Mitchell?" Döndüğünde, epey yaşlandığını görüyorum. Aklar düşmüş bıyığında sarı lekeler var. Tişörtünün üzerinde bir avcı tüfeği ve İnsanları tüfekler öldürmez. Ben öldürürüm. yazıyor. "Umarım yanlış bir zamanda gelmemişizdir. Abby Williams. Sizinle telefonda biraz konuşmuştuk..."

"Hatırlıyorum. Senin eski halini de hatırlıyorum." Beni baştan aşağı süzüyor, sonra gözlerini Portland'a çeviriyor ve motosikletine dönüyor. "Sana, söyleyecek bir şeyimin olmadığını söylediğimi sanıyordum."

Yıllar onu yumuşatmamış. Fakat bize gitmemizi söylemedi daha. Bu da bir başlangıç.

"Hâlâ Kaycee'yi bulmakta zorluk çekiyorum," diyorum. "Onunla konuşmanın işime çok yarayacağını düşünüyorum. İnternetten bir şey çıkmıyor. Şimdilik tek bildiğim New York'a, San Francisco'ya ya da ikisinin arasında bir yere yerleştiği."

"Sana telefonda da dedim, benden sana hayır gelmez. Kaçtığından beri konuşmadım onunla; kaçarken beş yüz dolarımı da yürüttü." Başını kaldırmıyor, motorunu bezle silmeye devam ediyor.

"Siz bir Harley'ci misiniz, Bay Mitchell?" diye soruyor Portland, bir somon yığının yanındaki mat siyah kaska doğru sakince uzanırken.

"Evet." Mitchell tükürüyor. "Motordan anlar mısın?" diye soruyor, hiç ihtimal vermez gibi.

Portland omuz silktiğinde ben bile şaşırıyorum. "Birazcık. Babam çocukken bana kullanmasını öğretti. Eskiden bir 2009 model Ultra Classic'im vardı. Hukuk fakültesini ödemek için sattım."

Aslında Frank Mitchell iyi bir normal insan rolü yapıyor. "Ultra Classic demek?" Bana bakıyor. "Uzun yolculuk motorlarıdır; tek seferde dokuz, on saatlik yollar için. Kesin ülkeyi baştan aşağı kat edeceğini de düşünmüştür."

Beni iyice şaşırtarak Portland başıyla onaylayıp utangaç bir tavırla yere bakıyor. Frank Mitchell gülüyor. "Arkada bir Fat Boy'um var. İstersen gösterebilirim."

İlk fırsatta Portland'ı öpmeyi kendime tembihliyorum.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" diye soruyorum, sahte bir ihtiyaçla. "Kusura bakmayın. Sabah iki bardak kahve içtim..."

Mitchell'ın gözleri benim tarafıma belli belirsiz dönüyor. "Arkada, mutfağı geçince."

Arka bahçe eski motor parçalarıyla dolu. Aşağı kat kutu gibi, işlevsel ve leş gibi bayat terle alkol kokan bir yatak odasını kapsıyor; mutfakta sinekler uçuyor ve kirli banyoda, yerdeki halının aynısı tüylü pembe bir klozet örtüsü var. Kısa süreliğine bunu kimin, ne zaman seçtiğini merak ediyorum. Bay Mitchell'ın sesi yarı açık pencereden duyuluyor; yumuşak ama anlaşılır, amatör radyo dinlemek gibi. Portland onu konuşturmaya devam ediyor.

Son oda bir tür çalışma odası, gerçi çöp odası demek daha doğru bir tanım olur. Bir masaya ve nispeten yeni bir masaüstü bilgisayara ek olarak odada rasgele mobilyalar, birbirine karışmış bayram ışıkları, eski elektronik cihazlar, kutusundan çıkarılmamış bir tost makinesi, düzinelerce eski avcılık dergisi var. Fakat burada Kaycee'den iz yok.

Kaycee'nin mektup yazan bir tip olabileceğini düşünerek, Frank Mitchell'ın büyük bir saz sepete doldurduğu eski postalarını karıştırıyorum. Parmaklarımı açılmış zarfların karmaşasına daldırıyorum: balıkçılık dergilerinden promosyon teklifleri, broşürler, yemleri gösteren parlak fotoğrafların bulunduğu yırtılmış kuşe sayfalar, faturalar, rengi atmış banka makbuzları ve bir akrabadan gelmişe benzeyen bir kartpostal. Kesilmiş gönderen adresinin üzerine "Mitchell" soyadı yazılmış. İçinde soğuk bir tebrik var: ÖZEL GÜNÜNÜ KUTLARIM. İmza yok. Niye bunları saklıyor? Yıllar öncesinin reklamları, ödenmemiş faturalar, son kullanma tarihleri geçmiş promosyon kuponları.

Belki kızını kaybettikten sonra, başka bir şeyi atmaya gönlü elvermiyordur.

Belki Kaycee'den bu yüzden nefret ediyordur. Onu, yanında tutmasına izin vermediği için.

Açılmamış, düz bir zarf geliyor elime. Gönderen adresi buradan bir depo şirketinin, U-Pack'in. Bir parmağımla zarfı

açıyorum ve üçe katlanmış tek parça kâğıdı çıkarıyorum. Bu çizgiyi aşmanın kendince bir rahatlığı var. Dışarıda metal bir şey betona düşüyor; bilerek düşürülmüş olabilir, Portland'dan bir uyarı olarak.

Ayak sesleri sundurmaya yaklaşıyor. Sineklik açılıyor. Ellerim terlemeye başlıyor. Hızlıca gönderi tarihini buluyorum ve göğsüm sıkışıyor: Bu hesap tam on senedir aktif.

Yani Frank Mitchell, Kaycee'nin kayboluşundan sadece birkaç hafta sonra bu depoyu kiralamış.

Üyelik numarasını ezberleyip Bay Mitchell kapıyı açmadan önce katladığım faturayı karmaşaya geri bırakıyorum.

"Burada ne aradığını sanıyorsun sen?" Şişmiş gibi görünüyor. Ya da belki ben küçülmüşümdür, küçük bir çocukken onu sokakta bile görsem hissettiklerim geri gelmiş gibi.

"Sanırım yolumu kaybettim." Gülümsemem yapış yapış, sanki kenarları katılaşmış.

"Çık dışarı." Sesi bir hırıltıdan ibaret. Şimdi tişörtü doğrudan bir tehdide benziyor. İnsanları silahlar öldürmez. Ben öldürürüm. "Derhal."

Onu iterek geçmem gerekiyor ve bir an önümde durup geçmeme izin vermeyeceğine dair fiziksel bir korku, bir dehşet duyuyorum. Fakat son saniyede yana dönüyor ve bana geçecek kadar boşluk açıyor.

Kapıya kadar neredeyse depar atıyorum; ancak sundurmaya varıp da derin derin nefes almaya başladığımda nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Canavar beni yakalamak üzereymiş gibi. Ev bir mezarlıkmış gibi.

Ölüleri uyandırmaktan çekiniyormuşum gibi.

17

Bölge savcısı Dev Agerwal bana hâlâ dönmedi, ben de ofisini tekrar arıyorum ve internet sitesinde bulduğum iletişim formunu umutsuzca doldurarak bir de e-posta gönderiyorum ama çok umudum yok. Pozisyona geldiğinde temizlik yapmış olmasına rağmen Agerwal ofisini korumak isteyebilir.

Frank Mitchell'ın evine yaptığım ziyareti harfi harfine anlatmak istemediğim için Joe telefondayken ofisten erken çıkıyorum; sularıyla sorun yaşayan insanları bulmaya odaklanmamız gerektiğini düşündüğünü biliyorum ve bunu söylüyor da.

Gökyüzünü kaplayan bulutlar gitmişler; akşam göğü altın ve kestane rengine dönüşmüş. Beni Condor'un çalıştığı Sunny Jays'e, Elks Club'a, nihayetinde de kuaförün arkasındaki kiralık daireme götürecek County Route 12'den sağa dönmek yerine sola dönüyorum. Evi neredeyse çöp eve dönmüş Frank Mitchell'ın, Kaycee kaybolduktan sadece bir hafta sonra kiralık depoya ne koyduğunu öğrenmek istiyorum.

U-Pack etkisiz bir şekilde bel vermiş bir tel örgüyle çevrelenmiş, insanın keyfini kaçıran bir binalar topluluğundan oluşuyor. Bir şeye iki sene dokunmadıysan, artık ona ihtiyacın yoktur derim. Çöp ve dağınıklıktan nefret etmişimdir hep. Eşyaların beni boğmasını sevmem. Bir kiralık depoyla işim olmaz; hatta insanlar Şikago'daki evime geldiklerinde, buraya yeni taşınıp taşınmadığımı sorarlar.

Kapıyı açtığımda neşeli bir zil trink ediyor. Altmış yaşlarında bir erkek olan görevli dergisinden başını kaldırıyor.

Durduğum yerden tırnaklarındaki nikotin lekesini görebiliyorum. Nefesinde de nikotinin kokusunu duyuyorum. "Size nasıl yardımcı olayım?" demeyi başarıyor ama bunu hiç istemediği her halinden belli.

Gülümsüyorum. "Merhaba, bir arkadaşım adına geldim; Frank Mitchell?" Göz kırpmıyor, ismi tanıdığına dair bir tepki de vermiyor. "Boğazına kadar eşyayla dolu, boğazına kadar ya. Tam bir istifçi ve hiçbir şeyi de atmaya kıyamaz."

"Bu bizim işimiz," diyor. Şaka mı yapıyor anlayamıyorum.

"Bu günlerde koltuğunun üzerini zor görüyor ve tabii ki gitmiş, deposunun anahtarını kaybetmiş." Lafı uzatıyorum ve farkındayım. Az laf çok iş. "Ben de buraya gelip yedek anahtar almayı, hatta belki eşyalarından bir kısmından kurtulmayı teklif ettim. "

Başını sallıyor. "Depo sahibi dışında kimseyi içeri alamam. Buraya kendisinin gelip kimliği ve hesap numarasını vermesi ve yeni bir anahtar istemesi gerek."

"Ben de söyledim bunu ona," diyorum, inanamazmış gibi bir tavır takınarak; sanki çok büyük bir fizik probleminin çözümünü bulmuştuk. "Bana hesap numarasını verdi ve yine de şansımı denememi söyledi. Telefon numarası da var, isterseniz arayabilirsiniz."

Leşi henüz atılmamış ölü bir fareymiş gibi masasının üzerindeki telefona bakıyor. Nefesimi tutuyorum. Sonunda başını sallıyor. "Hesap numarası mı var demiştiniz?"

Numarayı söylüyorum. Masasının üzerindeki külüstür bilgisayarı açıyor ve bilgisayarda yapması gereken şeyi yapmak için birkaç dakika uğraşması gerekiyor. Sonra derin bir nefesle ayağa kalkıp ofisin arkasında kayboluyor ve birkaç saniye sonra bir anahtarla geri dönüyor. Ben anahtarı tezgâhtan alamadan, önüme doğru deri kaplı, ağır bir güvenlik günlüğü itiyor.

"Okunaklı bir şekilde imza, tarih ve isim," diyor. "Depo sahibinin ismini de yazın."

O âna kadar tavandan bizi gözleyen kameraların farkına tam olarak varmamıştım. Ve bir anlığına, aniden bir rüyadan uyanıp gerçek dünyanın üzerine boşanması gibi bir his yaşıyorum.

Fakat asıl hissettiğim yaptığım şeyin ciddiyeti. Hangi kanunu çiğnediğimi bilecek kadar suç kanunu bilmiyorum –belki sahtekârlık ya da kandırma yoluyla hırsızlık ama sadece bir şey alırsam oluyor o– ama yine de böyle büyüklükte bir suç barodan atılmama sebep olabilir.

Neredeyse anahtarı olduğu yerde bırakıyorum. Neredeyse bir mazeret uydurup arkamı dönüp arabaya dönüyorum.

Fakat bunları yapmıyorum. Günlüğe sahte bir isim yazıyorum. Anahtar yeni, çok küçük ve inanılmaz hafif. Ucuz eşyalarla dolu ucuz bir kiralık depo şirketinin ucuz kilitleri için ucuz anahtarlar. Mal mülkün sahipsiz toprakları: kilitlenip bırakılabilecek kadar atılabilir ama terk edilemeyecek kadar sevilen ya da aşina eşyalar. Kaç deponun, kırık kalpler, sona ermiş ilişkiler, ölü babalar, kardeşler ve eşler yüzünden inşa edildiğini merak ediyorum.

Ünite 34'ün önünde dururken, uzun metal sokaktan bir tür kısık uğultu duyabildiğime yemin edebilirim. Bu anahtar ve kilitlerin eski anıları ve kırık eşyaları güvende tutmak için mi yoksa dışarı çıkmalarını engellemek için mi var olduklarını merak ediyorum.

Ünite sanat eserleriyle dolu.

Depo alanı aşağı yukarı 10 x 20 ama tuvaller ve sanat aletleriyle öyle tıka basa dolu ki yine de girerken zorluk yaşıyorum. Tabloların büyük kısmı muşamba, koli bandı ve çöp poşetleriyle sarılıyken birkaç tanesi açıkta. Emin olmak zor olsa da tabloların büyük kısmı bitmiş değil: Bir tabloda beyaz alandan

patlayarak çıkan, sonra yine beyaz alana dönen bir kadının yüzünün resmi var ama bir yandan da kıyafeti birçok ayrıntıya sahip. Bu kıyafetler Kaycee'nin.

Bazı tablolar diğerlerinden daha iyi. Ama tabloların hiçbiri kötü değil. Sanattan pek anlamasam da bunu söyleyebiliyorum. Elimden geldiğince dikkatli hareket ediyorum, bir şeye dokunmaktan ve onu bozmaktan korkuyorum. Şeffaf çöp poşetlerinin arasından, Kaycee'nin fırçasıyla yakalamayı başardığı şekilleri anlamlandırmaya çalışıyorum: mısır tarlaları, futbol stadı, hatta Donut Hole. Hepsi tanıdık ve oldukça kadar normal ama yine de Kaycee'nin dur durak bilmeyen fırça darbeleri ve renkleri yüzünden tuhaf ve korkunç bir güzellikle parlıyorlar. Futbol sahası gökyüzünü yutmak için ağzını açmış bir köpekbalığı gibi. Donut Hole alacakaranlıkta parlıyor ve tabelası bulutlara uzanan bir floresan ışık saçıyor ama parkında cenin pozisyonunda yatan biri var.

Portreler de var: Bir tanesinde genç bir Misha'yı görüyorum, bir gölge yüzünün yarısını kapatmış. Üzerindeki plastiğin çarpıttığı bir sonraki tablo, ilk bakışta rasgele şekillerin bir kolajına benziyor. Sonra boyanın içinde gizlenmiş bir çift göz görüyorum, sonra bir çift daha, sonra bir çift daha. Bu tablo, bir kadının saçına saklanmış bir vazonun bulunduğu görsel kandırmacalara benziyor; bir milisaniyede rasgele şekillerden oluşan yapboz, tablodan bana bakan bir dizi surata dönüşüyor.

Kimileri ters ters bakarken kimileri ağlıyora benziyor. Onların her biri Kaycee. Bu bir otoportre, kendisinin ya da kendisinin bir versiyonunun tekrar tekrar tuvale sıçrayışı. Birinin saçları kan renginde. Her birinde yüz hatları bir tür negatif alan içinde silikleştirilmiş, kesilmiş ya da silinmiş.

Küçüklüğümüzde bile yetenekliydi: Benim her gün gördüğüm bir şeyi inceleyebilir, onu parçalarını ayırıp baştan oluşturabilirdi. Ben düz çizgi çizmekle meşgulken o kâğıt üzerinde çiçeklerin çizgilerini çekiyor olurdu. Bir gün, güneşin altında aynı devasa mantarı çizmek için saatlerini harcamıştı, ta ki tam

istediği gibi çizene kadar. Beğenip beğenmediğimi sorduğunda, bana bütün gün baktığı mantarı göstermesini istedim ama ortada herhangi bir mantar yoktu. Sadece tarlanın ortasındaki kırılmış bira şişesi camları vardı.

Görünmeyen dünyanın, gerçeğinden daha canlı ve yaşam dolu görünebilmesi beni hayrete düşürmüş ve korkutmuştu. Kaycee'nin hayal gücüne hayran olduğum, onu her yere takip edeceğim bir dönem geçti. O zaman bile, basit gerçekler olan şeyleri, gözümün hemen önünde duran şeylerin doğasını sorgulamamı sağladığı için ondan nefret ederdim.

Kötü hissetmeye başlıyorum. Burada olmamalıyım. Bay Mitchell bugünlerde Kaycee hakkında ne söylerse söylesin, onu sevmişti ve hâlâ seviyordu. Öbür türlü, neden Kaycee'nin eserlerini korumak için bu kadar özen göstersin? Kaycee'nin tabloları canlı şeylere benziyorlar; koruyucu kaplamanın altına bağlanmış deri ve kemik parçaları: Ama hâlâ kanıyorlar, görünmez bir şekilde, tekrar tekrar. Arabama döndükten sonra bile boya kokusu alıyorum ve parmaklarımla kıyafetlerime bulaşmış mı diye tekrar tekrar üstümü başımı kontrol ediyorum. Yağlı boyayla birleşmiş Kaycee, hatırladığım Kaycee'den farklı: daha yalnız, daha derin, hatta ümitsiz. Bira şişelerinden kâğıdın üzerinde büyüyen bir mantar yarattığı o gün Kaycee'nin bana ne dediğini hatırlıyorum. Problem ne biliyor musun, Abby? Problem çizemiyor olman değil, demişti birden bire. Problem göremiyor olman.

Bu konuda haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

18

Salı sabahı daha sandalyeme oturamadan telefon çalmaya başlıyor: Neşeli bir sekreter bölge savcısı Dev Agerwal'in hatta olduğunu haber veriyor.

Birkaç gün önce Dani Briggs'le yaptığım konuşmayı baştan ona da yapıyorum ve Bayan Briggs'in onu bilgilendirdiğini söylemeden ve sözümü kesmeden sabırla beni dinliyor. Bu tarafını sevdim; bir hikâyeyi farklı açılardan duymayı seven biri, bir avukattan çok bir gazeteci.

"Ama ne kadar yardım sağlayabileceğimden emin değilim," diyor tereddütle ve ondan beklediğim cevap bu olsa da yine de hayal kırıklığına uğruyorum "Öncülüm Optimal'ın iş pratiği hakkında resmi bir soruşturma başlatmadı."

"Ama röportajlarda bundan bahsetti," diye karşı çıkıyorum.

"Düşünülmeden verilmiş bir cevaptır o." İç geçiriyor. "Bakın, Bayan Williams, ben kariyerimi büyük işletmeleri ve sermayeleri yerel siyasetten uzakta tutmaya çalışarak geçirdim. Ama bu, ne yazık ki gri bir bölge. Optimal da bu sınırı belirsizleştirme konusunda iyi çalışmış ve yolsuzluğun kanıtlanabilir olması gerek."

"Ancak dava açmayı planlıyorsanız öyle," diyorum. "Bizim kayıtlara ulaşmak için bir nedene ihtiyacımız var sadece. Bir mahkeme celbi işimizi görür ama şu an bu davada en yüksek şansa siz sahipsiniz."

Agerwal bir süreliğine sessiz kalıyor. Sonra birden: "Lilian McMann'la konuşmayı düşündünüz mü?"

İsmi bir kahve fişinin arkasına not ediyorum. "Onu ilk kez duyuyorum."

"Size Optimal ve Optimal'ın... siyasal iklimle olan ilişkisi hakkında bir şeyler anlatabilir. Eskiden Indiana Çevre Yönetimi Bölümü'nde çalışıyordu. Su Kalitesi Odası'ndaydı."

Bunu daha önce duymuştum ama: IÇYB hem yerel denetmenlerle hem de federallerle çalışıyor. Tam benim kafada kızmış.

Dev Agerwal, Lilian McMann'ın iletişim bilgilerini bana iletmek için e-posta adresimi not ettikten sonra telefonu kapatıyor. Birkaç dakika sonra da sözünü yerine getiriyor.

Hatta fazlasını da yapıyor. Resmi adresinden değil, kişisel e-posta adresinden gönderdiği e-postada birkaç ek ve kısa bir not da var.

Umarım bu işinize yarar.

Ek dosyaları açtığımda neredeyse sandalyemden düşüyorum. Optimal'ın ana şirketi Birleşmiş Polimer'den, Pulaski Kampanyası'na yazılmış çekin bir kopyasını ve bir Optimal çalışanıyla bir kampanya çalışanı arasındaki bazı yazışmaları da eklemiş. E-postaların üstü kapalı yazıldığı belli ama altmetni çok açık.

E-postaların en aleyhlerinde olanı, Gifts'ten biri tarafından gönderilmiş ve, "desteklerinin, aday ve Indiana'nın en başarılı yerli işletmelerinden biri arasında işbirliği ve karşılıklı güven ortamının sağlanacağı yeni bir çağın başlangıcı olacağını" umduğunu söylüyor.

Çarşamba günü, yılan oynatıcısı Joe yüksek mahkemede hünerini konuşturuyor. İnanılmaz bir şekilde dilekçemiz kabul ediliyor ve Optimal'ın yasal koluna, ileride çok daha büyük sorunlar çıkabileceği imasını yapıp istediğimiz dokümanların bir listesini gayriresmi olarak çıtlatıyoruz. Artık başvurduğu-

muza göre, yakında ifademizi isteyeceklerdir. Biraz kem kümden sonra, Optimal'ın sesi çok yaşlı gelen avukatları aracılığıyla hafta bitmeden üçüncü partilere son beş yıl içinde yaptıkları ödemeleri içeren kayıtları bize göndermeye ikna oluyorlar.

İstediğimizin tamamı değil bu. Daha geriye, on yıl kadar öncesine, Mitchell'ların, Allen'ların, Baum'ların ve Dale'lerin geri çektiği şikâyete gitmeyi ve daha büyük bir ölçeği –yatırımları, bağlı ortakları, hepsini– istiyorum. Ama bunu Joe'ya söylememem gerektiğini biliyorum. Yine de bunu yüzümden okuyor.

"Şu an ayaklarımı öpüyor olman lazım," diyor.

"O işi Raj'a bırakıyorum," diyorum ve yüzündeki saf mutluluğu saklamayan bir şekilde gülümsüyor bana. Önce keskin bir kıskançlık, ardından da bir tiksinme hissediyorum. Başka insanların mutluluklarını kendime bir saldırı olarak görmeye ne zaman başladım ben?

Fakat cevabını hemen buluyorum ve bu keyfimi kaçırıyor. Hep. Dışarıda bırakılmış hissetmeyi hiç bırakmadım ki. Sadece bunu kabul edip kendi seçimimmiş gibi sunmaya başladım. Belki de zehirlenmiş şeyleri, yaralanmış insanları ve kimyasallara boğulmuş toprakları ilgilendiren hukuka bu yüzden bulaşmışımdır. Belki de zehirli şeyler gerçekten anladığım tek şeydir.

Şansımızın yaver gittiği başka bir şey: Agerwal'ın, bana Lilian McMann'ın numarasını vermesinin üzerinden daha yirmi dört saat geçmeden, daha o öğleden sonra Lilian McMann telefonuma geri dönüyor. Selam verip kendimi tanıtmaya başladığımda sözümü kesip buluşmayı teklif ediyor.

Ofisi kasabadan kırk beş dakikalık mesafede. Kasabalılar buraya "kasabanın merkezi" diyorlar ama burasının "merkezlik" bir durumu yok. Burası Anytown, alışveriş merkezleri ve mağaza zincirlerinden oluşuyor; çocukken perakende bir şey-

ler almak istediğimizde, buradaki büyük markete gelirdik. Mağazalar el değiştirmiş ama yapı aynı.

Kayboluyorum ve pes edip tekrar telefona sarılmadan önce verdiği adresin etrafında birkaç tur atıyorum.

"Burada bir sporcu dükkânı ve Çin lokantası dışında bir şey yok," diyorum. "Adresi yanlış yazdım herhalde..."

"Doğru yerdesin. Biz restoranın arkasındayız. Arka tarafa gel, tabelayı göreceksin."

Ofisin ucuz kenarlarını şık ve profesyonel bir ortama çevirmek için elinden geleni yapmış. Neredeyse başarılı da olmuş.

Beni karşılamak için Lilian bizzat geliyor. Bir sekreter varsa bile yerinde değil. Lilian'ı en iyi tanımlayacak söz bakımlı. Toprak rengi bir kalem etek, ceket ve kısa sivri topuklu ayaklarıyla üniforma giymiş demek yanlış olmaz. Göz farını biraz fazla kaçırmış olsa da makyajı kusursuz, tırnakları manikürlü ve mırıldanan bir klima tarafından kovulan sıcak havanın yerine geçen ofisin ağır havasına rağmen saçları düzgün.

Ofisi küçük ama derli toplu. Karşıma oturuyor ve ona iltifat edecek bir şey arıyorum: bir çocuk, bir eş, bir köpek fotoğrafı ama kişisel hiçbir şey yok. Her yer çıplak.

"Benimle görüştüğünüz için sağ olun," diyorum. "Meşgul olmalısınız." İkimiz de bunun böyle olmadığını o kadar net biliyoruz ki hemen söylediğimden utanıyorum.

"Optimal'ı mı araştırıyorsunuz?" diyor tereddütlü bir kibarlıkla. Ve bu basit soruyla, yarım saatlik can sıkıcı hoşbeşi kısa kesme izni verdiğini anlıyorum.

Asıl onun ayaklarını öpebilirim.

"Illinois'den, Çevre Avukatlığı Merkezi'nden geliyorum," diyorum ve en başta kasabaya niye geldiğimi açıklıyorum. "Optimal, Indiana'ya taşınmadan önce, kimyasal filtreleme yüzünden bir tazminat ödemiş. Başlarını beladan kurtarmak için birkaç defa kesenin ağzını açmışlar gibi geliyor bize ve sadece çevre kanunlarından sıyrılmak için de değil." Gözlerini kırp-

mıyor. "Optimal onlara bir çek yazdıktan sonra bölge savcılığı planladıkları, işçi hakları ihlalleriyle alakalı bir soruşturmadan vazgeçmiş. Bu örüntü canımı sıkıyor."

Hâlâ bir şey söylemiyor. Şaşırmış gibi de durmuyor. Bunların ne kadarını önceden bildiğini kestiremiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "IÇYB'de uygunluk şubesi şefiydiniz, doğru mu biliyorum?"

"Şeflerinden biriydim," diye düzeltiyor hemen. Sonra da gülümsüyor. Gülümsemesi bile hesaplı. "İki kişiydik. Colin Danner ortağımdı."

Söyleyecek daha fazla şeyi olduğu belli. Ama yine konuşmadan oturuyor. Başka bir yol deniyorum. "Özel sektöre niye geçiş yaptınız?" diye soruyorum. "Bu büyük bir değişim, kamudan özel sektöre geçmek."

"Büyük bir gerileme demek istiyorsunuz," diyor sakince ve demek istediğim tam olarak bu olsa da yine utanıyorum. "Çok da kötü değil," diyor. "Burada mutluyum." Bacağını indiriyor ve öne eğilip neredeyse kelimeleri benden yana döküyor. "Bakın, ayrılmayı ben seçmedim. Buna zorlandım. Bunu söyleyebilirim, onlar da bunu söyleyeceklerdir ama aynı nedenlerden ötürü değil. Bir gün oradaki şeflerden biriydim, sonraki gün bir tür sınırı aşmadan, bir kamu kanunu çiğnemeden ya da gücümü kötüye kullanmadan adım atamaz oldum. Beni bir iç denetimin altına gömdüler; IÇYB'de çalıştığım süre boyunca tüm masraflarım için fiş kopyalarını bulmam gerekti. Rasgele denetim olduğunu söylediler. Kötü talih." Başını sallıyor ve dizginleri tekrar eline almadan yüzüne öfke yerleşmesine izin veriyor. "Tüm büyük projelerin dışında bırakıldım. Sonra da teslim tarihlerini geçirdiğimde, ki var olduklarını bilmediğim teslim tarihleri bunlar, işten çıkarılmakla tehdit edildim. Onun yerine işi ben bıraktım."

"Ne oldu?" diyorum.

"Colin beni sattı," diyor net bir şekilde. "Tam olarak ne de-

diğini ya da ne tür şikâyetlerde bulunduğunu bilmiyorum ama denetimi başlatanın o olduğundan eminim."

"Bunu neden yapsın ki?"

Şimdi bana bu kadar bariz bir cevabı ille de dile getirmeye hiç gerek yokmuş gibi bakıyor. "Optimal," diyor. "Haliyle."

Heyecanla kalbim biraz hızlanıyor.

"Çevre denetiminin ne zaman ve nasıl gerçekleşmesi gerektiği konusunda daha en baştan zıtlaşmaya başladık. Her zamanki tavrı olduğunu varsaydım. Yanına bir şef daha atamaları hoşuna gitmemişti. Özellikle de bir kadını atamaları." Bunu sesinde herhangi bir duyguyla söylemiyor, sesinde en ufak bir öfke bile yok, sanki bunun onunla hiçbir alakası olduğu düşünülemezmiş gibi. Gerçek bir profesyonel.

"Yani sizi elimine etti."

"Ben de başta öyle düşündüm; sürekli tavsiyelerime karşı çıkıyor, raporlarımı sorguluyordu. Ama bu farklıydı. Bu seferkine bakmayı bile istemiyormuş gibiydi. Ama bu mantıklı değildi. Ben gelmeden birkaç sene önce, SKO'nun denetim şubesi bir inceleme yapmıştı zaten. İzin sıkıntıları ya da genişleme gibi bir durum daha fazla testi gerekli kılmıyorsa, iki senede bir inceleme yapılması standarttır. Yani buna prensip olarak karşı çıkmıyordu. Ama raporu gözden geçirdiğimde, bir şeylerin yanlış olduğunu gördüm. Plastik üretimi dünyadaki en zehirli kimyasallardan bazılarını kullanır ve bunlardan bol miktarda kullanır. Ama tek bir ceza yoktu. Tek bir uyarı bile yoktu ve güvenlik kaygısı sıfırdı. En ufak bir ihlal görünmüyordu. Bu olmayacak bir şey." Sesi giderek tırmanıyor. "Her zaman bir şey çıkar. Tüm kariyerim boyunca bu kadar temiz bir rapor görmedim. Bu mümkün değil."

Nabzım sevinç dolu bir haykırışa dönüşüyor. Evet, evet, evet. "Colin'in, incelemelerinde bulduklarını göz ardı ettiğini mi düşünüyorsunuz? IÇYB'ye sizin ofisinizden tek bir soruşturma sunulmuş," diyorum. Aynı raporları o kadar çok oku-

dum ki ona tam tarihlerini bile söyleyebilirim. "Diğer iki inceleme dışarı verilmişti."

Başını sallıyor. "Doğru. Ama raporları sisteme girmesi için bir üçüncü partiye veriyoruz. Bölge bilgilerini federal seviyeye aktaran bir işbirliği."

"İncelemeler başta düzgün yapılmış olsa bile sisteme girilirken oynandığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Olabilir. Olmayabilir de. Aslında iki rapor da aynı kişi tarafından girildi. Michael Phillips adında bir ajans koordinatörü. Şimdi Indianapolis'te yaşıyor." Gözleri uyarırcasına açılıyor. "Ama aslen Barrens'ın hemen dışından geliyor. Colin'le ikisi Indiana Üniversitesi'ne beraber gitmişler."

Cuk. Bir başka parça daha yerine oturuyor. Ama bu yeterli değil; yanına bile yaklaşamıyor. Öğrendiğim her şey tabloyu daha anlaşılır hale getiriyor ama aynı zamanda ölçeğini de büyütüyor; bir kuyudan tırmanmayı başarıp kendimi Büyük Kanyon'un dibinde bulmuşum gibi. "Onu neden şikâyet etmediğinizi anlamıyorum."

"Aynı okula aynı zamanda gitmiş olmaları bir şey ifade etmiyor," diyor. "İÜ büyük bir okul. Popüler de bir yer. Hem eğitim bilgileri gizli değildi. Daha önce sıkıntılı bir şey olarak görülmemiş."

"Doğru. Ama bu incelemelerle beraber düşünüldüğünde şüpheli duruyor. Şüpheli de zaten. Kurallar dediğin kadar sertse, elindeki kanıtlar bir denetim başlatmaya yeter de artarmış."

Tekrar gözlerini kaçırıyor. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki rahatsızlanmaya başlıyorum. Sonra tam bana zaman ayırdığı için teşekkür edecekken, bir şokla bedeni sarsılıyor ve gülmeye başlıyor. Hıçkırık gibi parça parça çıkan bir ses; kahkahasıyla boğuluyor sanki.

"Bazen aklımı kaçırdığımı düşünüyorum," diyor ve yüzünü tekrar bana çevirdiğinde ağladığını görüyorum ve o kadar şaşırıyorum ki bir şey diyemiyorum. "Çocuğunuz var mı, Bayan Williams?"

Başımı sallıyorum. Nihayet kendini toparlıyor ve kalkıp masasına gidiyor. Telefonuyla geri geliyor ve bana uzatıyor: Ana ekranda güzel bir genç kızın fotoğrafı var, annesi kadar koyu ve aynı gözlerle kemiklere sahip.

"Bu Amy," diyor. "Lise üçe gidiyor."

"Güzel kız," diyorum ve fotoğrafa kısa süre bakıp geri veriyorum. Önümde kendini kaybetmesine tuhaf bir şekilde canım sıkılıyor. Birbirimizden çabucak ve suçluluk hissetmeden ayrılabilmek için hem onun hem de benim rol yapması, yabancılarla yaptığımız anlaşmanın bir parçasıdır.

"Şimdi iyi durumda," diyor. Telefonu ceketinin cebine koyuyor. "Denetim sırasında stres altındaydım. Sürekli çalışıyordum. Başımı kaşıyacak vaktim olmuyordu. Çoğu zaman yalnız başınaydı. Babası yalnızca hafta sonlarını onunla geçiriyor." Gözlerini kapatıyor ve sonra tekrar açıyor.

"Anlıyorum," diyorum ama bir şey anladığım yok aslında.

"Lise birdeydi," diye anlatmaya devam ediyor. "Evden gizlice çıkmalar, içki, öyle aşırı bir şey yoktu ama ilgiye ihtiyacı vardı ve ben yanında değildim. İnternette, tanımadığı kişilerle konuşarak çok zaman geçiriyordu. Ben bunların hiçbirini bilmiyordum tabii. Sonrasında... öğrendim."

"Neyin sonrasında?"

"Çevrimiçi arkadaşlarından biri..." Sesi çatlıyor ve derin bir nefes alıyor. "Çocuk, ondan bazı fotoğraflar göndermesini istemiş. O da göndermiş. Dediğim gibi, ilgiye ihtiyacı vardı."

Yine aklıma yardım için çığlık atan, suda debelenen ve sesi kahkaha seslerinin arasında kaybolan bir kız geliyor.

"Sonraki gün fotoğraflar okulda her yerdeydi. Sınıfın toplu e-posta grubuna gönderilmişti. Öğretmenlere bile gitmişti. Müdüre bile. Ben..." Başa çıkamayarak susuyor.

"Üzgünüm," diyorum ve gerçekten üzgünüm. "Bu korkunç bir şey. Ergenler korkunç şeyler yapabiliyor. İnanın bana." Bildiğim her şeyi, içimde taşıdığım her şeyi o iki kelimeye sıkış-

tırmaya çalışıyorum. "Ama kendinizi suçlayamazsınız. Bu sizin suçunuz değildi."

Hızla kafasını kaldırıyor. "Bunu biliyorum," diyor. "Colin'in suçuydu."

"Bu konuda ciddi olamazsınız."

"Colin'in oğlu Crossville'de okuyor. Sürekli Barrens'a karşı oynuyorlar hatta. Facebook'ta ortak arkadaşları var."

"Bu tam olarak bir kanıt..." Tam olarak neye inandığından emin olamayarak susuyorum. Lilian'ın kızından fotoğrafları istemesi için Colin'in oğluna baskı kurduğuna mı? Sırf Optimal'la olan bağlantısı üzerinde durmaması için mi? "Bahsettiğiniz şey... bu bir suç. Kaç... On beş yaşında mıydı o zaman?"

"On dört. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Çılgınca zaten. Bu bağlantı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ama sonra..." Birden ayağa kalkıp masasına gidiyor. Bir çekmeceyi açıp göremediğim bir şeyi çekeliyor.

"Fotoğraflarda, Amy çorap giyiyordu. Sadece çorap. Baklava desenlilerdi. Pembe ve yeşil. Her Noel'de ona bir çift alırım."

Dikleşiyor. Masayı aşıyor. Birden bilmek istemiyorum, sorduğuma, buraya geldiğime, Lilian McMann'ın adını duyduğuma pişman oluyorum.

Bir şey demeden elini uzatıyor ve hâlâ hayata dönme ihtimali olan cesetler gibi, çorapları bir ucundan havaya kaldırıyor. Baklava desenli. Pembe ve yeşil. Giyilmemişler, etiketi hâlâ üzerlerinde.

"Bunları bana ayrılırken verdi," diyor. "Üzerinde bir notla masama bırakmış. Bir kıyafeti güzel yapan çoraplardır. Umarım bunlar önündeki soğuk gecelerde seni sıcak tutar."

Söyledikleri uzun zamandır gömülü bir anıyı hatırlatıyor bana: Brent'in arkadaşlarından biri, Jake Erickson dördüncü sınıf kimya dersinde laboratuvar alanıma girerdi. Sürekli benimle uğraşıyor, kimyasallarımın yerini değiştiriyor, test tüplerimi yere düşürüyor, zamanında bitiremeyeyim diye Bunsen ocağı-

mı kapatıyordu ama o gün teneffüste bir ikinci sınıf öğrencisini çöp kutularının orada ellemesi hakkında hava atıyordu.

Kafadan kontak bu kız, demişti ve dinlediğimin farkında olduğunu biliyordum. Manyak olanlar her zaman en kolayları oluyorlar. Gözlerinizi onlara diker dikmez hemen her şeyi yapmayı kabul ederler.

"Bilmemi istiyordu." Şimdi sesi acıyla yükseliyor. "Sadece fotoğrafları gördüğünü değil. Ama en başta onları onun aldığını."

Onlara istediğimizi yapabiliriz. Jake Erickson'ın sesi kafamda yankılanıyor. Buna izin veriyorlar. Zaten niye vermesinler ki? Sanki sonrasında şikâyet edecekler.

Hızla ayağa kalkıyorum ve başım dönüyor. "Üzgünüm," diyorum, tam olarak neye üzgün olduğumu bilmeden.

Kızı için, işi için, çöp kutularının arkasındaki lise iki öğrencisi için, istediklerini elde etmek için her şeyi yapan erkekler için ve suiistimal edilen insanlar için.

Çünkü, nihayetinde, davamız da bununla alakalı değil mi?

Bu dünyada diğerlerini sıkanlar ve boğulanlar vardır.

19

En yakındaki bar yeterince yakın değil. Ray'in Barı –Fireworks Emporium'la aynı park alanını kullanan bir çöplük– saat henüz dört olmasına rağmen yarı yarıya dolu. Müşterilerden bazıları zamanın başlangıcından beri o taburelerde oturuyordu sanki. Alkolik midyeler gibi, dekorun içinde büyümüşler. Lilian McMann'ın hikâyesi tenimde yer etmiş gibi, ıslak mendille avuçlarımı silmeyi bırakamıyorum.

Ona inanıp inanamayacağımı bilmiyorum: Yalan söylediğinden değil, sadece haksız olabileceği için. Ömrünü etraftaki işaretleri ortaya çıkarmaya çalışarak yaşamanın sıkıntısı işaretleri her yerde görmeye başlamanız ama tesadüfler de yaşanmıyor değil. Colin Danner fotoğrafları oğlundan duymuş ve Lilian ayrılmadan son bir çirkinlik yapmaya karar vermiş olabilir. Büyük ihtimalle olan da budur zaten.

Ama anlattığı hikâye, sanki yağlı suda yüzmüşüm gibi tenimde kötü bir his bıraktı ve tuvaletteki lavabo o kadar pis ki orada ellerimi yıkamak daha kirli hissetmeme yol açıyor. İlk viski-sodam beni rahatlatmaya yetmiyor ve ikincisi de sadece beni daha çok üzüyor. Becky Sarinelli'yi ve gösteride yere düşen o üzücü fotoğrafı hatırlamadan edemiyorum: kameranın flaşında parlayan tenini, açıktaki bedenini. Ve şimdiki gibi, fotoğrafların tek anda paylaşılamadığı bir dönemde yaşanmıştı bu.

Becky Sarinelli'yle beraber Condor da geliyor aklıma ve böyle bir şeyi Becky'ye nasıl, neden yapabildiğini merak ediyorum.

Eski hatalar, demişti, Hannah'nın annesi için. Ama eski hatalar hiçbir zaman eskide kalmaz. Onları tekrar tekrar yaşarız. Onları tekrar ederiz ve bu sefer farklı bir şekilde sonuçlanacaklarını umarız.

Umarım Condor bir hata olmaz.

Ya da sadece yalnız kalmak istemiyorumdur. Barrens'ta zaman geçirmek bana burada ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlatıyor. Neden yalnız hissetmekten kurtulamadığımı.

Kaycee'yle benim çocukken yakın olmamızın sebebi de buydu: Biz dünya tarihindeki en yalnız iki yakın arkadaştık. Babam kendini dinde kaybetmişti, Kaycee'nin babasıysa alkolde, öfke nöbetleri, karaborsa ve ondan satın alıp ona satış yapan insanlar arasında. Benim annem ölüm döşeğindeydi. Onunki ölü olsa da olmasa da birdi.

Fakat Kaycee'yle yakın arkadaş olmak hiç arkadaşınız yokmuş gibi yalnız hissetmenize de neden olabilirdi. O zamanlar bile tahmin edilemez biriydi. Acımasız, uzak, öfkeli birine dönüşebilirdi. Size vurur, sonra yara izini okşayıp iyileştireceğine söz verebilirdi. Her türlü, bu ilgide kendimi kaybediyordum. Ormanda onunla birlikte kaleler inşa ettiğimi, çotukları da beni teselli edip destek veren arkadaşlar, hayali kardeşlere çevirdiğimi hatırlıyorum. Kaycee onları arkadaşa değil, kurbanlara çevirirdi. Bu şekilde, onlara gitmemelerini emrettiğinde ona hiçbir zaman itaatsizlik edemeyeceklerdi.

Benim gibi yalnız olan, elimde biraz tavukla onu yanıma çekene kadar benim gibi sıska, çaresiz ve korku dolu olan Kestane'nin bazen sahip olduğum tek gerçek arkadaş olduğunu düşünüyorum.

Hastalıklı bir şekilde, Kaycee'nin onu öldürmüş olması mantıklı geliyor.

***

Üçüncü kadehimi içmeye başladığımda aramanın çok kötü bir fikir olduğunun farkındayım ama öyle ya da böyle, umurumda değil.

Aç, diye düşünüyorum. Sonra: Sakın açma.

İkinci çalışında açıyor telefonu. Telefonda bile sesi net geliyor.

"Abby," diyor Brent ve aramak istediğim kişi oymuş gibi davranmaya çalışıyorum. "İşe gel. Ben de tam seni arıyordum. Ne oldu?"

Artık boşalmış içki bardağımın altındaki nemli peçeteyi yoluyorum ve bardaki saate bakıyorum. Beşe çeyrek var. "Ofisten çıkıyorum şimdi," diyorum. "Bir şeyler içelim mi?"

"Burayı nereden buldun?" diye soruyor Brent, yanımdaki tabureye otururken. Yakalı gömleği ve ceketiyle buraya ait görünmüyor hiç.

"Bir arkadaşım önerdi," diyorum. Aklı başında kimse burayı bir başkasına önermez.

"Beğendim." Bunu ikna olmuş gibi söylüyor ama teselli olmuş hissetmek yerine endişem artıyor. Brent iyi bir yalancı.

Kendine tekila söylüyor, ben de ilk içkimmiş gibi davranarak bir viski-soda daha söylüyorum ve hayatın yorduğu bir yüze sahip olan barmen bu konuda bir yorum yapmıyor.

"Ben de seni arayacaktım," diyor. "Misha'yı bende gördüğünde... Yanlış bir şeyler düşünmeni istemedim..."

"Ne gibi şeyler?"

"Misha her zaman benden hoşlanıyordu," diyor açık açık. Nedense bunların dile getirilmiş olması beni rahatlatıyor. Çünkü durup düşündüğümde, haklı olduğunu, bunun hep göz önünde olduğunu görebiliyorum.

"Kaycee kaybolduktan sonra, bir süre boyunca istedi ki biz..." Başını sallayarak cümlesini yarıda bırakıyor. "Ama onu o gözle göremedim hiç." Sonra da daha kısık bir sesle, "Ben senden hoşlanıyorum. Çok hem de," diyor.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diyorum. Ama bunu söyler söylemez, bunun doğru olmadığını fark ediyorum. Lisede ona âşık olduğumu söyleyebilirdim. Onunla baş başa kalacağımız absürt senaryolar yazardım kafamda: itfaiye tarafından kurtarılana kadar, bizi okulun bir kısmına hapseden bir yangın; yaşadığı sokaktan birkaç sokak ötede lastiğim patladığı için mahsur kalmam. Ama şimdi, bu hislerin ne kadarının sırf Brent, Kaycee'yle beraber olduğu için ortaya çıktığından emin olmadığımın farkına varıyorum. Belki de aklımdaki şey hep intikamdı. Belki de, Kaycee'nin benden aldığı gibi, ben de ondan bir şey almak istiyordum.

Ya da belki tuhaf bir şekilde, Brent beni severse Kaycee'nin de beni sevmek zorunda kalacağını düşünüyordum.

"O gece beni ormanda neden öptün?" diye soruveriyorum.

"Okulun son günüydü," diyor. Onu şaşırttığımın farkındayım. "Sanırım... seni ormanda gördüğümde, birden karşıma çıktığında..." Gülümsüyor. "Bir işaret gibi geldi."

Geçen gece şenlik ateşinde de aynısını söylemişti: buraya gelişimin bir işaret olduğunu. "Öptüğüm ilk kişi sendin." Der demez, bunu dediğim için kendimi yumruklamak istiyorum. Dilimi tutamıyorum. İçkimi tezgâha bırakıyorum.

Brent kocaman gülümsüyor. Eskiden kafeteryada nefesimi kesen o gülümseme. "O zamanlar, her şeyin sonuna gelmişiz gibi hissetmeye başlamıştım. Kızlar hastalanmaya başlamıştı ve kimse buna bir açıklama getiremiyordu. Kaycee bir yalanı gerçek bir hastalığa dönüştürmüştü sanki. Hepimize bulaşacak gibiydi." Şenlik ateşi gecesi yaptığı gibi elini yüzüme getiriyor. "Sen öyle değildin ama. Senin başlangıç olduğunu biliyordum hep."

Ondan biraz uzaklaşıyorum. Buna gerçekten inanıyor mu? Buna, benim inanabileceğimi gerçekten düşünüyor mu? "O gittikten sonra onu bulmaya çalışmadın mı gerçekten?"

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç geçiriyor. "Elbette

onu aramaya çalıştım," diyor. "Telefonunu hiç açmadı. Misha kimseyle konuşmak istemediğini söyledi." Bu dikkatimi çekiyor. Belki Misha eski dostuna, iddia ettiğinden daha yakındır. Brent bara dönüp ıslak mendille oynuyor. "İşin komik yanı, Kaycee kaçana kadar Misha'yla yakın değildik." İçkisinden büyük bir yudum alıyor. "Trajediler insanları böyle etkileyebiliyor sanırım. İnsanlarla ilişkini güçlendiriyor. Sanırım Misha bundan daha fazlasının olmasını umuyordu."

Vadi'de Brent ve Misha'yı yakaladığım zamanı düşünüyorum. Brent ya onu teselli ediyordu ya da onu ikna etmeye çalışıyordu, hangisi bilmiyorum. O zaman yakınlardı. O zaman bile Kaycee'nin orada olduğu hissiyatını yaşamıştım; vücutlarının oluşturduğu çemberin hemen dışında durduğu hissiyatını. Onun hakkında konuştukları hissiyatını.

"Kaycee'nin gitmesini böyle mi tanımlıyorsun? Bir trajedi olarak? Lokantada bu konuda mutlu görünüyordun."

"Avukatlık yapmayı hiç bırakmıyorsun, değil mi?" diyor şakayla karışık ama sesindeki azarı işitebiliyorum. "İkisi de olamaz mı? Mutluydum... ondan kurtulduğum için. Ama işin o raddeye varması trajikti. O... birçok şeyi yok etti. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kaycee'nin Kestane'yi ona mama vererek kandırdığını hayal ediyorum. Kestane ısırmaya çalışıp hırlamaya başladığında nasıl sinirlendiğini. O köpekte bir sıkıntı var. Muhtemelen kuduzdur. Biri vurmalı onu.

"Evet," diyorum sadece. Sonra üzerinde düşünmeden: "Onu gerçekten sevmiş miydin?"

Brent bir süre bir şey demeden oturuyor. İçkisini karıştırıyor ve tek yudumda başına dikiyor. Nihayet gözlerini bana çeviriyor.

"Ne anlardım ki? Gençtim." Şimdi gülümsemesinin ardında uzun süreli bir yorgunluk ifadesi konuyor. "Sevgine karşılık veremeyecek birini sevebilir misin?"

İşin komiği, aklıma babam geliyor. Köpekler cennete gider-

ler mi? diye sormuştum ona, Kestane'nin ölümüne ağlamaktan ağrıyan boğazımla.

Hayır, demişti kısaca. Ama sonra alet kulübesinden bir plastik çöp torbası alıp Kestane'nin cesedini içine koymuş ve bana kürek getirmemi söylemişti. Rezervuarın yanına kadar gitmiş ve sükûnet içinde bir mezar kazıp Kestane'yi içine yerleştirmiştik. Cennet günahlarının kefaretini ödeyenler içindir, demişti saatler süren sessizlikten sonra. Köpeklerin ona ihtiyacı yoktur. Köpekler tüm hayatlarını cennette yaşarlar.

Ve onu şu hayatta sevdiğim herkesten daha çok sevmiştim.

"Tabii ki," diyorum. İçkimin tadı saç spreyine benziyor. Çok bekletmişim. "Bence asıl gerçek sevgi odur."

Dışarıda güneş batmakta ve altın güneş ışınları park edilmiş arabaların üzerinden yansıyor.

"Dinle Abby." Ben veda ettikten sonra elimi tutuyor; vuran ışıkta ona bir şeyler anlattığım, hatta onu aradığım için bile utanmış hissediyorum. Bana bir adım yaklaşıyor ve beni öpecek sanıyorum. "Buraya kan çıkarmak için geldiğini biliyorum, tamam mı? Hiçbir şey bulamayacaksın."

"Kan çıkarmaya gelmedim Brent." O kadar yakın duruyoruz ki gözlerindeki kılcal damarlarını görebiliyorum. "Buraya gerçeği ortaya çıkarmak için geldim."

İnanmamış gibi yüzü asılıyor. "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bu kasaba Optimal'ı çok seviyor. Ben de Optimal'ı çok seviyorum." Ona inanıyor muyum diye görmek için yüzümde bir işaret arıyor. "Burada çok iyi şeylere imza attılar. Yeni topluluk merkezini bir görsen, inşa ettikleri tiyatroyu bir görsen. Bu kasabaya hayat getirdiler."

Dine geri dönmüş birinin kiliseyi anlatması gibi konuşuyor.

Elimi onunkinden çekiyorum. "Yanlış bir şey yapmadılarsa, endişelenecek bir şey yoktur."

Başını sallıyor. "Onlar hakkında endişelenmiyorum. Senin

hakkında endişeleniyorum. Sadece... aramızdakinin değişmesini istemiyorum, anlıyor musun?" diyor nihayet ama cümleye başka bir şey söylemek üzere başladığını hissediyorum. "Bunca seneden sonra..." Derin bir nefes alıyor. "Seni hep görmek istemiştim. Seni göreceğimi ummuştum hep."

Sonra öpüyor beni. Dudakları soğuk ve ucuz tekila tadı var. Biraz da metal.

Görünüşe göre kan çıkarmak isteyen o.

20

Kiralık dairem karanlık ve geri dönüştürülmüş havayla fısıldıyor. Sabahleyin terleyerek uyandığımda pişman olacağımı bilsem de klimayı kapatıp mutfak ve yatak odasındaki pencereleri açıyorum. Pencereleri açtığım gibi kır sesleri beni rahatlatıyor. Öten çekirgelerin ve baykuşların seslerinin böldüğü bir boşluk. On sekiz yaz boyunca bu sesle beraber uyudum ben.

Bu ses beni geçmişe götürüyor, babamın çalıştığı inşaatın arkasında bulup benim için tamir ettiği bisikletimi, rezervuara giden kayalarla bezeli yolda sürdüğüm zamanlara. Rezervuarda yüzmek için iç çamaşırlarımıza kadar soyunduğumuz, suyun içinde en çok kimin nefesini tutabileceği üzerine yarıştığımızı, Kaycee'nin suda karnı üzerinde uzandığı, saçlarının suyun üzerinde dağılmasına izin verip ölü taklidi yaptığı zamanlara götürüyor beni.

Kestane'yi bulduğum, daha doğrusu onun beni bulduğu, altıncı sınıfın yazıydı. Kaycee fena nezle olmuştu ve bir hafta boyunca ortalıkta görünmemişti. Ormanda saatlerce tek başıma zaman geçiriyordum. Arkamda bir inildeme duyup bunun bir vaşak, ayı ya da onun gibi bir şey olduğunu hayal ederek dikildiğimde sırtüstü yatmış bulutları sayıyordum. Bu, beni ağaç dallarının arasından seyreden sıska, bir deri bir kemik köpeğin tekiydi. Hem ağlıyor hem de kuyruğunu sallıyordu.

Yanımda götürdüğüm tek şey eskiden annemin olan ve bazen hâlâ onun gibi koktuğunu hayal ettiğim eski, tahtadan bir mücevher kutusu.

Tahtadan ayrılıp kalkmaya başlamış olan lekeli kadife kaplamanın üzerinde zamanla rengi solmuş, kırmızı bir tasma var. Üzerinde Kestane Williams yazıyor, bir de babamın hâlâ kullandığı telefon numarası.

Bu tasmayı alayım diye beni evcil hayvan dükkânına götürmesi için babama yalvarmıştım; bana bir sokak köpeğine tasma takmaya çalışarak aptallık ettiğimi, Kestane'nin karnını doyurmaktan başka bir şey düşünmediğini, yakında kaçıp gideceğini, ona hiçbir zaman takmayacağı bir tasma ve hiçbir zaman oynamayacağı oyuncaklar alarak boşuna para harcadığımı söylemişti. Fakat tasmayı boynuna geçirdiğimde Kestane'nin kuyruğu havaya kalkıvermişti. Birine ait olmaktan gurur duyarmış gibi. Babam, Kestane'nin bize yük olacağını düşünüyordu. Ama babamın Kestane'ye kanı ısınıp yatağımın ucunda yatmasına izin vermesi çok uzun sürmemişti.

Kaycee neler kaçırdığına inanamamıştı. Bir hafta hastalandım, demişti, ve hemen yerime uyuz bir köpek almışsın. Bu konuda surat asmıştı ve ben şaka yapıyor sanmıştım. Kestane'yi tanıdığında onu çok seveceğini söylemiştim. Kestane'nin avucumdan nasıl yemek yediğini, karnını doğru yerden kaşıyınca bacağını nasıl uzatıp titrettiğini anlatmıştım. Kestane'nin bizim köpeğimiz olacağını söylemiştim.

Hep bir köpeğim olsun istemiştim, diye itirafta bulunmuştu bana fısıldayarak.

Fikir aklına yattığında, Kestane'den ve beraber ne kadar eğleneceğimizden, ona yeni numaralar öğretebileceğimizden, Noel'de onu bir ren geyiği gibi giydirip kızağımızı çektirebileceğimizden başka bir şey bahsetmez olmuştu.

Tam olarak sıkıntının ne olduğunu bilmiyorum. Belki de o zaman hastaydı. Ya da onu biraz korkutmuştuk. Ya da belki Kaycee'yi kokladığı gibi her şeyi anlamıştı. Kestane ona hırlamaya başlamış, sırtını gerip tüm dişlerini göstermişti. Onun böyle hırladığını ilk kez görüyordum. Kaycee orada korkuyla kaskatı

kesilmişken Kestane'ye adıyla seslenmiş, onu sakinleştirmeye çalışmıştım.

"Benden nefret ediyor." Ve onu ilk kez ağlarken görmüştüm. İki gözyaşı, o kadar.

"Senden nefret etmiyor. Yabancı olduğun için senden korkuyor sadece," demiştim, ama bunun doğru olmadığını biliyordum. O anda, Kestane ona doğru saldırdı ve parmaklarından sadece birkaç santim uzağını ısırdı.

"Beni ısırmaya çalıştı!" diye haykırmıştı.

Kaycee'yi o halde hiç görmemiştim. Daha önce sadece babamın yüzünde gördüğüm saf bir öfkeydi bu.

"Aptal köpeğinin sorunu ne?"

"Onun bir sorunu yok."

Bana bakmıştı. "Öyle mi? Sence birinin elini ısırmaya çalışmak normal bir şey mi?"

O zaman, öfkeli olduğum için: "Belki de sorunu olan sensindir."

Der demez, buna pişman olmuştum. Kaycee donakalmıştı. On iki yaşındaki normal bir kız ağlamaya başlar, bağırır, bana hakaret ederdi.

"Belki de," demişti en sonunda. Arkasını dönmüştü. Sonra da, aklına yeni gelmiş gibi, "Böyle köpeklerin uyutulması gerek," demişti.

Şimdi tasmayı elimde havaya atıp duruyorum. Çöp kutusuna doğru nişan alsam da onu tabii ki atamayacağım. Yıllardır tasmayı atmak geçti aklımdan. Yıllardır tasmayı sırf köpeğimi hatırlamak için saklamış gibi davrandım. Ama tasmayı onu hatırlamak için saklamıştım, ne yaptığını hatırlamak için.

Kestane'yi hemen zehirlememişti. Neden bilmiyorum. Belki de beklerse, üzerine kalmayacağını düşünüyordu.

Onunla yüzleştiğimde, gözlerini bile doğru düzgün kırpmamıştı.

Köpeğin o kadar aptal ki fare zehrini kendi başına bulup yemiştir, demişti.

Ama tasmasını da çalmıştı. Bunun bir kaza olmadığını bileyim diye. O zamanlarda bile, hangisinin hangisi olduğunu anlayamayasınız diye, gerçeği ters yüz edip bir yalan gibi göstermeyi ya da tam tersini yapmayı severdi.

İşin asıl akıl almaz tarafı, onunla bir daha konuşmayacağımı söylediğimde beni suçlamış olmasıydı. Ona neden bu kadar kaba davrandığımı anlayamıyormuş gibi, canı yanmış gibi davranıyordu.

Sonraki altı sene, büyüyüp ihtiyacı olan her şeyi yanına topladıktan sonra, bir kez bile Kestane'ye dokunduğunu itiraf etmemişti.

Okulun son günü de dolabımı boşaltmaya gittiğimde Kestane'nin tasmasını bir askıda asılı halde bulmuştum.

Tasmayı saklamıştı.

Onca sene boyunca, tasmayı saklamıştı.

Birkaç saat sonra da, Misha'dan onu Indianapolis'e bırakmasını istemiş, barda iş arayacağını ve sonra otobüsle geri döneceğini söylemişti. Ama o otobüse hiç binmemişti. Hiç geri dönmemişti.

Bunu neden yapmıştı? Bu neden, yaptığı son şey olmuştu?

Tasmayı annemin mücevher kutusuna geri koyup kutuyu kapatıyorum.

Bazen, Kaycee'nin kendi sapıkça mantığında, tasmayı canımı yakacağını bildiği için ve bu sayede de onu hiçbir zaman unutamayacağımı bildiği için bıraktığını düşündüğüm oluyor.

Başka zamanlarda da bununla bana veda ettiğini düşünüyorum.

21

Sonraki gün, perşembe günü, babamın bile laf edemeyeceği bir saatte uyanıyorum.

Yaptığım kahve o kadar sert ki tadı çamura benziyor. Eve akşam sekizden önce gelmiş olmama rağmen olsa olsa dört beş saat uyumuşumdur. Geceyi ucuz alkol içip tavana bakarak ve farklı anılarla yarım fikirler arasında dolaşarak geçirdim.

Çamur-tadındaki-kahvemi yudumlayıp Barrens'ın gece pusundan kurtulmasını seyrediyorum. Barrens'ı bir yabancı gözüyle seyretmeye çalışıyorum ve sabahın ilk ışıklarıyla gözüme çok güzel geliyor. Belki Brent haklıdır ve ben bir tür cadı avı düzenlemeye çalışıyorumdur. Belki de sırf kendimi düzeltecek bir şey, o her ne olursa, bulabilmek için Optimal'ın suçlu olmasını istiyorumdur.

Belki de takıntım bir fanteziden ibarettir.

Belki değildir. Fakat bu sabah Brent'in tavsiyesine uyacağım: Optimal'ın hayır işlerini gezme vakti geldi.

Barrens-Opi Toplum Merkezi, liseyle Optimal Plastik Kompleksi'ne eşit uzaklıkta, Westlink Gübre ve Yem dükkânına giden yolun hemen karşısında. Brent'in bahsettiği tiyatro tamamlanmış; Barrens'ın mimarisini oluşturan basık, tuğla kutu evlere tamamen zıt, modern, dışı çelik ve cam olan bir bina. Saat daha dokuz bile değil ve yeni yapılmış park alanına şimdiden park etmiş arabalar var ve kapıların kilitli olmasına rağmen yüzümü

cama yapıştırdığımda içeride hareket görebiliyorum. Misha'yı lobide, omzuyla yanağı arasına bir telefon sıkıştırmış, ileri geri yürürken gördüğümde şaşırıyorum.

Beni görünce veda etmeden telefonu kapatıp cebine atıyor. Kapıyı açmadan önce tereddüt eder gibi oluyor.

"Abby." Bugün müdür yardımcısı gibi giyinmiş: ucuz bir pantolonlu takım ve lavanta rengi bir bluz. "Her delikten çıkıyorsun, değil mi? Beni takip ettiğini düşünmeye başlayacağım."

"Küçük kasaba. Sen kendin söyledin: Başkalarının işine burnumu sokmaktan başka yapacak bir şey yok. Hem Barrens'ta kaç kere bir toplum merkezi açılmış ki?"

"Doğru diyorsun. Ama henüz açılmadık aslında. Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Dün gece Brent, Kaycee gittikten sonra Misha'nın ona Kaycee'nin temiz bir sayfa açmak istediğini söylediğini söylemişti. Fakat Kaycee, Misha'ya kaçma fikrinden bahsettiyse, başka şeylerden de bahsetmiş olabilir.

"Açılıştan önce Optimal'dan biri bana burayı gezdirecekti," diye yalan atıyorum, onunla konuşma fırsatını kaçırmamak için. "Randevu aldım ama dün dediğimi sandı sanırım. Şimdi telefonlarımı açmıyor haliyle."

Tekrar tereddüde düşüyor, sonra da kalçasıyla kapıyı biraz daha açıyor. "Gel," diyor. "Ama gösterecek pek bir şey yok daha. Sadece ilk aşama tamamlandı."

"Çok merak ettim. Epey hırslı bir proje."

"Bu yarısı bile değil. Her şey tamamlandığında resepsiyon alanımız ve okul sonrası etkinlikleri için bir spor salonumuz olacak. Alternatif eğitim sınıfları da yapıyoruz."

Bina geniş, açık, havadar ve tavandan güneş ışığı alıyor.

"Vay. Bayağı..." Çirkin. Bir araba dolusu paranın satın alabileceği türde bir çirkinlik. Bunu ona söylemiyorum tabii ki. "Hırslı. Burası hiç Barrens gibi değil, haksız mıyım? Bir servete mâl oluyordur," diyorum neşeyle.

Gözleri kısa süreliğine benimkilere kayıyor. "Projenin büyük kısmını Optimal finanse ediyor," diyor. "Hükümet fonları da var. Kalanını da vergiler karşılıyor."

"Oldukça... tutkulu görünüyorsun." Asıl demek istediğim: İşin fazlasıyla içindesin.

"Müdür Andrews ve ben burası için çok uğraştık. Bundan önce öğrencilerimizin okuldan sonra gidecek bir yeri, yapacak bir şeyi yoktu," diyor. "Çoğunlukla ev yaşamları sorunun bir parçasıdır. Yapacak bir şey olmayınca da... boş duranlar belayı çekiyor." Tiyatro sahnesine giden koridorun kapısına uzanıyor ve bir kez daha benim için kapıyı açıyor.

"Bunca insanın tek bir şirkete bu kadar bel bağlamış olmasının sıkıntılı bir şey olabileceğini düşündün mü hiç?" Soru benim de aklıma yeni gelmiş gibi soruyorum.

Bana bakıyor. "Bu neden sıkıntılı olsun ki?"

"Çevre kirliliği, yolsuzluk ve örtbas dedikoduları yıllardır Optimal'ın peşini bırakmıyor."

"Dedikodular hakikati yansıtmaz, Abby. Tanrı'ya şükür ki. Yoksa lisede kimsenin başı beladan kurtulmazdı. Hele de senin."

Misha bu konuda haklı. Becerebildiğim kadar tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Doğru. Dumanla ateş aynı şey değildir. Ama bazen duman görürsen, diğerini de bulursun... Kimse Optimal'a hesap sormuyor. Hatta kimse bu fikir üzerinde durmuyor bile."

"Burada Optimal'la gurur duyuyoruz," diyor Misha üzerine basa basa. "Bunun niye sıkıntı olduğunu anlamıyorum."

Kelimelerimi özenle seçiyorum. "Tek demek isteğim, çok fazla sevgi satın almışlar."

Kızacağından endişeleniyorum. Ya da kızmasını, maskesinde bir çatlak oluşmasını umuyorum. Fakat bu, onu sadece eğlendirmişe benziyor. "Son baktığımda, bu bir suç değildi."

"Bu kimin aldığına göre değişir işte," diyorum.

"Asıl sorun insanların siyah ve beyaz olarak düşünmeleri. Kötüye bulaşmadan iyiye sahip olabileceklerini düşünmeleri. Ama biri için iyi olan bir şey, muhtemelen bir başkası için kötüdür. Hayat Kitab-ı Mukaddes'te anlatıldığı gibi değil. İyi ve kötü arasında bir seçim yapamıyorsunuz. Önemli olan hangi kötülüklere katlanabileceğiniz."

"Yani Optimal'ın kötü olduğunu itiraf ediyorsun."

En azından bu onu gülümsetiyor. "Tek dediğim Optimal bazı hatalar yaptı diye, şurada burada birkaç kaşıntı yaşandı diye, bölgedeki en büyük işvereni kapatalım mı yani?"

"Kaşıntıdan bahsetmediğimizi çok iyi biliyorsun. Büyük zarar veren kimyasallardan bahsediyoruz. İnsanlar vazgeçilebilir bir şey değildir. Eve ekmek götürebilmek için insanlar canlarını ve sağlıklarını feda etmek zorunda kalmamalı."

"Ah, Abby." İç geçiriyor. "Çoğu zaman haklı olduğunu bilerek yaşamak çok güzel olmalı."

Öfke göğsümde yükseliyor. "Haklı olup olmadığımı bilmiyorum. Ama neyin doğru olmadığını biliyorum."

"Biliyor musun gerçekten?" Başını eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Mesela Frank Mitchell'ı ele alalım. Pornografi satarak hayatını kazanıyor." Bu kelimeyi yüz heceliymiş gibi söylüyor.

"Pornografi yasadışı değil," diyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Peki. Tamam. Ama bir müşteri geliyor diyelim, normal bir adam, bir eş ve baba, gizli bir porno zulası var ama öyle aman aman bir şey yok içinde. Sonra, diyelim ki, zaman geliyor ve asıl istediği şeyin genç kızlar olduğunu söylüyor. Çok genç kızlar. Bu, güzel ve namuslu bir aileye sahip olan, güzel ve namuslu adamın okul kızı fetişi olduğu ortaya çıkıyor." Tüm bunları, konser salonu planlarından bahsedermiş gibi, sakince, büyük bir kontrolle söylüyor. Boynumdaki tüm tüyler kalkıyor. "Şimdi, Frank Mitchell da ona kızların olduklarından daha genç göründükleri bir dergi satıyor. Kızlar

reşit tabii ki. Paralarını alan profesyonel modeller. Adam mutlu bir şekilde evine gidiyor. Bunu yapmazsa, adam gidip bunun gerçeğini bulacak."

O kadar şaşkınım ki bir şey diyemiyorum.

Ellerini iki yana açıyor. Masumca. "Gördün mü, kimi insanlar böyle bir dergi satarak Frank Mitchell'ın çok kötü bir şey yaptığını söylerdi. Ama bu yine de yapılacak doğru şey olurdu."

"Ya da," diyorum, sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak, "polisi arayabilirdi."

"Adam da bunu inkâr eder, işin içinden çıkardı." Misha sonuç dile getirilmeyecek kadar basitmiş gibi omuz silkiyor. Sonra, "Tura devam edelim mi?" diyor.

Buradan kaçıp gitmekten başka bir şey istemiyorum; Misha'dan, Optimal'ın zehirlediği çocukların hayatını kurtarmak için inşa ettiği bu soğuk saraydan, Misha'nın inandığı bu çılgın fedakârlık ekonomisinden. Fakat açılıp kapanan başka bir kapıdan geçerek, bir şey demeden Misha'yı takip ediyorum.

Misha ışıkları açıyor ve önümüzdeki koridor ortaya çıkıyor: koyu renge boyanmış duvarlar ve etraflarında kâğıttan yıldızlarla süslenmiş, iki duvara da asılmış öğrenci fotoğrafları.

"Bunlar Optimal Yıldızlarımız," diyor hevesle. "Optimal Bursu kazananlar. Geçenlerde bahsettiğim burs vardı ya? Birkaç senedir, akademik potansiyel gösteren öğrencilere tam ya da %50 burs vermek için Optimal'la çalıştık. Bu öğrencilerin çoğu zorlu ev yaşamlarına sahipler. Kimilerinin disiplin sorunları vardı. Ama program sayesinde doğru yoldalar." Bir broşürde yazanları anlatıyormuş gibi konuşuyor. Gerçekten öyle de olabilir. "İlki Mackenzie Brown'dı. Bir salon dansçısıydı. Buradan öylesi pek çıkmaz."

Bir güzellik kraliçesi gibi gülümseyen kızı işaret ediyor. Aslında, kızların hepsi böyle gülümsüyor ve burs verilmiş on sekiz kişiden sadece ikisi erkek. Fotoğraflardan biri beni du-

raklatıyor. Kız Kaycee'ye acayip benziyor: şelale gibi düşen sarı saçlar, arası açık bir çift mavi göz. Küçük pirinç isimliğe göre adı Sophie Nantes.

"Neden bu kadar çok kız var?" diye sormadan edemiyorum.

"Yetenek kadar ihtiyacı da göz önünde tutuyoruz," diyor Misha. "Bir sürü üniversitenin kendi sporcu bursu var ama bunlar çoğunlukla erkek takımlarına veriliyor, öyle de bir şey var. Ve üniversiteye gitmek istemeyen erkek öğrencilerimiz için burada bir sürü fırsat var. Çiftçilik, inşaatçılık tekrar revaçta mesela, Optimal'da giriş seviyesi iş olanakları var. Bu tarz şeyler."

Koridorun sonundaki kapı konuşma salonuna açılıyor. "Gelecek sene ilk müzikal gösterimizi gerçekleştireceğiz," diyor. Sesi salonda dağılıyor. Sıra sıra sandalyeler karanlığa doğru tırmanıyor. "Ağustosta gerçekleşecek iki haftalık bir müzik kampı için kırk öğrenci başvurdu bile. Öğrencilerin yarısı bağışlanmış müzik aletlerini çalacak. Aklın alıyor mu? Yıllardır, bando takımı arka parkta buluşurken ponpon kızlar takımı da okul bittikten sonra kafeteryada takılırdı. Artık burada prova yapacaklar." Kollarını sessiz sahneye doğru açıyor. İlk kez mutlu görünüyor. Sadece mutlu değil, neşeli; enerji ve gurur dolu. Bana dönüyor. "Ve burada daha önce ne vardı, biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey." Gözlerinde karanlık bir tatmin var. "Burada hiçbir şey yoktu."

22

Kapıdan içeri girer girmez Joe yanımda bitiyor.

"Seni bir saattir arıyorum," diyor. "Neredeydin?"

Çantamı yavaşça bırakıyorum. "Sana da günaydın." Bilgisayarıma uzanıyorum ama hızlı davranıp ekranını kapatıyor.

"Dün de kayboldun gittin." Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Takım çalışması konusunda hafızanı tazelememi ister misin?"

Haklı; daha öncesinde Joe'yla strateji paylaşma konusunda bir sorunum olmamıştı. Ama acayip bir şekilde bunu sorduğu için ona güceniyorum. Optimal benim: benim sorunum, benim gizemim, benim davam.

Öyle olmalı. Yoksa büyü işe yaramayacak ve hakikati ortaya çıkarmak olanları unutmama yardımcı olmayacak.

Fakat Joe'nun gözleri üzerimde ve yalan söylemeye lüzum yok. "Toplum Merkezi'ni gezdim," diyorum. "Giderek Optimal'ın kasabanın iyi niyetini satın almaya çalıştığını düşünüyorum."

"Bizimkini de," diyor Joe. Dönüp masasına gidiyor ve adam öldürecek kadar kalın olan iki dosyayla geri geliyor. Dosyaları masama bıraktığında, sallanan masamdan çantamın düşmemesi için uzanıp onu tutmam gerekiyor.

"Bunlar nedir?" diye soruyorum. Ama dosyalardan birini açar açmaz, vergi beyannamelerini görmeden bile ne olduklarını anlıyorum. "Optimal istediğimizi vermiş."

"İstediğimizi vermediler," diyor Joe. "Başımızdan aşağı dök-

tüler. Büyük çoğunluğu hâlâ mahkemenin bodrumunda kutularda."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Dahası mı var?" Her dosya yaklaşık on santim kalınlığında ve veri dolu. Tüm ekip buna odaklansa bile giderleri çıkarmak haftalar alır.

Yüzündeki tüm keyif kaçıyor Joe'nun. Joe hatalardan nefret eder, hele de kendi hatalarından. "Toplamda yüz on yedi dosya. Ve gördüğümüz kadarıyla, sıralı değiller."

"Bizi gömdüler."

"İstediğimizi verdiler," diyor Joe ama dişleri sıkılı. Zorla gülümsüyor. "Ama evet, bizi gömdüler."

"Ve nereden başlayacağımızı bilmiyoruz," diye ekliyor Flora.

Sağ ol, Flora.

Gider raporlarının ve vergi beyannamelerinin sayfalarını çevirirken umudumu kaybetmeye başlıyorum. Bu tabii ki bizim hatamız. Ne bekliyordum ki? Kırmızı renkli büyük oklar, ÇKA'ya yapılan harcamaları gösteren post-it'ler, belki de "Rüşvetler" klasörü içerisine yerleştirilmiş bazı gider raporları.

Günü bin sayfalık veriyi bir tür hikâyeye çevirmeye çalışarak geçiyoruz; ya da en azından bir hikâyenin başlangıcına. Dışarısı o kadar sıcak ki insan düşünemiyor bile, öğle saatlerinde otuz yedi dereceyi görüyor ve giderek aradığım şeyin bu rakamlar içinde bulunamayacağını hissetmeye başlıyorum.

Saat altıda evrak dolu kutuları arabamın bagajına koyup kendi kendime bunlara sonra bakacağımı söylüyorum. Akşam yemeği için babama söz verdim ve ayaklarım geri gitse de onu ekmenin yollarını bitirdim. Dayanabileceğim kadar, soğuk suyun altında duş alıp günün hayal kırıklığını çıkarabilirmişim gibi kendimi iyice sabunluyorum.

Babamın evinde garaj kapısını açık bulunca şaşırıyorum ve sürücü kapısı açık olmasına rağmen araba çalışır halde. Neredeyse göğüs kafesimi döven kalbimi duyabiliyorum.

"Baba?" Garajın gölgesine adım atarken bir el gibi kavrıyor beni korku. Arabayı durdurmak için uzanıyorum. Burada olmadığı belli olsa da, "Baba?" diye seslenmeye devam ediyorum.

Ev kilitli değil ve ona seslenerek odaları dolaşıyorum. Yok.

Bodrum karanlık ve babam buraya uzun zamandır inmemiş gibi görünüyor, öteberiye dokunulmamış gibi.

Sonra aklıma geliyor: alet kulübesi.

Koşarak merdivenleri tırmanıyorum. Daha kapıdan çıkmadan babamı görüyorum; alet kulübesinde değil ama kulübeden birkaç metre ötede, çimlerin üzerinde hareketsiz yatıyor.

"Baba!" Sundurmadan atlayarak iniyorum. Dizlerimin üzerine çökerek elimi göğsüne koyuyorum. Gözleri titreşiyor. "Baba! Beni duyuyor musun? Baba."

Gözlerini açıyor. Yüzü yanmış. Dudakları soyuluyor. Saatlerdir burada yatıyor olmalı.

"Abby?" Gözlerini birkaç kez kırpıştırıyor ve gözleri odaklanıyor.

"Ne kadardır burada yatıyorsun?" Ona dokunmaya, onu hareket ettirmeye korkuyorum. Düşen insanları hareket ettirmemeniz gerektiğini hatırlıyorum. Ya da bir kaza geçiren insanları mıydı o? Aklım başımda değil. Aptal, hayvansı bir panik düşüncelerimi bastırıyor. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

Gözleri benden uzağa bakıyor, sonra yine bana dönüyor. "Ben... ben düştüm sanırım."

"Sanırım mı?"

"Hatırlamıyorum." Suratı asılıyor. "Şu sincaplar. Sincaplar yine tavan arasına girmişler. Çatıyı onarayım diye..."

"Tavan aramız yok baba," diyorum ona. "O eski evdeydi, hatırlamıyor musun?" Komşuyla olan sorunlar yüzünden, ben beş yaşındayken Plantation Road'un öte tarafındaki evimizden taşınmıştık: Babam komşunun bizi gözetlediğine kafayı takmıştı, sonra onu şeytanın işini yapmakla suçlamış ve bunu

kanıtlamak için komşuyu asıl o gözetlemeye başlamıştı. Sincapları yıllardır düşünmemiştim.

"Etrafta dolaştıklarını duyabiliyorum."

"O eski evdeydi, unuttun mu? Annem hayattayken."

Gözlerini kapıyor. Göz kapakları o kadar ince ki gözlerinin hareketini görebiliyorum. "Hatırlıyorum," diyor. Sesi varla yok arasında. Sonra biraz daha yüksek bir sesle: "Sırtım acıyor. O yüzden kalkamadım. Herhalde incittim."

Onu omuzlarının altından tutuyorum ama daha doğru düzgün kaldıramadan o kadar yüksek sesle haykırıyor ki onu neredeyse düşüreceğim.

"Baba, lütfen." Sesim kırılgan çıkıyor. Çaresiz. Genç. Buraya geleli bir haftayı geçmedi ve eski Abby karanlık gölgelerden bir iskelet gibi ortaya çıkıyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Onu ikinci sefer kaldırmaya çalıştığımda daha da ağır geliyor. Koltukaltlarım terlemeye başlıyor. Acı tenini kayganlaştırmış ve adını tekrar söylediğimde ancak başını birazcık sallıyor.

Ayağa kalkıyorum ve yer, beni düşürmek istermiş gibi sallanıyor. Tepemde bir gölge uçuyor. Bir baykuş ya da şahin. Kötüye işaretler. Bacaklarım tuhaf bir şekilde, görünmez iplerin kontrol ettiği bir kuklanın bacakları gibi tahtadan.

Mutfakta bıraktığım çantamı buluyorum ve içini karıştırıp telefonumu alıyorum, ellerim o kadar titriyor ki numarayı iki kere yanlış yazıyorum.

Condor ilk çalışta telefonu açıyor.

Condor, sessizce ve tek kelime etmeden geldiğinde, babamın yanında elini tutmuş, onu teselli etmeye çalışıyorum. Babamı aramızda tutarak, yavaş yavaş arabaya götürüyoruz.

Condor'a artık sıkıntı olmadığını, babamı Dougsville'deki acil servise benim götürebileceğimi ve artık onun eve gidebileceğini söylemek aklıma bile gelmiyor, o da böyle bir şey önermiyor zaten. Arabada ben tek kelime etmezken babam doktor-

lardan dert yanıp hepsinin bizi söğüşlemeye çalışan şarlatanlar olduğunu söyleyecek kadar ayılıyor. Bense utanamayacak kadar yorgunum.

X-rayde kırılmış bir kaburga olabilecek bir şeyler çıkıyor: Acı verici bir yaralanma ama kendi kendine iyileşmesi gerekiyor. Doktor ağrı kesici reçetesi yazıyor ve babama sert bir dille kendini çok yormamasını söylüyor.

Beni kenara çekip babamın en son ne zaman muayene olduğunu soruyor. Tenim yanmaya başlıyor hemen.

"Çok olmadı," diyorum ama doktorun yalan söylediğimi, hiçbir fikrim olmadığını ve berbat bir kız olduğumu anladığından eminim. "Bir ya da iki sene."

"Kan basıncı oldukça yüksek," diyor. "Ve bazı sorularım kafasını karıştırdı. Baş ağrısı konusunda hiç şikâyeti oldu mu?"

Kendimi lisede, çalışmadığım bir teste girmişim gibi hissediyorum. "Hayır," diyorum.

Doktorun dudakları bitişiyor. "Baş ağrısı çekiyor." Sonra, "Onu doktoruna muayeneye götürün. Çok beklemeyin," diyor.

Babamın evine döndüğümüzde saat neredeyse gece yarısı olmuş. Babamın beline bir kolumu sarmaya yeltendiğim gibi, "Ben yürürüm, ben yürürüm," diyor. Kendi başına yürümek yerine Condor'un kolundan destek alıyor ve ben de arkalarından gidiyorum. Condor gözlerimin içine bakmak için dönüyor ve gözlerindeki sempatiyi görüyorum. Ağlamamak için yutkunmam gerekiyor.

Babam nihayet uykuya daldığında, tekrar direksiyon başına geçtikten sonra, garaj yoluna gelmemin üzerinden sadece birkaç saat geçtiğini fark ediyorum.

Arka farlarını takip ederek, Condor'la kiralık daireme gidiyorum. Bir cenaze alayı gibi yavaş gidiyoruz. Condor kendi araba yoluna giriyor ama hemen arabadan inip sararmakta olan çimenleri aşarak arabamın yanına geliyor ve ben daha motoru

kapatmadan benim için kapıyı açıyor. Çekirgelerin sesi o kadar yüksek ki okyanus sesine benziyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum. Tüm vücudum yorgunluktan ağırlaşmış. Sundurma lambası otomatik yanıyor. Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum.

"Olur böyle şeyler." Sesi hafif ama gülümsemiyor. "Sen iyi olacak mısın?"

Başımla onaylıyorum. Ona bu kadar yakın olmayı kaldıramıyorum. Vücudumu farklı sebeplerle sızlatıyor.

"Bir şeyler içmek için bana gelmek ister misin?" diye soruyor bana.

Ona bakma riskine giremiyorum. Bakarsam evet diyeceğim.

Condor ilk çalışta açtı telefonunu. Topallayan babama yatağına kadar eşlik etti. Ve on sene önce, zavallı Becky Sarinelli'nin fotoğraflarını çekip şaka olsun diye herkese dağıttı.

Doğru ya da yanlış? İyi ya da kötü? Misha'nın doğru bir şeyler söylemiş olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Belki de aradaki sınır o kadar da belirgin değildir.

"Uyumak iyi gelir," diyorum ona.

Fakat arkamı dönerken eli omzuma dokunuyor ve olduğum yerde kalıyorum.

"Dinle." Dudaklarını yalıyor. Dilimi dişlerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum. "Haddimi aşmak istemem, yani, aklında bir sürü şey olduğu belli. Bazı şeyleri yanlış anladım..." Emin değilmiş gibi bakıyor bana. "Bazı şeyleri yanlış mı anladım?"

Ona bu kadar yakında durmaktan tüm vücudum yanıyor. Atan kalbimin ritmini kulaklarımda hissedebiliyorum. "Gençken bir sürü hata yaptığını söylemiştin bana. Becky Sarinelli de onlardan biri miydi?"

Değişim hemen gerçekleşiyor. Gözlerinin ardında bir kapı kapanmış gibi.

"Bu nereden çıktı? Kiminle konuştun?" Sesi bile değişmişti. Bir anlığına ondan korkmaya başlıyorum. Cüssesinden. Karan-

lıktan. Birazdan yaşanabileceklere tanık olacak kimse olmamasından.

Çenemi kaldırıyorum. "Soruma cevap ver."

Uzun süre bana bakarak orada dikiliyor. Bana uzun uzun nefretle bakması midemi deliyor, suçluluk ve pişmanlık duygusuyla başımı döndürüyor.

Sonunda kahkaha atıyor ama içinde hiç keyif yok. "Evet," diyor. "Evet, yakaladın beni. Becky Sarinelli o hatalardan biriydi."

Dönüp çimlerde sendeleyerek kapıya doğru aceleyle gidiyorum. Neden bilmiyorum ama boğazım acıyor ve hastalanacağımı düşünüyorum. Sundurmada anahtarlarımı düşürüyorum, eğilip yerden alıyorum ve kilide sokuyorum.

"Beni bu gece neden aradın Abby?" diye bağırıyor arkamdan. Sataşıyor bana.

"Bilmiyorum," diyorum ona. İçeri girip kapıyı ardımdan kapatıyor ve kilitliyorum. Uzun süre dışarı bakmaktan, onu orada görmekten korkuyorum. Fakat pencereyi kontrol edecek kadar cesaretimi topladığımda dışarıda geceden başka bir şey görmüyorum.

23

Telefon beni şafaktan önce uykumdan çekip alıyor.

Telefonumu bulamadan arama sona eriyor, yatağımın dibinde, dünün top yapılmış çorapları ve iç çamaşırlarının, sakız paketlerinin ve kırışmış fişlerin altında bir yerde telefonum. Şarjı da bitmek üzere tabii ki ama hemen tekrar çalmaya başlıyor.

Joe. Tanrı Aşkına. Neredeyse meşgule atacağım.

"Saat dokuzdan önce başımı ağrıtma iznin yok," diyorum.

"Bir yangın çıktı," diyor Joe. O kadar. Ne bir ayrıntı veriyor. Ne de panik var sesinde. O kadar: Bir yangın çıktı.

Ayağa kalkıyorum ve başım döndüğü için biraz sallanıyorum. "Nerede?" diyorum ama çoktan cevabını biliyorum.

"Gallagher'da," diyor. "Buraya gel." Telefonu kapatıyor.

Çiftliğe vardığımda, gönüllü itfaiyeciler alevleri kontrol altına almış, bir canavarı olduğu yerde tutmaya çalışır gibi farklı açılardan su sıkıyorlar. Tarlalar yağmayan yağmurlar yüzünden kupkuru, yanmayı bekleyen çalı çırpıdan ibaret.

Ahır kül olmuş. Orada olan binadan pek bir iz kalmamış. Dumanı tüten bir temel ve havaya yükselen bir kül tünelinden ibaret. Gallagher'ın evi de yanmış ama çok değil. Hasarın büyük kısmı evin boyasında ama evin doğu cephesinin bir kısmı da ısıya dayanamayarak çökmüş ve mutfağını açığa çıkarmış. Yangının sesi harıl harıl yemek yeme gibi, ağzındakini çiğneyen bir dev gibi. Köpekler de kafayı yemişler ve

korkunç bir an boyunca Gallagher'ın inekleriyle eşeğini düşünüyorum.

Joe ne düşündüğümü anlamış olacak ki ilk söylediği şey, "Hayvanlara bir şey olmamış," oluyor. Sonradan aklına gelmiş gibi de, "Gallagher da iyi. Asıl hedefleri ahırmış," diye ekliyor.

Tek söylemesi gereken bu. Bunu kim yaptıysa, aptalca, çaresiz ve uyduruk bir hamleydi. Belki yangının bizi korkutması gerekiyordu. Belki de işinden, yeni bir toplum merkezinden ve parktaki plastik salıncaklardan olmak istemeyen biridir.

Dumanın doldurduğu sabahta, şimdi kül ve molozdan ibaret derme çatma ofisimizin hayaletine bakarken neredeyse çok mutluyum. Bu yangın haklı olduğumuzun göstergesi. Labirentin merkezine yaklaşmış olduğumuzu gösteriyor. Optimal'ın kayıtlarında cevapları bulacağız. Bundan artık eminim ve o kayıtlar arabamın bagajında. Zarar görmemiş haldeler.

Öğlen olduğunda yangın tamamen söndürülmüş durumda ve kalıntılar arasında bir saat harcıyoruz. Şerifin ofisinden gelenlerin sanki kenarda, üzerinde bir isim ve imza bulunan bir bidon mazot bulacaklarmış gibi etrafı kolaçan etmelerini beklerken zaman öldürecek, güne bir tür düzen katacak bir şey sadece. Joe soruları aynı şekilde cevaplıyor (Bir şey gördünüz mü? Hayır. Bir şey biliyor musunuz? Yok. Size sataşan birileri var mı? Hayır.) ve sonra konu Optimal'a geliyor.

Şimdi ne yaptığımızı, ne duyduğumuzu, Gallagher'ın bize hangi uyduruk hikâyeleri anlattığını ve geçmişte, tüm kasabayı havaya uçurmaya yetecek kadar havai fişekle yakalandığını bilip bilmediğimizi ya da Optimal'ın Barrens'ın yüzde altmışına tam zamanlı olsun, yarı zamanlı olsun iş olanağını sağladığından haberimiz olup olmadığını, buna kasaba neredeyse ölmüşken yeniden iş kazanan barları, dükkânları ve postaneyi bile katmadıklarını, ve bu açıdan bakıldığında, öyle ya da böyle bundan kazanç sağlamayan kimse olmadığını bilip bilmediğimizi soruyorlar.

Ve *zaten suda bir şey varsa bunun kesinlikle Optimal'la alakası yoktu sonuçta.*

Ve *neye bulaştığımızı biliyor muyduk?*

Öğleden sonra, daha iyi bir çözüm bulana kadar tüm ekibi küçük oturma odamda topluyoruz. Aramızda yirmi dosyayı bölüşüp işe koyuluyoruz. Çevrilen sayfaların ritmik hışırtısı dışında, çoğunlukla konuşmadan çalışıyoruz ve beklenmedik bir şekilde kim bilir ne zamandır hissetmediğim bir rahatlık hissediyorum.

İlk tuhaflığı fark eden Flora oluyor: nereye gittiği belli olmayan paradan ziyade, nereye gittiği çok belli olan para. Optimal, kimyasal atıklarla ilgilenmeleri için anlaştıkları Temiz Çözümler İdaresi'ne her çeyrekte akıl almaz miktar para ödüyormuş.

Temiz Çözümler İdaresi'nın internet sayfası çok eski ve anlamsız jargon kaynıyor.

Paranın peşinden gitmek her zaman meyvesini verir.

Lilian McMann'ın bana Optimal'ın federal sisteme girilen aşırı temiz denetimlerinden bahsettiğini hatırlıyorum. Orada bir yerlere rüşvet veriyor olmalılar. "Optimal, Temiz Çözümler İdaresi gibi bir şirket aracılığıyla parayı el değiştirtiyor olabilir mi?"

Joe gözlerini kısarak bana bakıyor. "Nasıl yani, el değiştirtiyor?"

"Bilmiyorum. Mesela Aaron Pulaski'ye yaptıkları gibi. Optimal'ın ana şirketi, işçi hak ihlalleri için onlara soruşturma açmasın diye Pulaski'ye ödeme yapmıştı. Belki de çalıştıkları şirketler de çek yazıyordur."

"Bu baya emek ister."

"Belki de doldurulacak çok cüzdan vardır."

Joe'nun gözleri jilet gibi, düşüncelerime girmeye çalıştıklarını hissedebiliyorum. "Kiminki mesela?"

Colin Danner'ın cüzdanı mesela, diye düşünüyorum. Ya da

IÇYB'de girdiği raporları temizleyen Michael Phillips'in cüzdanında. Belki de kahrolası kasabadaki herkesinkine.

"Bilmiyorum," diyorum onun yerine. Lilian McMann'dan öğrendiklerimi ona sadece genel hatlarıyla anlatmıştım. "Sadece ortaya atıyorum."

İkna olmuş gibi gözükmüyor. Bana uzun süre bakıyor. "Unutmuş olabilirsin diye söylüyorum, bu dava üzerinde beraber çalışıyoruz," diyor.

"Unutmadım," diyorum. "Kullanabileceğimiz bir şey bilmiyorum." Kalbim hızlanıyor. Oda sessizliğe bürünüyor ve hissettiğim rahatlık kayboluyor. "Bak, Kaycee Mitchell'ın nereye gittiğini öğrenebilirsek, hikâyeyi onun ağzından dinleyebilirsek..."

Ama Joe lafımı bitirmeme izin vermiyor. "Kaycee Mitchell'ın vakası gerçekse, o hasta olduysa, bu sadece bizim düşündüğümüz şeyi doğrular. Bunu kanıtlayamayız çünkü ona soramıyoruz ve onu bulamıyoruz çünkü buraya gelme nedenimiz o değil. Abby, Optimal'ın şu anda neler yaptığına odaklanmalıyız, on sene önce yaptıklarına değil."

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme," diye tersliyorum. Joe, Barrens'ta geçmişi bugünden öyle kolayca ayıramayacağınızı anlayamıyor. Saçınıza yapışmış bir sakız gibi: Onu oradan çıkarmaya ne kadar çalışırsanız, sakız da saçınıza o kadar yapışır.

"Bu Kaycee Mitchell hakkında değil," diyor bana kısık bir sesle. "Bu o zamanlar yaşananlarla alakalı değil." Sonra: "Bazı insanların hayatını kurtarabiliriz Abby. Ama onunkini değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kendi kiralık dairemden hışımla çıkmanın absürtlüğüne rağmen, gidecek bir yerim olmadığını fark ettiğimde kendimi güneşin altında buluyorum.

Joe'yu iyi bir avukat yapan şey, aynı zamanda onun kötü bir arkadaş olmasına da neden oluyor: Neredeyse her zaman haklıdır.

24

Babamın ev telefonundan dört sesli mesaj, yolun sonunda oturan ve tüm zamanını evden eve gezip böcek hastalığı var mı diye ağaçları kontrol eden TJ'den de altı mesaj var telefonumda. TJ, babamın arkadaşı sayılabilecek yegâne insan.

Gönderdiği mesajlar anlaşılmaz hâlde, tamamen kısaltmalardan ve yanlış yere koyulmuş noktalama işaretlerinden ibaret ama mesajın özünü anlıyorum: Babamı doktor randevusuna götürmeye geç kalmışım.

Geldiğimde TJ hâlâ bahçede takılıyor. Bir elini kaldırıp el sallıyor ve sonra yabanelması ağaçlarımızdan birinin yapraklarını eşeleyip incelemesine geri dönüyor. Hareket ettiğinde sol kolu işe yaramaz bir şekilde sallanıyor.

TJ'in kolunda herhangi bir sorun yok, sadece TSSB* yüzünden kolunun orada olduğundan habersiz.

"Bu sözde doktorlar hem zaman kaybı hem de verdiğin paraya yazık," diye söyleniyor babam yolcu koltuğuna otururken. "Tek yaptıkları paranı alıp zımbırtılarla oynamak ve sonunda ne oluyor? Seni bir dua, beş yüz dolarlık bir fatura ve başka bir doktora gitmek için yazılmış bir reçeteyle evine gönderiyorlar."

Kemerini bağlamak için uzandığımda elimi durduruyor. "Ben bağlarım be. Sırtımı incitiyorum, kötürümmüşüm gibi muamele görüyorum."

---

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. *–yhn*

Fakat kemeri yerine takmak için birkaç kez uğraştığını fark ediyorum. Elleri titriyor.

Ben çocukken doktora gitmezdik. Babam tek ihtiyacımız olanın Tanrı'nın sevgisi olduğunu söylerdi ve dokuz yaşında, annem hastalıktan süzülmüşken, ilk kez doktora gittiğimizde, doktorun ofisinin gördüğüm en temiz ve parlak yer olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar doktora gitmiyor olmanın beni bir ucube yapan şeylerden biri olduğunun farkındaydım, o yüzden bekleme odasının babamın sürekli bahsettiği cennet gibi sadece sessizlikten ve her gölgeyi yok eden kör edici bir ışıktan ibaret bir yer olduğunu hissetmiştim. Resepsiyonist bana bir lolipop vermişti ve annemle babam doktorun yanındayken dergileri karıştırmış, parfüm örneklerini bileklerimle gömleğimi sürüp durmuştum.

Dr. Aster babamı uzun süre muayene ediyor. Bekleme odasındaki her bir dergiyi karıştırıyorum: iki ay öncesinin *People* dergisi, gülümseyen ev hanımlarının olduğu bir *Home & Garden* dergisi, *Outdoor* ve *Fishing* dergilerinin sayıları. Acaba kaç kişi burada oturup hayatlarını sonsuza dek değiştirecek bir haber almadan önce küçükağızlı levrekler hakkında bir şeyler okumuştur acaba?

"Sen de Barrens'tan mısın?"

Başımı kaldırdığımda, kucağında sessiz bir bebeği sallayan odadaki diğer tek kadının beni izlediğini görüyorum.

"Şikago," diyorum üzerine basa basa.

"Ha. Benim hatam. Seni tanıdım sandıydım da." Sorunun canımı sıktığını fark etmişse de bunun üzerinde çok durmuyor. Omuz silkiyor.

"Barrens Lisesi'ne gittim," diyorum, aynı zamanda ilkokul ve ortaokulu da Barrens'ta okuduğumu söylemeden ya da ayrıntıya girmeden.

"Ben de onu düşünüyordum. Benden iki sınıf üstteydin sen! Adım Shariah Dobbs," diyor. Sonra da kucağında bebeği göstererek, "Kalkardım da..."

"Önemli değil. Abby." Birden, ayakkabılarımdan, kot pantolonumdan ve ilk maaşımla, karşılayabileceğimden çok daha pahalı olan ve Neiman Marcus'tan satın aldığım çantamdan utanıyorum. Bu, sorduğu ilk soruya karşı giymeyi tercih ettiğim zırhım benim. *Sen de Barrens'tan mısın?*

Ama ay şeklindeki suratını, ucuz eteğini, çakma spor ayakkabılarını ve onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü bilip bunu beni aleyhimde kullanmayan, neşeli ve sempati dolu bakışlarını gördüğümde midem suçluluk hissiyle kıvranıyor.

Kalkıp uzaktan katlanmış bir tişörte kundak yapılmış gibi duran bebeğini sevmek için yanına gidiyorum. "Oğlan mı kız mı? Kaç yaşında?"

"Oğlan. Adı Grayson. On iki aylık." Battaniyeyi bebeğin yüzünden çekmeye başlıyor ve beklenmedik bir şekilde kadının yüzü bulutlanıyor. "Klinikteki doktorlar çok yardım ettiler. Herkes de büyüdüğünde geçer dedi..."

Bununla ne demek istediğini soracakken battaniyeyi çekiyor ve derin bir nefes alıyorum. Bebek küçük, fazla küçük ve kafatası yumuşak ve şekilsiz görünüyor. Alnı neredeyse yok gibi. Kaşları doğrudan kafa derisiyle bitişmiş sanki.

"Kimse konuşup konuşamayacağını bile bilmiyor," diyor kısık bir sesle. "Talihsizlik herhalde. Ama uslu bir bebek," diye de ekliyor hemen. "O benim yavrum ve kim ne derse desin, bana ne. Bana söylediklerini harfiyen uyguladım, sigarayı bıraktım ve bana verdikleri vitamin haplarını bile içtim..." Tekrar bebeğin yüzünü kapatıyor ve onu bir şeyle suçlayacakmışım gibi yan gözle bana bakıyor.

"Hâlâ Barrens'ta mı yaşıyorsun?" diye soruyorum ve başıyla onaylıyor.

"Creekside'ta." Yüzü kızarıyor. Creekside bir karavan parkı, doğrudan rezervuarın ağzında, barajı görüyor. "Hâlâ annemlerle yaşıyorum. Kız kardeşim ve kocası da daha yeni yanımıza taşındılar, onların da çok yardımı dokunuyor." Yüzü rahatlıyor

ve gülümsüyor. "Kardeşim de hamile. Yani yakında Grayson'ın küçük bir kuzeni olacak."

Ben bir cevap veremeden kapı açılıyor ve Dr. Aster, bir eli babamın dirseğinde, dışarı çıkıyor. Babam, bastonunu halıya batıra batıra ve eve geldiğimden beri ilk kez eski halindeymiş gibi ilerliyor.

"Gecikme için kusura bakmayın," diyor Dr. Aster. "Çok zaman olmuş. Tam muayene yapayım dedim."

"Testler, testler, testler," diyor babam. "Siz başka şey bilmez misiniz?" Babamın sağlığını ölçmenin en iyi yolu ne kadar kaba olduğuna bakmak.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, Shariah'dan dönerek.

Dr. Aster'ın gözleri titreşiyor.

"Test sonuçları geldiğinde, birkaç güne öğreneceğiz," diyor. "Bu sırada babanız kendini çok zorlamamalı. Dinlensin. Elektrikli yastık ve ibuprofen iş görür."

Babam gözlerini devirip başını sallıyor. "Beş yüz dolar," diye mırıldanıyor, "ve bir dua."

Babamı kapıya doğru geçirirken bile, Shariah Dobbs, "Seni gördüğüme sevindim, Abby. Kendine iyi bak," diye arkamdan sesleniyor.

"Sen de," diyorum. Gözlerinin içine bakamıyorum ama. Yumuşak kafataslı ve beyinleri büyümeyecek bebeklerin düşüncesiyle vücudumu saran korku yüzünden nefes alamıyorum. *Zayıf noktalar.*

25

Eve geldiğimde, cilalı bir Lincoln marka limuzin kaldırımda bekliyor, onu ben çağırdım. Karganın teki toprağı gagalıyor. Bebek Grayson, tüylü kaşları ve çok aşağı inen saç derisi gözümün önünden gitmiyor.

Bir karga tasa için.

Hannah, Condor'un evinin önündeki kaldırımda çömelmiş, etrafında her biri pembe ya da yeşil renkte gülen suratların olduğu kocaman bir tebeşirden çiçeği boyuyor. Elinde sadece iki tebeşir kalmış. El sallıyorum. Bana bakmak için oturup ellerini bacaklarına sarıyor.

"O araba senin mi?" diye soruyor.

"Sadece bu gecelik. Güzel araba, değil mi?"

Gözleri bir bana, bir sürücüye, sonra tekrar bana dönüyor. "Sen ünlü biri misin?"

Buna gülüyorum. "Yanından bile geçmiyorum."

"Ben bir gün ünlü olacağım." Kaldırımı tebeşirle boyamak için tebeşiri sertçe bastıra bastıra çizimine dönüyor.

"Öyle mi? Neyle?"

Omuz silkiyor. "Belki dans ederim," diyor. "Ya da çizim yaparım. Ya da belki uzaylıları keşfederim."

"Uzaylıları ha?" Evde, Condor'u pencerede görebiliyorum. Radyoda çalan bir şeye eşlik ediyormuşa benziyor. Üstü çıplak. Saçlarını parmaklarıyla düzeltmiş; hâlâ duştan ıslak olduklarını hayal ediyorum. Dudaklarının çekişini, belimi kav-

rayan ellerini hissediyorum. "Onları benden uzak tuttuğun sürece."

"Uzaylılar insanlara zarar vermez ki, şapşal!" diyor. Ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Sadece insanlar insanlara zarar verir."

Çocukların böyle bir yanı var: Sandığınızdan daha akıllıdırlar.

İnsanlar taksilerde bir sürü çılgınca şey söyler ve yaparlar; özel araç servisleri de bundan nasibini alır. Ön koltuklarla arka arasındaki ayrım yüzünden yolcular kendilerini görünmez sanırlar. Bu yüzden de sürücüler bilgi konusunda altın madenidir. Prestij Limuzin, Optimal'ın vergi kayıtlarında sürekli adı geçen bir yer. Rasgele bir deneme ama Lilian McMann haklıysa, Optimal koz kazanmak için politikacıları içirip besliyorsa, bunun bir yerde bir kanıtı olması gerekir ve fark etmiş olsunlar olmasınlar, sürücülerin bunlara tanık olmuş olma ihtimalleri var.

Sürücü kadın; bunu beklemiyordum. Bu yüzden benimle daha rahat konuşacağını umuyorum ama ilk yarım saatte standart, tek kelimelik cevaplardan fazlasını alamıyorum.

Indianapolis'ten gelip oraya giden çok müşterin oluyor mu? *Kimi zaman, han'fendi.* Nerede yaşıyorsun? *Çok uzakta değil, han'fendi.* Ne kadar zamandır bu işi yapıyorsun? *Dört yıldır, han'fendi.* İşinden memnun musun? *Evet, han'fendi.* Sadece bir düzine cevaba programlanmış bir robot olabilir.

Onu konuşmaya itecek bir şey bulmak için tekrar şansımı deniyorum. "Prestij'le tam zamanlı mı çalışıyorsun?"

Çalışma saatleri konusu açılınca hemen dili çözülüyor. "Kırk saat, bazen daha fazla. Ama saatlerimi kendim belirliyorum. İşin güzel yanı bu. Bir dört yaşında, bir de altı yaşında iki çocuğum var. Eskiden Target'ta çalışırdım ama Şükran Günü'nde ailemi bırakıp mağaza açılımına gelmeyi şart koştuklarında işi bıraktım."

"Gecenin bir köründe araba kullanırken kendini güvende hissedebiliyor musun?"

"Tabii," diyor hemen. "O tarz müşterilerimiz olmaz Prestij'de. Özellikle bu ayakta, Optimal ve Indianapolis arasında, çoğunlukla aynı müşteriler gelir. Bu yolu her gün teptiğimi düşünemiyorum..."

"En azından iyi bahşiş bırakıyorlar mı?"

Nihayet doğru kapıyı buldum: Homurdanıyor. "Nerede. Şirket kodamanları. Dikkat ettiniz mi bilmem, cüzdanları ne kadar şişikse, o kadar az açılır."

"Ha, bilmez miyim? Eskiden ben de garsonluk yapardım," diyerek muhabbeti devam ettiriyorum. Bu yalan da değil. Sürekli müşterilerden biriyle eve gittiğim için kovulmadan önce Şikago'daki otel barlardan birinde hostes olarak iki ay çalışarak kendi rekorumu kırmıştım. Aslında bu bir problem olmazdı ama asıl sorun, müdürle eve gitmiyor oluşumdu.

"O zaman bilirsiniz siz de. Bu adamların kimileri yönetici filan. Washington'dan bahsediyorum, gücü elinde bulunduranlar, kendilerini bir bok sanıyorlar."

Nabzım hızlanıyor. "Ünlü biri var mı?" diye soruyorum, çok hevesli görünmemeye çalışarak ama fazla ileri gittim.

"Söyleyemem, han'fendi." Dilini tutuyor. "Herkes gibi işimi yapıyorum. Arabaya binip sürüyorum."

Ondan daha fazlasını alamayacağımı biliyorum, o yüzden cama dönüp tarlaların Indianapolis'in dış sokaklarını ilan eden yolların, evlerin ve mağazaların geometrisine dönüşümünü seyrediyorum. Dünyadaki kötülüğün yarısı sadece işini yapan insanlar tarafından gerçekleşiyor olmalı.

Belki paranoyadandır ama sürücünün beni gideceğim yerden bir on blok uzakta bırakmasını istiyorum ve beklemesini söylüyorum. Ne idüğü belirsiz bir mahalle burası ve merkezi iş bölgesinden oldukça uzakta. Üzerlerinde *Kiralıktır* yazısı asılı bir sürü kapalı depo ve dükkânın önünden geçiyorum. Evsiz bir kadın bir çöp kutusunu karıştırıyor.

Temiz Çözümler İdaresi bir ofis malzemeleri deposunun üzerinde ve eskiden bir boşanma avukatına aitmiş gibi görünen boş bir ofisin yanında, pis bir ikinci katta. Ne kadar çalarsam çalayım cevap alamadığım zilin üzerindeki soyulan çıkartmadan başka ne bir levhası var ne de orada bulunduğunu gösteren başka bir şey.

"Kimse olmaz orada."

Döndüğümde ofis malzemeleri ofisinin açık kapısında sigara içen keçisakallı bir adam görüyorum. İronik bir şekilde, daha önce bir ofis görmüş tipi yok: Dövmeyle kaplanmamış yerlerini saymak daha kolay olurdu.

"Orada ne yaptıklarını biliyor musun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. Baştan aşağı ve sonra bir kez daha tüm vücudumu gözden geçiriyor ve bunu bir mesaj vermeye çalışırmış gibi yavaşça yapıyor. "İthalat - ihracat ya da onun gibi bir şey," diyor.

"İthalat - ihracat," diyorum, elimden geldiğince tatlı bir sesle. "Ya da onun gibi bir şey, öyle mi? Hangisi?"

Sigarası dudaklarından biraz uzakta duraklıyor. "Öyle mi yani, ha?" Bir şakayı paylaşmışız gibi gülümsüyor, sonra sigarasından uzun bir nefes çekiyor ve bana bir iyilik yapıyormuşçasına dumanı benden uzağa üflüyor. "Herif bana ithalat - ihracat dedi. Ondan öyle yaptıklarını söylüyorum."

"Herif mi?"

Omuz silkiyor. "Takım elbiseli dallamanın teki." Tekrar gülümsüyor. Dişleri fena durumda. "O eski sevgilin falan mı?"

Ona öyle bir bakış atıyorum ki gülümsemesi siliniyor. "Pekâlâ, bak. Bir teslimat olursa diye bana numarasını verdi. Bir paket gelirse arayayım diye."

"Oluyor mu? Paket geldiği yani?"

"Tabii," diyor. "Bir tanesi arkada hatta. Daha yukarı çıkarmadım."

Ben beklentiyle orada beklediğimde gözlerini deviriyor. "Of ya. Sen polis molis, değilsin di' mi?"

"Daha kötüsüyüm," diyorum. Ona bakıp en iyi tatlı-kız gülümsememi gösteriyorum. "Ben bir avukatım."

26

Cumartesi günleri saat sekiz sonrası Barrens'ın en hızlı zamanları. Donut Hole'un önünden geçerken daha dik oturuyorum: Bir grup, park yerinde toplanmış, pankart taşıyorlar.

SUYUMUZUN İÇİNDE NE VAR?
OPTIMAL ZEHİR A.Ş.

Ben ne olduğunu daha tam anlamadan protestonun yanından geçip gidiyoruz ama bu bana biraz güven veriyor. Optimal en azından herkesi satın alamamış, en azından şimdilik.

Mel's ve VFW barlarının müşterileri park yerlerine taşıyor, müesseseler müzik dışarı çıksın, duman içeri aksın diye kapılarını açık tutuyorlar. Bir kız ve sevgilisi arabanın üzerinde yiyişiyorlar. Çocuğun kavradığı yerde kızın kot şortu toplanmış. Kızın kolları çocuğun boynunda. Arkadaşları üzerlerine şişe kapakları yağdırırken kahkahadan katılıyorlar.

Hayatım başka bir şekilde gelişseydi, şimdi barda Kaycee Mitchell'la beraber takılıyor, işten, çocuklardan, eşlerden dert yanıp birkaç votka vişne içiyor, yeteri kadar sarhoş olduktan sonra da araya bir sigara karıştırıyor olurdum.

Şimdi her neredeyse, acaba Barrens'ı özlüyor mudur? Ardında bıraktıklarının pişmanlığını hissediyor mudur? Nedense bundan şüpheliyim. Kaycee Mitchell'ın en nihayetinde istediği ödemeyi aldığını düşünmeye başlıyorum. Belki de gerçekten

hastalanmıştır. Belki de ortalıktan kaybolması için para almıştır ve ailesi, hatta arkadaşları bile, bu konuda yalan söylemek için satın alınmıştır.

VFW'yi geride bıraktıktan sonra, arabanın içine su gibi doluyor karanlık. Cumartesi, akşam sekiz, ne gidecek bir yerim var, ne yapacak bir şeyim, Şikago'da bile hasretimi çeken biri yok.

Condor'un arabası park edilmiş ve evinin ışıkları yanıyor. Özür dilemek için kapısını çalmayı düşünüyorum ama ne için özür dileyeceğim ki? Yüzünün nasıl öfkeyle sertleştiğini, benimse kalbimin nasıl korkuyla hızla atmaya başladığını unutamıyordum.

Ön verandada bir zıplama ipi dolanmış duruyor ve bu içimi dehşetle dolduruyor nedense. Sanki Hannah oyunun ortasında kaçırılmış gibi.

Sonra Condor mutfak penceresinin önünden geçiyor ve gözümü dikmiş baktığımı fark edip hemen başımı çeviriyorum.

İçeriye girdiğimde klimayı açıp gece karanlığında canlanmasını dinliyorum.

Indianapolis'e gidiş geliş, keçisakallı adamla konuştuğum on beş dakika sayılmazsa, üç saat sürmüştü. Prestij'in kestiği fatura neredeyse iki yüz elli dolar, yani haftalık masraf harçlığımın hemen hemen üç katı.

Ve her bir doları buna değiyor.

Keçisakal'dan aldığım kartı çıkarıp Byron Grafton üzerine araştırma yapmaya başlıyorum.

LinkedIn profilinde danışman olduğu yazıyor ve Facebook profilinde yatırım yöneticiliği ile emlaktan bahsediliyor. Hiçbir yerde ne Temiz Çözümler İdaresi'yle, ne Optimal'la ne de atıkla alakalı bir şey geçiyor.

Fakat göğsümü asıl sıkıştıran şey fotoğrafı.

Byron Grafton kıvırcık saçlı ve Google'ın sonuç olarak verdiği bir avuç fotoğrafta, Brent'in evinde gördüğümün aynısı ucuz ve parlak bir takım elbise giymiş. Şimdi hatırlıyorum:

Brent, kuzeni Byron'ın Optimal'da onu yanına alan bir arkadaşı olduğunu söylemişti.

Indiana Üniversitesi'nin gazetesinde Byron'ın bir fotoğrafını buluyorum. Üniversiteden mezun olalı çok olsa da yine de okul renklerinde giyinmiş ve diğer yaşlanmakta olan dernekli çocuklarla beraber mezun olduğu okulun önünde. On beş yirmi kilo fazlası var, saçları seyrekleşmekte, refahla göbeklenmişler, hepsi birbirinin ikizi olabilir.

Fakat aralarından birini tanıyorum.

Bu sabahki kavgamızı tamamen unutup Joe'nun numarasını tuşluyorum ve sesli mesaja geçtiğinde küfrediyorum.

"Beni ara," diyorum. "Sanırım bir şey buldum."

Ben kapatır kapatmaz telefonum çalıyor ve numaraya bakmadan cevap veriyorum.

"Randevu gecenizi bölmüyorumdur umarım," diyorum.

Bir duraklama.

"Abby Williams'la mı görüşüyorum?" Arayan kişinin günde-bir-paket-sigara-içiyorum hırlaması var.

İçgüdüsel olarak dik oturuyorum ve sanki pencereden beni biri gözetliyormuşçasına laptopumu kapatıyorum. "Buyurun. Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Şerif Kahn. Bu sabah yangın hakkında Joe Pabon'la görüştüm. İletişim olarak sizi verdi." Şerif Kahn küçüklüğümden beri şerif. Yetmişlerden kalma kocaman bir bıyık, sararmış tırnaklar, fazlaca beyaz dişler. Kahn kovboy çizmeleri ve mahmuz giymesini bekleyeceğiniz türden biri ama lekesiz kaliteli beyaz Nike spor ayakkabılar dışında bir şey giydiğini hatırlamıyorum. "Bir tutuklama yaptığımızı bildirmek için arıyorum. Buralı bir çocuk. Daha önce de başı belaya girmiş. Geçen Cadılar Bayramı'nda Gallagher'ı tehdit etmiş. Bu kadar zarar vermek istediğini sanmıyorum ama. Çocuklar nasıldır bilirsiniz."

"Bu çocuğun bir adı var mı?" Kalem ve uzanabildiğim ilk kâğıt parçasını alıyorum: evimin zeminine yaydığım, yaklaşık iki bin Optimal çekinden biri.

"Monty Devue," diyor ve ben donakalıyorum. Büyüdüğünde ya bir yük treni operatörü ya da Bill Gates olmak isteyen, sırf diz ve dirsekten oluşan, sıska bir çocukken Monty'ye bakıcılık yapardım. İyi bir çocuk; nazik, iyi yürekli. Biraz yavaş öğrenirdi ama ısrarcı ve meraklıydı.

"Bir hata olmalı," diyorum. Monty sırf hayvanlar yüzünden kurak dönemde Gallagher'ın çiftliğini ateşe vermezdi. Monty hayvanları çok severdi, eskiden salyangozları ve kaplumbağaları yolun ortasından kurtarırdı.

"Bir hata yok," diyor Kahn ve telefonu kapatıyor.

Uzun süre orada öylece oturuyorum. Monty. Yangın. Lilian McMann ve baklava desenli çoraplarıyla kızı ve eteği beline atılmış Becky Sarinelli.

Tekrar bilgisayarımı açıyorum. Sonuçlar sayfası karanlık ekranda beliriyor.

Optimal'ın CFO'su Wallace Rush bir yemin töreninde Byron Grafton ile birlikte.

Wallace Rush ve Byron Grafton, üniversite öğrencileri olarak, üstleri çıplak ve aynı kardeşlik derneğinin renkleriyle boyanmışlar.

Wallace Rush ve Byron Grafton kardeşlik derneklerinin mezunlar yemeğine takım elbiseleriyle gitmişler. Yanlarında da Colin Danner.

Ve nihayet: Indiana Üniversitesi tarafından Wallace Rush, Byron Grafton ve Colin Danner'a "kardeşlik derneklerinin temsilcileri olarak üstlendikleri yetkileri kötüye kullanma" gerekçesiyle verilen bir kınama cezası.

Görünen o ki, eski alışkanlık kolay ölmüyor.

İçmezsem uyuyamayacağım ve içersem Condor'un evinin yakınlığı, karanlığa karşı bir tabela gibi parlayan parlak pencereleri aklımı çelecek, biliyorum.

Ne yaptığıma bakmadan, kendimi arabamda buluyorum ve

elimde olmayan bir çekim gücü tarafından oraya çekiliyormuşum gibi, Frank Mitchell'ın deposunun yolunu tutuyorum.

Güvenlik geçen seferkine göre daha da boktan: İkinci bir kapı sonuna kadar açık, ben de ana ofiste, telefonuna gömülmüş görevliye bir öpücük bile vermeden basıp ünite 34'e gidiyorum. Tüm mekân kilitli hücrelerden oluşan bir yapboz, içinde hiç kimsenin yaşamadığı minyatür bir post-apokaliptik şehir.

Kilitler bu sefer daha rahat açılıyor ve kapıyı açarken, sessizliğe vuran dalgalar gibi kapının çıkardığı sesle yüzümü buruşturuyorum. Ama kimse gelmiyor ve burada, bir bakıma yasal olarak bulunduğumu, bunu yalan söyleyerek de almış olsam, içeri girebilmek için yasal izin aldığımı hatırlatıyorum. Kısa bir gecikmenin ardından ışıklar yanıyor ve bir kez daha keşke içeride havalandırma olsa diyerek kapıyı ardımdan kapatıyorum. İçeride burnumu gıdıklayan ve boğazımda tatlı bir tat bırakan, hafif bir kimyasal koku var. Kaycee'nin sanat eserlerine doğru ilerlerken, tabloların akrilik terlediğini hayal ediyorum, boyanın ıslak ve kaygan görünüşünün ışığın bir oyunu olmadığını, Kaycee'nin yakın zamanda buraya geldiğini hayal ediyorum.

Evime birkaç kilometre kalmışken bir arazi aracı arkamda beliriyor ve uzun farlarıyla beni neredeyse kör ediyor. Uzunlar ön camımdan yansıyor ve önümdeki yolu yok ediyorlar. Pencereden bir elimi çıkarıp geç diyorum ama sürücü işareti anlamıyor.

Can sıkıntısıyla, beni benzincinin öte tarafına çıkaracak County Road 12'ye götürecek olan bir beton yol şeridine doğru sağa dönüyorum.

Bir saniye sonra arazi aracı da dönüyor.

Kalbim hızlanıyor. Gaza basıyorum ve arazi aracı da mesafeyi korumak için hızlanıyor. Bu bir tesadüf olamaz.

Burada hiç ışık yok, iki tarafımızda kapkara uzanan tarlalar

dışında hiçbir şey yok. Buraya dönmek bir hataydı. Arazi aracı yaklaşıyor. Önümü zar zor görüyorum. Ön cam tamamen yansıyan ışıktan ibaret. Tekerleğim bir çukura giriyor ve yoldan çıktığımı fark edemeden direksiyon elimden kayıyor; direksiyonu kavrayıp aracı yola geri sokuyorum.

Toprak bir yola girmek için sola dönüyorum ve kısa süreli bir rahatlama yaşıyorum: Arazi aracı dönüşü kaçırıyor. Ama sonra duruyor, geri vitese takıyor ve dönüyor. Şimdi hızla yaklaşıyor.

On metre. Beş metre. Bir çığlık boğazımda düğümleniyor.

Ben direksiyonu kırdıktan sonra yolun kenarındaki oluklardan zıplayıp taze mısırlar camıma tak tak vururken, arazi aracı da etrafımdan dönüyor. Yüz, yüz on kilometre hızla gidiyor, aracı kimin kullandığını göremeyeceğim kadar hızlı. Freni köklüyorum. Yapraklar ızgarama sıkışıyor, ön camımı dövüyor ve hafif engebeli yolda zıplıyorum.

Nihayet aracı yola geri sokuyorum. Arazi aracı çoktan gece karanlığında kaybolan bir çift arka lambaya dönüşüyor.

27

Becky Sarinelli öldüğünde, Şerif Kahn öğrencilerle konuşmak için okula gelmişti.

Spor salonuna toplandığımızı ve pencerelerin, vücutlarımızdan yayılan ısıyla buğulandığını hatırlıyorum; dışarıda soğuk bir ekim havası vardı. Haberi Şerif Kahn'ın vermesini neden istediklerini bilmiyorum, sonuçta bu haberi duymayan kimse yoktu.

"Bazı trajedilerin açıklaması olmaz," demişti. Bunu hatırlıyorum çünkü bariz bir yalandı. Hepimiz Becky'nin canına neden kıydığını biliyorduk. Açıklanamaz bir tarafı yoktu bunun. Fotoğraflar yüzündendi. "Bayan Sarinelli büyük acılar çekiyordu. Ben de buraya, size, seçeneklerinizin olduğunu söylemeye geldim. Eğer başınız dertteyse, ailenizle konuşabilirsiniz. Öğretmenlerinizle konuşabilirsiniz." Eline bir mikrofon vermişlerdi ve bunun bana yanlış geldiğini hatırlıyorum. "Blyck Yolu'na gelip benimle konuşabilirsiniz."

Pazar sabahı, kendimi orada buluyorum. O zaman da, şimdi olduğu gibi, Şerif Kahn başınız dertteyse konuşmak isteyeceğiniz son kişiye benziyor. Ağzı, bıyığı ile beraber sarkıyor ve alnının sert kıvrımları sanki *çeneni kapa ve içine at* der gibi. Hatırladığımdan daha esmer ve daha fazla takıya sahip: Büyük sınıf yüzüğüne ek olarak, üniformasının altında altın bir kolye görünüyor ve beni bir zaman kaybı olarak gördüğünü anlatmak isteyecek sıklıkla, kolundaki kalın altın saati kontrol ediyor.

"Şey diyordum," diyor, masasının karşısında sandalyeye oturmamı işaret edip iç geçirerek. "Birkaç gün önce döndüm ve keşke tatile geri dönebilsem."

"Nereye gittiniz?" diye soruyorum.

"Sarasota. Orada bir evim var. Şu sıralar bataklık havası var ama turist sezonu bittikten sonraki halini tercih ediyorum. Zaten bir havuzun önünde oturuyorum koca gün." Dişleri de hatırladığımdan daha beyaz. Onu Sarasota'da, yağlanmış, kızarmış, bronzlaştırıcı yağ göğüs kıllarının üzerinde titreşirken hayal edebiliyorum. "Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Monty Devue için geldim." Bu yarı yarıya doğruydu.

"Ha, tabii." Şerif Kahn'ın yüzü daha da ekşiyor. "Kusura bakma ama o konuda yapabileceğim bir şey yok. Davayı savcılığı devrettim."

Altı ya da yedi yaşındayken, asfaltın üzerindeki bir tırtılı almak için eğildiğini ve onu dikkatle avucunda tuttuğunu hatırlıyorum. "Onu mahkemeye vermeyi düşünüyorlar mı?"

Kahn sandalyesine yaslanıp kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturuyor ve saatinden ışık yansıyor. "Kundakçılık ciddi bir suçtur, hele de kuraklık zamanında."

Arkasında eski belediye notları, polis departmanının son başarılarıyla alakalı beş senelik gazete kupürleri ve Monroe İlçesi Polis Departmanı'nın pikniğini ilan eden bir broşürün asılı olduğu bir mantar pano var. Pikniğin sponsoru olarak Optimal'ı gördüğüme şaşırmıyorum.

Ofisin havası o kadar kuru ki talaş soluyormuşum gibi hissediyorum. "Bunu yapmadığını söylüyor," diye belirtiyorum.

"Başka ne diyecekti ki?"

"Delillerinizin hepsi ikinci dereceden."

"İntikam alacağını söyleyip hava atıyordu. Çocuk kundakçı zaten. Bir sürü disiplin sıkıntısı var." Kahn'ın sabrı tükeniyor. Tekrar öne eğiliyor. "Dinle, Abigail..."

"Bayan Williams," diye düzeliyorum ve ona, çay partimdeki bir oyuncak bebeğin adını söylemişim gibi gülümsüyor.

"Monty'nin çocukluğunu biliyorsun. Ama çocuklar değişir. Kendi ana babaları bile farkı anlamayabilir." Öne eğiliyor. "Monty'nin geçen eylül bir sınıf arkadaşını tehdit ettiği için başının derde girdiğini biliyor muydun?"

Ben tepki verince sırıtıyor. "Bilmiyor muydun? Tatum Klauss. Ponpon kız, başarılı bir öğrenci. İyi çocuk."

"Onu nasıl tehdit etmiş?" diyorum.

"Etrafında fazla dolanmış. Okuldan sonra kızı takip etmiş. Davet edilmediği halde evine gitmiş." Şerif Kahn'ın bunları anlatmaktan keyif alıyor gibi bir hali var. "Bir keresinde kızcağız bir partiden döndüğünde çocuğu onu evinin önünde beklerken buluyor."

Bunun doğru olmadığına inanmak istiyorum. Ama aynı zamanda, Monty'yi tanıyorum ve bazen bir şeylere kafayı takabildiğini hatırlıyorum. Bir keresinde, kucağındaki ölü bir kaplumbağayı elinden alabilmek için kırk beş dakika dil dökmüştüm. Kaplumbağaya sarılıp onu tekrar hayata döndürmeye çalışıyordu.

"Sorunları olmadığını söylemedim ben de zaten," diyorum. "Ama bu, yangını onun başlattığı anlamına gelmez. Bakın. Kendiniz söylediniz. Monty, geçen sonbahardan beri Gallagher'dan intikam almaktan bahsediyormuş. Ama biz Optimal'ı soruşturmak için yakın zamanda geldik. Bunun büyük bir tesadüf olduğunu düşünmüyor musunuz? Önemli bir ipucunu kaybedebilirdik."

Yaptığım imayı anlıyorsa da anlamamış gibi yapıyor, bu da onun ya çok aptal olduğunu ya da çok akıllı olduğunu gösterir. Gözlerini bile kırpmıyor. "O yüzden öncelikle senin bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyor olman gerek."

Şerif Kahn'a dün gece beni takip eden arabadan bahsedesim geliyor ama bunu kadın hormonlarına bağlayacak kafada biri olduğuna eminim.

Taktik değiştiriyorum. "Ben lisedeyken siz hâlâ şeriftiniz," diyorum, "Kaycee Mitchell kaybolduğu zamanlarda."

Bu sefer, yüzündeki ifadenin hoşnutsuzluğa dönüşmesini engelleyecek kadar hızlı davranamıyor. "Ah, tabii. Bu kasabanın en büyük olayı. İsteri. Kafayı yiyen ergen kızlar." Hafifçe gülümsüyor. "Sen onlardan biri değildin, değil mi? Şu..." Ellerini kaldırıp çılgınca sağa sola sallayarak küçük bir krizi taklit ediyor.

"Hayır. Değildim." Ama gerçek hastalığın nasıl göründüğünü biliyordum. Hasta olmanın insanı özel yapmadığını biliyordum. Sadece hasta oluyordunuz. "Kaycee'nin rol yapmadığı ihtimalini düşünüp düşünmediğinizi merak ediyordum sadece."

"Hayır," diyor kısaca. "İlgi çekmek içindi. Herkes biliyor bunu. Diğer kızlar sonradan itiraf ettiler."

"İsteriden bahsetmiştiniz. İsteri taklit ederek, öykünerek yayılır. İçinde gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Tekrar gülümsüyor. "Bir avukat gibi konuştun," diyor. "Her zaman basit gerçekleri karmaşıklaştırmaya çalışıyorsunuz. Kaycee yalan söyledi ve yalanı ortaya çıktığında rezil oldu."

Kaycee'den bahseden herkes onun bir yalancı olduğunu söylüyor. Fakat gerçekten hastalandıysa, yalan söylemeyen tek kişi oydu demek bu. En azından bu konuda.

"Rol yaptığını itiraf etmemek için kaçmak biraz uçuk. Özellikle de herkesin dediği kadar iyi bir yalancıysa."

Bu ayrımı dikkate almıyor. "Eski hukuklar bunlar. Şimdi bunu niye açtığını bilmiyorum."

Bir anı baş gösteriyor: Lise iki ya da üçte, koridorda Misha ile Kaycee'nin yanından geçerken Misha havlamaya başlamıştı. Bu en yeni acımasızlığıydı, benim çirkin bir köpek olduğumu söylemişti ve ne zaman yanından geçsem hırlamaya başlıyordu.

Fakat o gün Kaycee de yanındaydı. Misha'ya dönüp yüzüne bir tokat atmıştı ve bunu o kadar beklenmedik bir şekilde yapmıştı ki neredeyse kaçırmıştım. Üçümüz de şaşkınlık için-

de donmuş kalmıştık. Kaycee öfkeyle ve bir şeyle, adını koyamadığım bir duyguyla parlamıştı. Misha da yüzü kızarırken kalakalmıştı.

Köpeklerden nefret ederim, demişti Kaycee sadece.

"Şimdi nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye soruyorum.

"Yok." Beni yakından seyrediyor. "Buradan gittikten birkaç hafta sonra aradı beni. O zaman Şikago'da olduğunu söyledi. Ama bu on sene önceydi."

"Sizi mi aradı? Buradan mı?" Bu beni şaşırtıyor. "Neden ki?"

Tekrar omuz silkiyor. "Onu aradığımı duymuştur. Arkadaşı Misha onunla birkaç kere konuşmuştu."

Şimdi bile, Misha'nın Kaycee'yi koruma ve tam olarak nerede olduğunu bilme ihtimali var mı diye merak ediyorum. "O ne dedi?"

"Bu on sene önceydi, Bayan Williams." Sesi soğuklaşıyor. "Ölmüş ve gömülmüş şeyler oldukları yerde bırakılmalıdır." Dudaklarını kıvırıp uzun dişleriyle gülümsüyor. "Tekrar dışarı çıktıklarında çok güzel görünmezler."

28

Optimal şehre gelmeden önce bile masraftan kaçınmadığımız bir yer vardı: kasabanın orijinal kurucularından birinin büyük büyük torunu tarafından kasabaya bağışlanan ve Barrens Kaplanları'nın otuz senedir her maçını yaptığı iki bin koltuklu stadyum. Barrens futbola bayılır. Takım da her zaman oldukça başarılıydı, eyaletteki daha büyük okullara karşı oynayıp Barrens'ın adını duyuruyordu. Futbol ve takımına, diğer her şeyden daha çok enerji harcanırdı. Uzaktan, stadyum bir tarlanın ortasına inmiş devasa bir uzay gemisine benziyor. Bitişiğindeki lise yanında küçücük kalıyor ve okula gittiğim zamanlarda, burası konferans salonu olarak da kullanılıyordu.

Barrens'ın tamamı yılsonu PowerHouse maçı için gelmiş; bu, yedek takımla yıldız takımın birbirine karşı oynadığı ve gerçek maçlarda yasak olan çalımı, laf atmayı ve golleri dans ederek kutlamayı bir araya getiren bir gelenekti. Takımlar yüzlerini boyayıp korumalarının üzerine elbiseler giyerlerdi. Bir kişi, çoğunlukla bu kişi oyun kurucu olurdu, üst sınıflardan alt sınıflara kalan, rengi atmış bir çift peri kanadı takardı.

Lisedeyken, kolumda Brent O'Connell'la beraber PowerHouse'a girmek için neler vermezdim? Şimdiyse, üzerime tam oturmayan kıyafetler giymiş gibi utanacağım neredeyse.

Ellerim, evden çıkmadan önce fazla sert bir şekilde ovaladığım için ağrıyor.

Barrens'a döndüğümden beri, tırnaklarımın altının kir dolu

olduğu hissini üzerimden bir türlü atamıyorum. Optimal'ın dokümanlarını incelemek de daha kötü hale getiriyor bunu. Derimi soyup tenimi kaşındıran bir kimyasalla kaplılar gibi hissediyorum.

Brent elimi tutmak için uzandığında, fark etmemiş gibi yapıp yumruklarımı cebime sokuyorum.

Stadyuma girmekte olan beş yüz kişi, bandonun ritmine ayaklarıyla eşlik ediyor ama asıl çılgın olan, içeri girdiğim gibi Misha'yı görmem ya da onun beni görmesi, ikisinden biri. Gözlerimin onu kalabalık içinde seçtiği anda, o da el sallamak için elini kaldırıyor; bu bizi yanına davet eden ya da uzak olmamızı isteyen bir el hareketi. Ancak Annie Baum'u yanında otururken gördüğümde, her zaman oturduğu yerde, önden dördüncü sırada, koridorun hemen yanında oturduğunu fark ediyorum. Hatta yanındaki koltuklarda, görünmez bir Kaycee oturuyormuş gibi bir boşluk bile var. Bir yabancı Cora Allen'ın yerinde oturuyor.

Bir anlığına gözlerimiz buluşuyor. Bana gizemli, küçük bir gülümseme bahşediyor.

Brent'in gidip onların yanında oturmak isteyeceğinden korkuyorum; Misha iki kolunu da kaldırmış buraya gelin diye hareketler yapıyor ama Brent sadece bir elini kaldırıp diğerini de belime koyup beni stadyumun farklı bir yerindeki koltuklara yönlendiriyor. Rahatladığımı hissediyorum.

Maç başlıyor: Yeşil ve beyaz giymiş oyuncular sahada birbirine giriyor. Monty'yi buluyorum ve oyuncuların itişmesinde gözden kaybediyorum. Indiana'da yaşarken öğrendiklerim ve Friday Night Lights'tan izlediklerim dışında futbol hakkında çok az şey biliyorum ve oyun kurucudan aldığı pası kaybettiği için koç tarafından bir çeyrekliğine oyundan çıkarılsa da Monty gözüme gayet iyi bir oyuncu gibi görünüyor. Liseli ponpon kızlar ponponlarını sallıyor ve ne zaman havaya zıplasalar ya da ters takla atsalar, gökyüzünün karanlığına karşı asılmış Noel süsleri gibi bir anlığına havada asılı kalıyorlar. Yanlış

yöne bir santim kaysalar ne olacağını hayal etmişimdir hep; boyunları üzerine inip porselen oyuncaklar gibi kırıldıklarını görüyorum.

"Lisedeyken biz de bu kadar ufak değildik, değil mi?" Brent kalabalığın gürültüsü yüzünden konuşmak için bana doğru eğiliyor. "Sence giderek ufalıyorlar mı? Bence kesin ufalıyorlar."

Buna gülüyorum. Brent'in komik biri olabileceğini hiç düşünmemiştim ama öyle. Kendisi oynadığı zamanlarda gerginliğinden kurtulmak için bir teknik icat ettiğini anlatıyor: Kalabalıktan, ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi, rasgele bir koruyucu melek, yabancının birini seçer ve o kişiyi isimlendirirmiş. Ne zaman gerilse Kayıp Doksanlar Şapkaları Meleği'ni ya da Pala Bıyıklılar Azizi'ni bulup ona kısa bir dua edermiş.

"İşe yarar mıydı?" diye soruyorum.

Göz kırpıyor. "Son senemizde hiç mağlup olmadık."

Tuhaf bir şekilde keyifli zaman geçiriyorum. Brent'le beraber. Bir maçta. Barrens'ta.

Buraya bilgi almak için geldiğimi kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Fakat ilk çeyrek geçiyor, sonra ikinci ve üçüncü çeyrekler de öyle ve durmadan konuşmuş olmamıza rağmen soruşturmaya dair bir şeyler konuşmaya en fazla yaklaştığımız an uzun bir gece mesaisinde ne tür abur cuburlar yediğimiz hakkında. Brent, Skittles taraftarı. Ben de fıstık ezmesi M&M's. Protein ve kafein, daha iyisi yok.

Muhabbet ailelerimize gelip bir açık gördüğümde dördüncü çeyrek oynanıyor. Artık bu açığı kullandığıma üzülecek kadar konuşmuştuk.

"Optimal'da çalışan bir kuzenin de vardı, değil mi?" diye soruyorum, aklıma gelmiş gibi. "Byron Grafton?"

"*İyisin* ha." Brent bana ya hayranlıkla bakıyor ya da hiddetle, ikisinden de biraz olabilir. "Byron, Optimal'da çalışmıyor ama. Taşeron çalışıyor. Ama sen kesin bunu da biliyorsundur.

Beni, CFO Wally Rush'la tanıştıran Byron. Beraber üniversiteye gitmişler."

Elbette bunu da biliyorum. "Byron iyi biri aslında. Alkol kullandığı dönemlerde bazı sorunları vardı. Evlendi, boşandı, tekrar evlendi, bir çocuğu oldu, bazı kötü yatırımlar yaptı. Boş vaatlere kapıldı anlayacağın, fazla hırs ve az akıl. Wally onu yeni bir alana çekti."

Ve bulabildiğim kadarıyla hiç gerçekleşmemiş, atık tasfiyesi hizmetleri için kabarık bir sözleşme vaat etmiş: güzel bir anlaşma. "Yani Optimal tam bir aile şirketi gibi, ha?"

Brent hemen cevap vermiyor ve kafasında çarkların döndüğünü görebiliyorum. Sonra bana yaklaşıp kısık sesle konuşuyor. "Optimal hakkında haklı olduğunu düşünmeye başladım. Atıklar konusunda değil. Ama muhasebede tutmayan bazı şeyler var. Yalnız bunun aramızda kalması gerekiyor..."

"Tabii ki," diyorum.

"Optimal halka arz olmayı düşünüyor. Bu önemli olabilir. Sana güvenerek söylüyorum."

"Teşekkürler," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Optimal halka arz olacaksa, neden kanunlara uymaktan kaçınıp soruşturma ve kınama riskini göze alsın ki? İşin ucunda daha büyük bir şey olmalı. Giderek Optimal'ın gücünü ve bağlantılarını zorbalık yapmaya, susturmaya, satın almaya ve soruşturmak için gelebilecek herkesin başka bir yöne bakmasını sağlamaya çalışıyor gibi hissediyorum.

Tezahüratın ve ritim tutan ayakların, gökgürültüsüne benzer sesi, stadyumu sallayıp göğsüme kadar tırmanan bir titreşim gönderiyor: bir okul yılının daha sonu ve uzun, kahverengi bir yazın başlangıcı. Brent haber vermeden dönüp beni öpüyor. Bugün dudakları, göğsü sıcak; sabun ve yeni biçilmiş çimen gibi kokuyor: temiz, umut dolu bir koku. Kendimi iyi hissetmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama kalabalık bunun için fazla gürültülü.

***

Maçtan sonra, onunla neden bir şeyler içemeyeceğim hakkında mazeretler üretirken Brent'le on dakika kaybediyorum. Beni tekrar öpüyor ve bunun kazara olduğunu inanmamı istiyormuş gibi ağzımın kenarına denk getiriyor. Oyuncular çoktan ortalıktan kaybolmuş ve parktan çıkan arabalar trafiği tıkamış.

Spor salonuna geri dönüyorum ve yılların kazınmış graffitisiyle kaplı bir piknik masasına oturuyorum. Çocuklar eve gitmede aceleci değiller: onlarcası vahşi hayvanlar gibi sürüler halinde etrafta dolaşıyor ve karanlıkta ancak telefonlarının ışığında görülüyorlar. Bir grup kız, benim oturduğum masadan çok da uzakta olmayan çimenliğe çöküyor ve çok geçmeden bir grup erkek gelip bir cigara yakıyor, aralarında içinde başka bir şey olduğu belli olan bir su şişesini elden ele gezdiriyorlar. En sonunda County Route 12'e çıkan trafik sakinliyor ve park boşalıyor. Fakat çocuklar hâlâ burada, sakin havayı ergen bağrışmaları ve kahkahaların Mors koduyla bölüyorlar.

Duş almış ve üzerlerini değiştirmiş, sırtlarında çantalarıyla futbolcular artık çifter çifter soyunma odasından ayrılıyorlar. Ancak Monty tek başına çıkıyor. Hâlâ sahadaymış ve bir darbe bekliyormuş gibi somurtkan bir suratla başını kaldırmadan önce üç dört kere seslenmem gerekiyor.

Fakat sonra yüzü aydınlanıyor ve çocukluğundan hatırladığım şekilde gülümsüyor.

"Selam Abby," diyor utangaç bir tavırla, küçükken de aynen böyle karşılardı beni. Bunca yıldır sanki çıkagelmemi bekliyormuş gibi.

Bu yarı büyümüş deve sarılmak tuhaf geliyor ve zaten sarılmayı da sevmediğini hatırlayınca onu dirseğimle dürtmekle yetiniyorum.

"Büyümüşsün," diyorum.

Omuz silkiyor ama halinden memnun olduğu belli. "Futbol. Sen burada ne arıyorsun?" diyor.

"Seni izlemeye geldim," diyorum ve bunu duyup gülümsediğinde, bu keşke doğru olsaydı diyorum. "İyi oynadın."

"Asıl sezonda burada olacaktın," diyor. Sonra da yüzü kararıyor. "Çok oynayamadım. Şeyden beri..." Söyleyeceğine devam etmiyor.

"Başın belaya girdi, değil mi? Walter Gallagher'la?"

"Duydun mu onu?" Bana yan gözle bakıyor ve yüzümdeki ifadeyi okuyunca, "Annemle mi konuştun?"

"Onu aradım, evet," diyorum. Monty olduğu yerde kıpırdanıyor. "Ne oldu?"

Uzunca bir süre, çocukluğuna dönmüş gibi yırtık spor ayakkabılarının arasına dikiyor gözlerini. "Geçen Cadılar Bayramı'nda bir iki arkadaşımla Gallagher'ın çiftliğine girdik." Koyu ve bir erkeğe göre uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Arkadaşım Hayes, Gallagher'ın ATV'lerinden birini almak istemişti. Ama gerçekten çalmayacaktık," diye hızlıca açıklıyor Monty. "Öylesine konuşuyorduk. Çalacakmış gibi davranıyorduk. Anlıyor musun?" Başımla onayladığımda rahatlamış gibi görünüyor. "Neyse, Cadılar Bayramı'nda Gallagher'ı rahatsız etmek gelenek gibi bir şey, bunu ilk yapanlar biz bile değiliz."

"Ve yakalandınız," diyorum.

Monty sefil bir şekilde onaylıyor. "Köpeklerini üzerimize saldı. Hayes'in bacağını koparıyorlardı neredeyse. Ama sadece şaka yapacaktık."

"Ve sen de sinirlendin," diyorum. Başıyla onaylıyor. "Gallagher hakkında konuşmaya başladın, ödeşeceğinizi söyledin."

Tekrar başını sallıyor ve o kadar sefil halde ki bir çizgi filmden fırlamış köpeğe benziyor. "Ama ciddi değildim," diyor.

"Gallagher'ın çiftliğindeki yangını sen mi başlattın?" diye soruyorum, elimden geldiğince nazik bir şekilde.

"Hayır," diyor hemen. "Tabii ki hayır." Ve ona inanıyorum. "Şerif Kahn bana kafayı takmış," diyor Monty, şimdi öfkeyle hızlı hızlı konuşuyor. "Altıncı sınıfta, tesisin arkasındaki eski

bir duvarı spreyle boyarken beni yakaladığından beri benden hiç hazzetmez. Oralara kimse gitmiyor zaten."

Derin bir nefes alıyorum. "Dinle, Monty, sana bir şey sormam gerekiyor. Bana dürüst cevap vermeni istiyorum, tamam mı?" Başını sallıyor. Boyu en az bir doksan ve kalas gibi geniş olmasına rağmen yüzü bir bebeğinki gibi masum. "Tatum Klauss'la aranda ne geçti?"

"Hiçbir şey olmadı," diyor. Kelimeleri zar zor söylüyor. "Tatum'u nereden duydun sen?"

Bu soruya cevap vermiyorum ve konunun sapmasına da izin vermiyorum. Hukuk profesörlerimden biri, bana yalan söylemediği sürece herhangi bir yalancıyı savunabileceğimizi söylemişti. "Onu tehdit ettin mi?"

"Tatum'un kılına zarar vermem," diyor ve bu fikir bile canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Şerif Kahn, Tatum'un senin hakkında şikâyetçi olduğunu söylüyor," diyorum. Zavallı Monty. "Tatum'un dediğine göre, onu rahat bırakmıyormuşsun."

"Evet, işte, ona anlatmaya çalışıyordum." Liseli grubundan kopan bir kahkaha onu ürkütüyor.

Öyle kahkahaları bilirim: fare görmüş bir baykuşun ötüşü gibi. Keskin. Yırtıcı.

"Neyi anlatmaya?"

Gözlerini kaçırıyor. Çene kasları kasılıyor. "Önemli bir şey değildi. Arkadaşlarıyla oynadığı aptalca bir oyun. Ama onlar onun arkadaşı değil. Onu umursamıyorlar."

Oyun. Kötü bir his boynumu kaşındırıyor. Muhtemelen bir tesadüf. Ama yine de. "Ne tür bir oyun?"

Fakat Monty rüzgârın yönünün değiştiğini hissediyor. Cüssesine, futbol formasına rağmen, Monty, Barrens'ta bir şahin değil, bir fare: Ve tüm avlar gibi, o da etrafta tehlike belirdiğinde bunu hissediyor. Liselilerden oluşan koyu grup rahatsız; kımıldanıyor ve gürültüyle şişiyor. "Bak," diyor ve artık sabır-

sızlandığını görebiliyorum. "Bazı büyük heriflerle oynadıkları aptalca bir oyun, puştlar. Ama Şerif Kahn onlara sormadı tabii. Sırf pahalı arabaları ve paraları var diye." Başını iki yana sallıyor. "Ona yardım etmeye çalışıyordum sadece. Onu..."

Genç grubu bulunduğumuz tarafa doğru tek bir kelimeyi tekrar tekrar zikretmeye başladığında söyleyeceğini yarım bırakıyor. *Ucube. Ucube. Ucube.*

"Tatum'un arkadaşları," diyor, boğuk bir sesle. "Ben gidiyorum."

Spor salonunun duvarına mümkün olduğu kadar yakındakalıyor, böyle yaparsa görünmez bir şekilde gidebilirmiş gibi başı önde, koşar adım park alanına doğru gidiyor. O kadar kolay değil. Hiçbir zaman o kadar kolay değil: Bir su şişesi başının biraz üzerinden geçiyor, sonra da köşeyi dönüp kaybolurken boş bir bira kutusu duvara vurup çınlıyor.

29

"Dikkatli olmalısınız hanımefendi."

Bunu kimin söylediğini bilmiyorum. Dönerken bir anlığına bunun bana söylendiğinden bile emin olamıyorum ama bir gölge bana doğru yaklaşıyor. Bir kız. Sanki dünya onlara doğru akıyormuş, sanki tek yapmaları gereken oldukları yerde durup beklemekmiş gibi, tüm güzel kızların sahip olduğu sakinlikte. Tekrar ediyor: "Dikkatli olmalısınız."

"Sen neden bahsediyorsun?" diyorum.

Duraklıyor. Hafifçe sendeleyerek çimeni aşıyor; ya sarhoş ya da karanlıkta sağlam basamıyor.

Benden bir beş metre ötede duruyor, ışığın sınırında.

Şelale gibi düşen sarı saçları tanıyorum. Aralıklı mavi gözleri. Kaycee'ninkine fazla benzeyen o yüzü.

"Dikkatli olmalısınız dedim," diye tekrar ediyor. "Sizi öldürebilir o. Sizi yakarak öldürebilir." Ben bir şey demediğimde, ekliyor: "Çantasında bomba taşır. Normalmiş gibi davranır ama manyak o."

"Kim?" diye soruyorum.

"Demedi demeyin," diyor sadece ve dönüyor.

"Sophie." Adını söylediğimde kalakalıyor. "Sophie Nantes, değil mi?"

Bana bakmak için dönmüyor ama vücudunun kasıldığını görebiliyorum.

Yutkunuyorum. "Optimal Yıldız Bursu için tebrikler."

İşte o zaman, bir anlığına da olsa dönüyor. Söylediklerimin, yüzünü nefret dolu sert bir bakışa nasıl çevirdiğini görebileceğim kadar.

Zamanında, Oyun herkesçe bilinen bir sırdı, öğretmenlerin bile haberdar olduğu bir gelenek. Ama ben lise sona gittiğim zamanlarda, Oyun yeni bir hale büründü: Sadece en hoş, en güzel kızlar yerine, lise sona giden çocuklar ucubeleri, yalnız kurtları ve sevilmeyen kızları da hedef almaya başlamışlardı.

Fakat artık Oyun sadece fotoğraflardan ibaret olmaktan çıkmıştı. Asıl olay, peşinden gelen isteklerdi: fotoğrafların ailelere, kardeşlere ve öğretmenlere gönderilmemesi için ödeme niyetine para, oral seks ve stadyum-arkası el muameleleri.

Becky Sarinelli'ye olan da buydu. Ve o fotoğrafları Condor çektiyse, dağıtan da o olmalıydı.

Yani demek ki: Becky ödeme yapmayı kabul etmeyen sayılı kızlardan biriydi.

Oyun'un hâlâ devam ettiğini duysam şaşıracağımı sanmam. Böyle şeyler nesilden nesle, virüsler gibi giderek daha güçlenerek ve dünyanın dört bir yanındaki liselerin sınırlarını aşarak aktarılmaya devam ederler.

Ama Monty paradan ve pahalı arabalardan bahsetmişti ve buralı çocuklar hakkında böyle bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum. Barrens'taki en zengin çocuklar bile, on altılarına bastıklarında babalarının eski Ford'unu kullanmaya başlarlarsa şanslı sayılırlardı.

Peki, Oyun artık ne tür erkekler tarafından oynanıyordu?

Bunun bir önemi olmamalı. Joe haklı. Optimal'ın şu an yaptıklarına odaklanmalıyım. Monty ve onun kız sorunları, işimin yüz metre yakınından bile geçmiyor.

Fakat aslında alakalı oldukları hissini üzerimden bir türlü atamıyorum.

Gözlerimi ne zaman kapasam, Kaycee'nin tablolarının ara-

sında dolaşıyorum ve en büyük olanının önünde duruyorum: soluk renklerle belli belirsiz resmedilmiş bir kız, çığlık atan bir ağız, panik halindeki bir at gibi yuvarlanmış kocaman gözler ve kızın etrafındaki, mezar taşları gibi ince uzun bir grup adam. Beyaz dişler, temiz açılar. Flaş.

30

Pazartesi sabahı Flora, Brent'in çalıştığı Sunny Jays'in arkasındaki yeni ofisimizden çıkıp bana el sallıyor. Artık Condor sadece evime komşu değil, işime de komşu. Flora doğru bir şekilde iniş yapabileyim diye bana kollarıyla yönergeler veren bir havaalanı yer kılavuzu gibi kollarını başının üzerinde sallıyor.

"Çevresel Test Laboratuvarı test sonuçlarını gönderdi," diyor, ben daha arabadan inemeden. "Sana ulaşmaya çalışıyorduk."

"Şimdiden mi?" diye soruyorum. Normalde ÇTL'den test sonucu almak, uzaylıların Dünya'ya hediyelerle gelmesi gibi olurdu.

"Kurşun," diye atılıyor, ben daha soramadan. "Yasal sınırın beş katı kurşun."

"Doğru mu?" Joe'ya dönüyorum.

Bir şey demeden raporu bana uzatarak cevap veriyor: Barrens, Indiana'nın kamusal su rezervinin kimyasal ve sert metal kompozisyonunun ön incelemesi. Doküman kısa ve basit: Rezervuar kirli, sadece kurşunla değil, aynı zamanda eser miktarda cıva ve telaffuz edilemeyen isimleri olan endüstriyel kirleticilerle dolu. Tabii ki raporda kirlenmenin kaynağına dair bir şey yok, bunu Optimal'la ilişkilendirmek bizim işimiz ama bu bize hâkime resmi bir şikâyette bulunmamız için gerekli kanıtı sağlayacak.

Peki, neden kutlamak gelmiyor içimden?

Bu kanıt buradaki operasyonumuzu sonlandırıp Şikago'ya geri dönmemiz için yeterli. İşin geri kalanını kendi evlerimizden ve kendi yataklarımızdan çalışarak halledebiliriz. Buradan çekip gitmeliyim. Ama...

Tek düşünebildiğim Kaycee. Kan öksürmesi. Baş dönmeleri, bayılmalar.

"Bu sonuçları bu kadar erken alabilmek için kime muamele çekmen gerekti?" diye soruyorum. Soyut hakikat vardır: dokümanlar, rakamlar ve teoriler. Bir de gerçek hakikat vardır: Gallagher'ın mahvolmuş mahsulleri, tüm yatırımının çöküşü; yumuşak kafası ve şekilsiz beyniyle küçük Grayson; Carolina Dawes ve oğlunun kaşıntıları.

"Aslına bakarsan, bunu ben yapmadım," diyor Joe. "Savcı dostun Agerwal kendi araya girmiş. Monroe İlçesi'ndeki yolsuzlukla savaşmak konusunda ciddiymiş belli ki."

"Dürüst bir politikacı. Kimin aklına gelirdi?" Herkes beni seyrediyor, mutlu görünmemi bekliyor. Sayfalar arasında dolaşıyor, kelimeleri ve grafikleri çeviriyorum. "Kurşun zehirlenmesinin semptomları neydi?"

"Deri kızarıklıkları örneğin. İnsanların şikâyet ettiği şu kaşıntılar." Joe parmaklarıyla semptomları sayıyor. "Kurşuna uzun süreli teşhir doğum kusurlarına, büyük bilişsel hastalıklara neden olabilir."

"Ve Gallagher'ın mahsulü hakkında şikâyetleri de bu sonuçlarla uygun," diye belirtiyor Flora. "Hepsi uyuyor."

"İnsanların şimdiki şikâyetlerine uyuyor," diye cevap veriyor Portland. Bunu söylemek zorunda kalan kişi ben olmadığım için Tanrı'ya şükrediyorum. "Ama Kaycee Mitchell'a olanlarla uyuşmuyor."

Joe suratını asıyor. "Sen de başlama," diyor Portland'a. "Millet, bu tam istediğimiz sonuç. ÇAM bir sonraki testler için yeni fon sağlayacak. Bu sırada da biz de buradan defolup gidebiliriz. Hayatımda bir daha bir mısır tarlası ya da pompalı

tüfek görmesem bile ömrümün sonuna kadar yetecek kadar gördüm."

"Züppe." Bunu bir şaka olarak söylemeye çalışıyorum ama gülümsemeye yüzüm gitmiyor. Ağzım kuru. Dilim çorap gibi. Şu an coşuyor olmam lazım ama beni Barrens'a saplamış çok şey var: Kahrolası ahır yangını ve Monty'nin haksız yere suçlandığını düşünüyorum. Babamın gözlerimin önünde eriyişi. Brent'in, onun kız arkadaşıymışım gibi beni öpüp durması. Condor, kızı ve kızının hulahopu.

Shariah ve bebeğinin küçük kafası. Lilian McMann'ın sadece çoraplarını giyen kızı.

Rüşvetler.

Oyun.

"Ya yolsuzluk davası?" diye soruveriyorum.

Joe bana anlamazmış gibi bakıyor. "Agerwal neden müdahil oldu sanıyorsun? Çoktan üzerine gitmeye başladı. Bu sabah onunla konuşup senin Pulaski ve Optimal'la Temiz Çözümler İdaresi arasındaki bağlantı üzerine notlarını ilettim ona. Temiz Çözümler İdaresi, dediğin gibi paranın akıtıldığı yer. Biraz şansımız varsa, Smith & Wollensky'deki midyeler bitmeden Şikago'ya varmış oluruz.

Joe'nun eve dönecek olmaktan, eşcinsel bir siyahi erkeğin dikkat çekmeyeceği Şikago'daki hayatına dönecek olmaktan ne kadar heyecanlı olduğunu sesinde duyabiliyorum. Yedi farklı erkek arkadaşı idare edip herhangi biriyle sokağa çıkabileceği yere. Müthiş eksantirikliğiyle, son model bir ses sistemiyle, eş şarap bardaklarıyla ve aslında bir çeşme olan tuhaf "su süsüne" sahip dairesinin kusursuzluğuna dönecek olmaktan.

Onunla benim ne kadar farklı olduğumuzun bir başka kanıtı. Yepyeni, tertemiz, modern ve hemen hemen bomboş daireme dönme fikri beni dehşete düşürüyor.

Artık içimde bir boşluk olduğunun farkındayım. Dosyalarla, evraklarla, davalarla, yeni kıyafetlerle, millerle, içkiyle ya da barmenlerle doldurulamayacak bir boşluk.

Bu hiçbir zaman suyla alakalı olmadı. Kaycee'yle bile alakalı değil aslında.

Bu benimle alakalı.

"Buraya tam olarak bunun için geldik Abby," diye ekliyor Joe, daha yumuşak bir sesle.

Ama bu konuda yanılıyor.

Çocukken rezervuar, gördüğüm en büyük su birikintisiydi ve tüm dünyanın merkezindeydi. Güney kıyısı her zaman iyi kıyıydı, ailelerinin elektrikçi, pazarlamacı ve daha sonrasında Optimal'da çalışan olduğu insanların yaşadığı kıyı. Batı kıyısı vahşi ormandan ibaretti. Doğu kıyısı Optimal'ın iskeletinin, ters bir gemi enkazı gibi yavaş yavaş yükseldiği kıyıydı.

Kuzeyde ise, birçoğu boş olan ve aralarında ağaçların yetiştiği yıkık dökük evlerden oluşan bir çöplük var. Babamın evinden çıkıp ormanın içinden geçerseniz sadece bir kilometre uzaklıkta. Çocukken içinde oyun oynadığım kısım; annem ölürken, etrafım ağaçlarla çevrili, sırtımı bir kayaya dayar, burada bir peri kızı olarak sonsuza kadar yaşayacağımı düşlerdim. Burası Kaycee'yle saklambaç oynadığım yerdi, Kestane'yi gömdüğüm yerdi.

Ormanın içinden geçmek yerine, ısıyla pişmiş toprak yolları kullanıyorum. Sinekler ölü bir şeyin etrafında uçuşuyorlar ve araçların arasında rezervuar parıldıyor.

Arabamdan indiğimde, mikroskobun ters tarafındaymışım gibi hissediyorum biraz. Burada da kasabalılar lağımlarını tepeden aşağı ormana akıtıyorlar. Su için yeni bir boru hattı dört bin dolara patlayabilir ve burada yaşayan kimsede o kadar para yok. En fakir aileler gibi, musluklarını ve duşlarını rezervuardan gelen suyla dolduruyor olmalıydılar. Shariah'nın oğlunun özürlü doğmasına şaşmamalı.

Shariah Dobbs, Tillsdale Yolu No:12'de yaşıyor ama yollar patikadan hallice olduğu için hiçbirinde tabela yok. Evde de-

ğil, ben de çantamdan çıkardığım bir kâğıt parçasına bir not yazıp kartvizitimle beraber posta kutusuna bırakıyorum.

Arabama döndüğümde, bahçesinin araba parçalarıyla dolu olduğunu gördüğüm tek katlı bir eve takılıyor gözüm. Ön kapıya dayanan posta kutusunun üzerinde Allen yazıyor. Bunun yaygın bir isim olduğunu biliyorum ama anahtarlarımı elimde döndürüp tereddüt ediyorum.

Cora Allen, Kaycee ve Misha'nın en yakın arkadaşlarından biriydi. Misha, Cora'nın iyi durumda olmadığını, artık görüşmediklerini söylemişti. Barrens Lisesi'nin altın kızlarının geldikleri nokta inanılmaz.

Bir tesadüf mü bu? Yoksa bu kadar hızlı ve fena düşüşlerini açıklayan bir şeyler var mı?

Bunu öğrenmeliyim.

Anahtarlarımı çantama atıp ot bürümüş çimi aşıyorum.

Ev tüm eskiliği ve ihmalini gözler önüne seriyor: kalkmış boya, ikiye dörtlük bir tahtayla tamamen parçalanması engellenmiş kırık bir cam bile var. Plastik sundurmanın yanında park edilmiş bir kamyonet olmasa buranın terk edilmiş olduğunu düşünebilirdim.

Daha kapıya varamadan kapı açılıyor ve karşımda beliriyor. Cora Allen. Daha doğrusu, onun kabuklu ve gri, çürümüş bir versiyonu. Sadece gözleri eskisi gibi: büyük, kahverengi ve düşünceli.

"Abby Williams," diyor, ben daha elimi kaldıramadan. "Döndüğünü duymuştum." Tişörtünün altındaki karnını kaşıyor. "Beni bulmanı bekliyordum."

"Merhaba, Cora."

Dönüp tekrar içeriye giriyor ve bir an orada kalakalıyorum, onu takip etmemi isteyip istemediğini bilemiyorum. Ama sonra peşinden gelmemi işaret etmek için kapıdan uzanıyor. "Ee, gelsene. Şunu halledelim."

Peşinden, bayat sigara dumanıyla puslu içeriye giriyorum.

Mutfak tezgâhı boş bira şişeleriyle dolu ve oturmadan önce buzdolabından bir bira daha alıyor. Bu eğlenceli gündüz içmecesi değil. Bu çok daha karanlık bir şey. Buzdolabının içine hemen göz atıyorum: su, bira, portakal suyu ve kurumuş çedar.

Oturma odasına oturuyoruz ve televizyonu kapatıyor. Birasını, yüzlerce biranın izini taşıyan sehpanın kenarında açıyor. Kaşınmayı da kesmiyor. Misha yalan söylememiş. Cora bir uyuşturucu bağımlısı. Bu açık açık ortada.

"Ee? Ne öğrenmek istiyorsun?"

Her geçen dakika kafam daha da karışıyor. "Senin bana söyleyecek bir şeylerin var mı?"

"Kaycee Mitchell'ı soruşturuyormuşsun, ha?" Birasından bir yudum alıyor. "Diğerleri sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Aynı şeyleri. Yıllardır ondan haber almadıklarını. Yalancı olduğunu. Gitmesine sevindiklerini." Cora bir anlığına yüzünü buruşturuyor. "Peki ya sen?"

Cora hemen bir şey söylemiyor. Ben gözlerimi kaçırana kadar birbirimize bakıyoruz.

"Hayır. Beni bazen korkuturdu. Ama hayır." Birasından büyük bir yudum alıyor. "Hepimiz onu yüzüstü bıraktık. O hastaydı, biliyor musun?" diye devam ediyor. Sonra, benim şokuma karşılık olarak, "Kafadan hastaydı yani. Babası eskiden ona biraz fazla düşkündü diyeyim, ne demek istediğimi anlıyorsan," diyor.

Birden midem düğümleniyor. Kaycee'yi dördüncü sınıfta, sırt çantasının dibine konmuş maskara ve rujları gururla gösterirken hatırlıyorum. *Bunlar bana babam verdi,* demişti bana. *Artık büyüdüğümü söylüyor, ondan.*

Kaycee'nin gümüş bir Zippo'yu ısıttığını ve çeliğin ısısıyla tenimi yaktığını hatırlıyorum. *Canını yaktığı için bunun sevgi olduğunu anlıyorsun.* Dediğini anlayamayacak kadar küçüktüm.

Hava boğucu, bayat bira kokusu her yeri sarmış. Nefes alamıyorum.

"Bize anlatmaya da çalıştı. Böyle bir durumda nasıl davranırsın? Misha onu ilgi çekmeye çalışmakla suçlamıştı. Misha her zaman herkesi ilgi çekmeye çalışmakla suçlardı."

Boğazımı temizliyorum. "Buna yansıtma deniyor," diyorum ve boğazdan gelen, şaşırtıcı derecede zengin bir kahkaha atıyor.

"Öyledir." Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak birden öne eğiliyor ve gözlerini odaklamaya çalışıyor. "Hastalandığında, bu yüzden hastalandı bence. Böyle bir şeyi daha önce duymuş muydun? Hasta değilken insanın zihninin kendini hasta edebildiğini?"

"Evet," diyorum tereddütle. "Ama ben sadece rol yaptığını sanıyordum?"

Arkasına yaslanıyor. Birdenbire toptan tükenmiş görünüyor. "Hayır," diyor kısık sesle. "Rol değildi. Hastaydı gerçekten. Hepimiz hastaydık. Bizim dışımızda kimsenin suçu değildi bu." Konuşurken, sanki söylediklerinin kanıtıymış gibi birasını bakarak konuşuyor.

Misha, lise sonda yaşananların kontrolden çıkan bir şaka olduğunu söylüyordu hep: Giderek daha fazla sayıda kız hastalanmaya başladığında, kimse hangisinin gerçek hangisinin rol olduğunu anlayamıyordu. Cora'nın düşüncesine göre hastalık bir tür cezaydı.

Ama neyin cezası?

Gözlerime bakmaktan çekiniyor ve her yudumla, birasına niye böyle bir şey olduğunu anlamak ister gibi birasının boşalmasını seyrediyor. Artık laf sakınma vakti geçti. "Bu Oyun'la mı alakalıydı?"

Bingo. Bana bakmak için gözlerini kaldırıyor. "O hastalıklı bir şeydi. Becky Sarinelli'yi asılı bulduklarını hatırlıyorum. Kusacak gibi olmuştum."

"Ben de öyle."

"Bu Kaycee'nin fikriydi işte." Dumanı dağıtmak için elini

sallıyor. "Oyun'un kendisi değil. Lise sondaki çocuklar yıllardır çıplak fotoğraf peşinde koşmuştur. Ama işin para kısmı..."

Sigara dumanı midemi bulandırmaya başlıyor.

"Bu her zamanki Kaycee'ydi," diyor. "Sürekli bir dolap peşindeydi." Ve doğruyu söylediğini biliyorum. Kaycee küçükken bile para için oyunlar oynardı. Ailesi benimkinden, hatta Cora'nınkinden bile daha kötü durumdaydı. "Fırsat bulduğunda bir şeyler çalardı. Hepimiz çalardık, bira, sarma kâğıdı, sakız falan filan. Ama Kaycee kendine hâkim olamıyor gibiydi." Başını iki yana sallıyor. "Sonra Kaycee, çocukların çektikleri fotoğrafları para karşılığı kızlara geri verme fikrini buldu. Kızlar ya para verecekti ya da... Ben bunu yapmak istemedim. Ama Kaycee'nin nasıl olduğunu bilirsin..." Devam etmeyip omuz silkiyor.

Zaten devam etmesine gerek yok. Ne söyleyeceğini biliyorum: Kaycee'ye hayır demek imkânsızdı. Seni her şeye ikna edebilirdi.

Böyle köpeklerin uyutulması gerekir.

"İnsanlar para getirdikten sonra fotoğrafları ne yapardı?" diye soruyorum. "Onları gerçekten geri veriyor muydu?"

Cora somurtuyor. "Sence?" Eğilip sigarasını söndürüyor. "Onları saklardı."

31

O öğleden sonra Monty'nin evine giderken, aynı Indiana alan kodundan iki sefer aranıyorum; tahminimce Shariah notumu almış. Joe'nun suratı birden kafamda belirip, *odaklan*, diyor; *şimdi yaşananlarla alakalı bu*, diyor ama ben yine de aramaları sesli mesaja yönlendiriyorum.

Su sonuçları bize istediğimiz kadar zaman kazandırdı. Artık elimizde zamandan bol bir şey yok: Yıllarca sürecek dava, ayak işi, ıslah dönemi, suç atma ve bürokratik ayak direme.

Fakat Kaycee'nin kaybolmasına bir kez izin verdim. Bir kez daha kaybolmasına izin veremem, hele gerçeği öğrenmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Cora'nın söyledikleri aklımda dönüp duruyor.

Babası eskiden ona biraz fazla düşkündü diyeyim, ne demek istediğimi anlıyorsan.

Sürekli bir dolap peşindeydi.

Bir kısmı hakkında haklı. Çocukken bile Kaycee hırsızlık yapardı; küçük şeyleri alırdı, insanların evlerinden öteberiyi, sınıflardan bir şeyleri. Sonrasında bu konuda hiç pişman olmazdı. Morgan Crawley'nin, büyükannesinin onun için ördüğü ve bir önceki gün Kaycee'nin bana gururla çantasının içinde gösterdiği bir çift eldiven için sümükleri akana kadar ağladığını hatırlıyorum.

"O da onlara sahip çıksaydı," demişti, bu konuda üzerine gittiğimde. "Bir şeyi seviyorsan, ona sahip çıkıp güvende tut-

malısın." Bana o kadar kızmıştı ki eldivenleri alıp mazgallardan aşağı atmıştı ve yağmur suları kükreyerek eldivenleri lağımdan aşağı götürürken sokak ortasındaki halini hiç unutmayacağım. "Bak işte. Artık çalınmış değiller. Artık kimse onlara sahip değil." Sanki benim suçummuş gibi.

Hiçbir şey onun suçu değildi. Suçluluk duygusuna bağışıklığı vardı ve şu eski altın arama elekleri gibi tüm pisliği, tüm kötü şeyleri sarsarak eliyor, geriye sadece gerçekten hatırlamak istediklerini, onu iyi gösteren şeyleri bırakıyordu.

Kestane'nin tasmasını saklaması da beni hep şaşırtmıştı. Tasmayı neden saklamıştı ve bunca yıl sonra neden geri vermişti? Bu, onun için neden bu kadar önemliydi? Kestane'nin ölümü onun yaptığı korkunç bir şeyin kanıtı değil de ona yapılmış korkunç bir şeyin kanıtıymış gibi.

Ama neyin? Hiçbir anlamı yoktu bunun.

Senin sorunun, Abby, çizemiyor olman değil. Göremiyor olman.

Okul otobüsünü, Monty'nin kapısına kadar takip edip bir doksan boyuyla açılan kapıdan inmesini bekliyorum. Ama sadece, devasa bir sırt çantasının altında bükülmüş ve kahverengi çimleri ezerek komşu eve yönelen bir kız iniyor otobüsten.

Belki Monty eve annesiyle beraber gelmiştir: Annesi lisenin kafeteryasında görevli ve yarı zamanlı olarak Columbus ile St. Louis arasındaki Interstate 70'in gişesinde çalışıyor. Bana bir keresinde, geç saatte geçen sürücülerin, para üstü verirken elini okşamaması ya da ona uygunsuz şeyler fısıldamaması için orada da saç filesini takıp olabildiğince gösterişsiz giyinmeyi sevdiğini söylemişti.

Monty, birbirine geçmiş ve bir daha hiç ayrılamamış iki çiftlik evine benzeyen tuhaf bir yama evde yaşıyor. Kapının üzerinde bir Amerikan bayrağı asılı.

Evin içi karanlık. Ama ben kapıyı çalar çalmaz, henüz saç filesini çıkarmamış annesi May kapıyı açıyor.

"Abigail," diyor ve bana sıkı sıkı sarılıyor. Tarçınlı parfüm gibi kokuyor. May'in, renkli bir battaniye gibi, rengârenk, huzur verici ve yumuşak dokunuşlu olduğunu düşünmüşümdür. Anında, sizi evinizde hissettiren türden bir anne. Annem de aynen böyleydi.

"Yüzünü gören cennetlik." İki eliyle yanaklarımı kavrıyor. "Geçenlerde babanı ziyaret ettim ama başka bir yerde kaldığını söyledi?"

Başımı sallıyorum. "Evet, kuaförün arkasında bir yer tuttum," diyorum. Birden yargılanmış hissederek, "Babamı yormak istemedim. Bir de Şikago'da kendi başıma yaşamaya alışmışım," diye ekliyorum.

"Yalnız bir hayata benziyor," diye cevap veriyor ve bunu bir eleştiri olarak mı söylediğini anlamıyorum. Ama sonra hemen gülümsüyor.

"İçeri gel, içeri gel." Beni kupalarla ve çerçevelenmiş aile fotoğraflarıyla bezeli basık bir oturma odasına yönlendiriyor: Buraya yıllar, yıllar öncesinde son gelişimden beri koleksiyonunu üç katına çıkarmış gibi. "Otursana. Rahatına bak. Ne içersin? Su? Soda? Özel çayımdan da var!"

"Olur, çay güzel olur," diyorum, o mutfağa giderken. Monty'nin sırıtkan, ayrık dişli bir çocuktan, bir çam yarmasına dönüşümünün mabedinin yanına oturuyorum.

Biraz sonra içindeki buzların şıngırdadığı koca bir bardak dolusu çayla geliyor. "Monty geçen gece seni maçta gördüğünden bahsetti." Masaya bir bardak altlığı koyuyor ve karşıma oturup ayaklarını uzatırken iç geçiriyor. "Bugün okula gelen çocukların yarısı bira kokuyordu. Bir yerimin alkolsüz alanı. Okulun son haftası bir de. Kimileri artık derslere kitap bile getirmiyor."

"Sen maça gitmedin mi?"

Başını sallıyor. "Futbol da futbol. Herkesin aynı fikirde olduğu tek şey bu gibi."

"Evde mi?" diye soruyorum. Ama o cevap veremeden cevabımı alıyorum: evin iç tarafından gelen, yere düşen bir şeyin sesi.

"Bir saniye," diyor kaskatı ve koltuktan kalkıyor. Kayboluyor ve boğuk konuşma sesleri geliyor, ergen inatçılığının hızlı atışması. Geri döndüğünde kızgın değil, bitkin görünüyor.

"Hayatım, pek konuşacak hali yok," diyor kısık bir sesle. "Onu bugün okuldan erken almak zorunda kaldım. Masasını devirip müdüre bağırmış." Bir an, sakinliğini kaybedecekmiş gibi duruyor. "Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ama sabah toplanmasında böyle bir haberi verirken ne düşünüyorlardı ki?"

"Ne haberi?" diye soruyorum ve gözlerini dikip bana bakıyor.

"Tanrım, sen de o yüzden geldin sanıyordum." Koltukta öne eğilip sanki duyabilirmiş gibi Monty'nin odasının olduğu tarafa bir bakış atarak kısık sesle konuşmaya başlıyor. "Korkunç, korkunç bir olay. Atlatacak ama. Yine de o yaştaki kız... iyi de bir öğrenci..."

"Hangi kız? Ne oldu?"

"Tatum Klauss," diyor ve kalbim duruyor. Şerif Kahn'ın dediğine göre, Monty'nin takip ettiği kız. "Monty uzun süredir ondan hoşlanıyordu, daha lise birden beri, kızın ailesi boşanmadan önce, aynı otobüse bindikleri zamandan. Tatlı da bir kız, beni yemek sırasında gördüğünde hep çok kibar davranır. Diğer çocuklar gibi değil. Diğerleri değersizmişsin gibi bakar. Akıllı bir öğrenciydi hem de."

May'le konuşmak, kevgirde soğumaya bırakılmış spagettiyi tel tel ayırmaya benziyor. Her fikrin peşinden on tanesi daha gelir. "Tatum'a ne oldu?"

"Abisinin dikkat ilaçlarını alıp hepsini yutmuş, dün gece, herkes maçtayken." İstavroz çıkarıyor. "Tanrı'ya şükür, annesi de biraz rahatsızlanıp eve erken dönmüş. Kızı bilinci yarı açık,

kusarken bulmuş. Dousville'deki acile götürmüş hemen." Babam düştükten sonra onu götürdüğüm klinik. "İyileşeceğini söylüyorlar. Aklın alıyor mu? Tüm notları da yüksek. Optimal Bursu da verdiler. Bu sonbaharda üniversiteye gidecekti..." May "üniversite"yi, "cennet" der gibi söylüyor. Bir bakıma, bu şaşırtıcı bir şey değil. Buralarda, ikisine de gitmek kolay değildir.

Çayımdan büyük bir yudum içip ağzımdaki kekremsi tadı alacağını umuyorum. "Nedenini biliyorlar mı?"

May başını sallıyor. "Şerif Kahn toplanmaya gelip bu kadarını söyledi."

Bir görüntü canlanıyor zihnimde, yüksek koltuklarda elden ele yüzlerce kez dolaşan fotoğraflar. Ve kaçmak için sıralardan aceleyle inen Becky Sarinelli; fakat yeterince çabuk değil.

Hem de hiç değil.

Bazı şeylerin bir açıklaması yoktur, demişti Şerif Kahn o gün. Açıklayamadığı birçok şey varmış gibi.

May hiddetle ekliyor: "Hapları da Monty'nin üzerine yıkmayacaktır, değil mi? Denemeyecek diye bir şey yok. Yemin ederim, yarın güneş yeşil doğsa, Monty'yi suçlardı."

"Şerif Kahn, Gallagher'ın suç duyurusunda bulunup bulunmayacağını söyledi mi?"

"Gallagher değil sorun," diyor. "O yaşlı deli bile daha akıllı. Şerif Kahn, oğlumun ibret olsun diye cezalandırılması gerektiğini söyleyip duruyor."

"Şerif Kahn'la tekrar konuşacağım." Verdiğim sözün boş olduğunun farkında olsam da kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. Gallagher suç duyurusunda bulunmuyorsa, Monty'nin peşinden gitmeye gerek yok. Kahn başkasını korumaya çalışmıyorsa tabii.

"Yemek yemiyor," diyor May. "Okul mezuniyetinde yürümesine izin vermeyebileceklerini söylüyor. Mezun olabilirse." May'in gözleri doluyor ve elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Bak-

sana, olan olmuş, ben hâlâ ağlıyorum. Tatum'un annesi geliyor gözümün önüne hep..."

"Monty'ye geldiğimi iletir misiniz?" Birden buradan çıkmak istiyorum. Yüz tane Monty, yüz tane geçmişten gülümsüyor bana: yaşanacaklardan bihaber yüz tane aptalca gülümseme. "Canı isterse beni arasın. Alın."

Kartımı, kirletmekten korkuyormuş gibi kenarından tutuyor. Başını kaldırdığında, kuşkunun alnından çenesine doğru yol aldığını görebiliyorum. "Tatum'a olanlar için gelmediysen, buraya neden geldin?"

"Bir nedeni yok." Gözlerimi geçici olarak karartan bir siyahlık yüzünden ayağa kalkıyorum. Duvara dayanarak dengemi sağlıyorum. "Selam vermek için."

Başıyla onaylıyor. Ama ikna olmadığı her halinden belli.

Başını kapıdan çıkarıp, "Babana benden selam söyle, tamam mı?" diye bağırdığında, çoktan arabama binmişim.

Bir şey daha söylüyor gibi görünüyor ama motor sesi bunu yutuyor.

Kızlar, oyunlar, zehirler; rezervuarın yüzeyindeki dalgalanmalar gibi tarih tekerrür ediyor.

Biri daha aramış, bu seferki buranın numarası değil. İsimsiz toprak yollardan birine arabayı çekiyorum, yol o kadar dar ki tarlalar aynalarıma vuruyor. Buradan itibaren, yol mısırların arasında kayboluyor ve bu yolu takip edersem, ben de kaybolabilirim, dünyadan yok olabilirim diye hayal ediyorum. Kaycee'nin yaptığı gibi.

İlk sesli mesaj Shariah'dan, sesi kuşkulu geliyor. Arkada ağlayan bir bebek sesi var.

> Merhaba, Bayan Williams. Notunuzu aldım. Ben... işte, istediğiniz gibi size geri dönüyorum. Beni bu numaradan istediğiniz vakit arayabilirsiniz. Telefonu açmazsam,

muhtemelen Grayson'ı uyutuyorumdur. Tamam. Görüşürüz.

Sonraki mesaj tanımadığım bir adamdan: Ürkütücü sakinlikte bir sesle Abby Williams'ı aradığını söylüyor.

Ben Dr. Chun, Indianapolis'teki Lincoln Memorial'dan arıyorum.

Bilinçsizce daha dik oturuyorum ve arkadan bir şey gelebilirmiş gibi dikiz aynasını kontrol ediyorum.

Dr. Aster babanızın son MR'ının sonuçlarını gönderdi ve iletişimi sizin sağladığınızı söyledi. Lütfen ilk fırsatta bana geri dönüş yapın.

Dünyanın bir arabanın içine, iki zil sesi arasına bu kadar hızlı küçülebilmesi çok tuhaf geliyor. Soluk mavi gökyüzünde iz gibi duran kuşları seyrediyorum. Altı taneler. Biraz geriden yedinci geliyor.

Isınana kadar telefonu parmaklarımın arasında sıkıyorum.

Bir karga tasa için, ikincisi neşe, üç karga bir kız için, dördüncü bir çocuk, beş karga gümüş için, altıncısı altın. Yedincisi bir sır, hiç söylenmeyecek.

Bir resepsiyoniste ulaşıyorum. Bu, muhtemelen aradığım her muayenehanede, her kiralık araç ajansında, her sağlık sigortası ofisindeki aynı resepsiyonist. Muhtemelen dünyada tek bir resepsiyonist var ve bıkkın sesiyle, sanki-çok-umurumda tavrı dışında başka hiçbir hediye getirmeyen bir tür Noel Baba gibi masadan masaya dolaşıyor. Dr. Chun'un beni müsait olduğunda arayacağını söylüyor, sanki Noel'den önce bu gerçekleşirse kendimi şanslı saymalıymışım gibi.

Ama Dr. Chun beni neredeyse hemen geri arıyor.

"Abby? Ben Dr. Chun, Lincoln Memorial'ın nöroloji bölümünden. Geri döndüğün için teşekkürler. Dr. Aster bakmam için bana bazı taramalar gönderdi," diyor.

Nihayet sesim yerine geliyor. "Kusura bakmayın. Uzmanlığınız nedir?"

"Nöroloji," diyor ve neredeyse, neredeyse rahatlıyorum. Nörologlar beyin taramalarına bakarlar. Normal. Ama sonra devam ediyor: "Aslında uzmanlığım nörolojik patolojiler üzerine. Ve onkoloji," diye ekliyor, özür dilercesine.

Gözlerimi kapatıp babamın ölmesini dilediğim onca zamanı hatırlıyorum. Gözlerimi açıyorum. Dünya hâlâ burada. Bir kamyonet geçiyor yanımdan, kasası güneşte bronzlaşmış gençlerle dolu.

Bu, uzun süre önce gömdüğüm bir anıyı geri getiriyor: Kaycee'yle, belki üçüncü sınıfta, annem henüz hayattayken, ilk ve son kez Cadılar Bayramı Korku Festivali'ne gidişimiz.

Hayaletli evde ödüm patlamıştı. Ellerinde elektrikli testereyle ortaya çıkan maskeli canavarlar yüzünden değil, ortadan kaybolmanın komik olacağını düşündüğü için koşup giden Kaycee yüzünden. Odadan odaya koşmuş, korku içinde onu aramıştım. Her yerde tabutlar vardı, sahte kanlar, hatta bir ilmekte bükülmüş boynuyla sallanan sarı saçlı bir vitrin mankeni bile vardı. Bir yüzü bile yoktu, sadece göz çizmişler, bir de rujla bir ağız yapmışlardı ama panik içinde, karanlıkta, o sanmıştım.

Sonrasında saman vagonuyla yolculuk yapmıştık. İkimiz vagonun arkasında yalnızdık çünkü Kaycee'nin babası arabadan bira almaya gitmişti. Ben şakayı anlamadım diye Kaycee surat asıyordu.

Seni korkuttum ama, değil mi? deyip duruyordu. *Orası bir hayaletli evdi. Anladın mı? Seni korkuttum ben de.*

Sonra birden ormanın içindeydik. Ağaçlara çiviyle çakılmış kâğıttan hayaletler sarkıyordu ve üzerimizdeki ağaçların sükû-

netinin altında, bana dönmüştü. "Ben ölmekten korkmuyorum," dedi. "Hiç hem de. Ya sen?"

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim açıkçası. Annem ölüyordu ve bu yeteri kadar aklımı meşgul ediyordu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

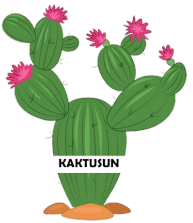
Elime uzandı. "Öldüğümde bir meleğe dönüşeceğim ve böylece seni hep gözetebileceğim." Sonra elimi öyle sert sıktı ki elim acımaya başladı. "Ama önce bunu hak eden herkesten intikam alacağım. Onları hepsini, teker teker, korkudan öldüreceğim."

Bir saniye, iki saniye, üç: Gözlerimi açıyorum ve dünya hâlâ yerinde. Telefon terleyen yanağımda hâlâ. Kaycee hâlâ kayıp.

"Babanızı beni görmek için getirebilir misiniz?" diyor Dr. Chun.

"Ne zaman?" diye ciyaklıyorum. Dua ediyorum ki, *ne zaman getirebilirseniz*, desin. Dua ediyorum ki, *acele değil*, desin. Dua ediyorum ki, *birkaç hafta içinde*, desin.

"Akşam yediye kadar buradayım."

32

Dr. Chun'un, kötü bir haberi umduğunuz bir şeymiş gibi söyleme konusunda tecrübesi olduğu belli. Sessiz, sabırlı, sıcakkanlı ve dolaysız konuşan biri. Hiç teklemiyor. Gözlerini kırpmadan gözümüzün içine bakıyor ve bizi umursadığına inanıyorum.

Babamın duygu değişimleri yaşayıp yaşamadığını, uyku sıkıntıları çekip çekmediğini, unutkanlık gösterip göstermediğini soruyor. Yakın zamanda düşüp düşmediğini ya da denge sorunu yaşayıp yaşamadığını.

Yaşlılarda, gliobastoma multiformenin semptomlarının, Alzheimer gibi diğer zihinsel gerileme rahatsızlıklarının işaretleriyle karıştırıldığını açıklıyor.

Tümörün bir süredir büyümekte olduğunu anlatıyor.

Ortalama yaşama süresinin on beş ay olduğunu söylüyor. Ama aynı zamanda, nazikçe, tümörün boyutu ve yeri göz önüne alındığında, babamın bundan çok daha az bir süreye sahip olacağını da söylüyor.

Artık çalışacağımız şeyin, kalan ömrünü rahat geçirmesi için çabalamak olduğunu söylüyor ve ben de içten içe babamın çoktan öldüğünü biliyorum.

33

Eve dönerken arabada pek konuşmuyoruz. İçimde korkunç bir yanma var, çılgınca bir şeyleri patlatma isteği.

Bir ay. Altı ay. Tahmin etmesi zor. Ama bundan sonra çok zaman yok.

Babam ölüyor olamaz. Babam yıkılmazdır. O kuraldır. O kanundur.

O sahip olduğum her şey.

Başı pencereye dayanmış halde içi geçiyor. Ağzı kokuyor. Dudağının kenarında kurumuş beyaz bir şey var.

Hava değişiyor. Kasvetli bulutlar gökyüzünü kapatmaya başlamış ama elektrik gibi, ısı hâlâ her yerde ve arabanın klimasından gelen hava yanık lastik gibi kokuyor.

Telefonum çaldığında, Joe arıyor yine, babam uyanıyor. Çağrıyı sessize atıyorum. Sonra da tamamen kapatıyorum.

"Kimdi o?" diye soruyor babam. Ekrandaki ismi görüp, "Joe? O erkek arkadaşın mı?" diyor.

"Erkek arkadaşım yok benim baba," diyorum ona doksanıncı defa. Eve döndüğümden beri, babam aşk hayatımı bir şekilde muhabbetin için yedirmenin yaratıcı yollarını buluyor. *Erkek arkadaşın bu kadar çalışmana bir şey demiyor mu? Erkek arkadaşından direksiyona bakmasını niye istemiyorsun?* Bunu kasten mi yapıyor, bana laf mı sokuyor yoksa kimsem olmadığını unutup duruyor mu, bilmiyorum. Joe, işlevsel bir ilişkiye en yakın ilişkim; o da eşcinsel ve zamanının yarısından fazlasını bana kızgın olarak geçiriyor.

"Bir kızın erkek arkadaşa ihtiyacı vardır," diye mırıldanıyor, tekrar cama dönerek.

Dr. Chun'un dediklerini ve babamın kafasındaki, kimyasal atıktan kalma tümörü bir metal parçası olarak düşünüyorum.

"Sana annenle nasıl tanıştığımı anlatmış mıydım?" Babam cama bakarak konuşuyor.

"Anlatmıştın baba. En azından yüz defa."

"...1980'di. Regan yılları."

"Biliyorum," diyorum. Ben de anlatmaya başlıyorum. "Aşevinde sıraya girmiş sarhoşlara yemek dağıtıyordu ve sen de onu sokağın karşısından gördün." Amin.

"Hayır. Bu kış ortasındaydı. Aşevinde, çorba karıştırıyordu. Saçları açıktı; ben de, 'Yemeğime düşmüş olmasınlar,' dedim ve gülüp, 'Seninle benim daha büyük sorunlarımız var,' dedi."

Bunu ilk kez duyuyorum. Kendi kendini düzeltmesini bekliyorum. Babamın anlattığına göre, babam, elindeki bardağı bile doğru düzgün tutamayacak kadar elleri titreyen bitik bir alkoliğin aşevinde anneme ona iltifatlarda bulunarak asıldığını görüyor. Babam, annemin nasıl bir azize olduğunu görüp onu kurtarmaya gidiyor.

Fakat bu yeni versiyonu anlatmaya devam ediyor. "Bende bir şey gördü herhalde çünkü elini elimin üzerine koyup her şeyin düzeleceğini söyledi."

Bu tam tersi. Tanrı'nın kalbine gönderdiği mesajla annemin yanına gitmek için sokağı geçen kişi babamdı.

Fakat duyar duymaz asıl hikâyenin bu olduğunu anlıyorum. Tüm hayatım boyunca duyduğum hikâye terse çevrilmiş haliydi. Alkolik babammış. Asıl kurtarılması gereken.

"Elini elimin üzerine koyduktan sonra bir daha ağzıma sürmedim, biliyorsun değil mi? Tanrı da o zaman dokunmuştu bana. Hissettim bunu. Eli hem elli ton ağırlığındaydı, hem de tüy kadar hafif."

Mantıklı olanı bulana kadar aklımdaki yüz soru arasında gidip geliyorum. Sanki vücudum bile hangisinin gerçek oldu-

ğunu bilemiyormuş gibi, aynı anda hem üşüyorum hem de terliyorum.

Kendi hikâyelerindeki isimsiz, beş para etmez alkolik, babam.

Bunun tam olarak neyi değiştirdiğinden emin değilim ama aynı zamanda her şey çok farklı geliyor. Ring-around-the-rosey tekerlemesini her söylediğimizde kolera salgınını çağırdığımızı, insanların kendi kanlarında boğulmalarının taklidini yaptığımızı ve küllerinin kokusu için dönüp durduğumuzu anladığım zaman gibi hissediyorum. Babamdan korkmuştum, ondan nefret etmiştim ve yakın zamanda ona acımaya başlamıştım.

Ama, bundan önce, hiçbir zaman ona karşı sempati hissetmemiştim.

Tekrar uykuya dalmış gibi görünüyor. Gözleri kapalı ve başı arabanın sallantısıyla sallanıyor. Ama sonra, "Ölmekten korkmuyorum," diyor.

Aklıma Kaycee geliyor.

"Ölmeyeceğimi de söyleme," diye ekliyor, ben bunu demeden önce. "Doktorun dediklerini ben de duydum."

"Ölüm yoktur," diyorum. "Bir tek Tanrı vardır." Sık sık bana söylediği laflardan biri bu.

Gözleri kapalı, sallanarak orada oturuyor. Benim duyamadığım bir müzik dinlermiş gibi.

"İki sonbahar önce, eski kulübede bir kedi buldum. Karnı burnundaydı. Bayâ kötü durumdaydı. Üzerini bir battaniyeyle örttüm, ona su ve biraz süt verdim. Yavrular doğdular, altı tane, gördüğüm en ufak yavrular. Tüyleri olmasa böcek dersin." Başını sallıyor. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı. "Biraz karton ve eski battaniyelerle onlara küçük bir yuva hazırladım."

Lafını bitirmesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. Barrens'a giriyoruz artık. Buradan, kasabanın öte ucundan bile, Optimal'ın bacaları bir şey anlatmaya çalışan parmaklar gibi görülebiliyorlar ama ne anlatmak istediklerini bilmiyorum.

"Ne oldu onlara?" diye soruyorum en sonunda.

Gözlerini açıyor. "Büyük bir fırtına çıktı. Gece aşırı, sıcaklık beş derece düştü. Hiçbir uyarı yoktu, haberler de bir şey dememişti. Rüzgârda küçük bir değişim oldu ve don ağaçlardaki yaprakları döküp bir gecede kışı getirdi." Bir elini cama dayıyor, sonra da elini çekip bıraktığı izi inceliyor. "Sabah altı yavru da ölmüştü, altı yavru ve annesi."

"Üzgünüm," diyorum ama kafam da karışık: Burada insan bir şeylerin ölümüne alışıktır. Çiftlikler sinek doludur, derin dondurucuları doldurmak için inekler, domuzlar, tavuklar kesilir. Kışın geyik avlanır, yollarda kedi ezilir ve kuşlar gökyüzünden düşer.

"Bir Tanrı var mı yok mu, bilmiyorum," diyor. Hâlâ hareket halindeyiz, hiçliğe doğru büyük tablonun içine doğru gidiyoruz. "Eskiden her şeyin bir plan dâhilinde olduğunu sanırdım. Kötü şeyler olsa bile, annenin hastalanması, ezilen bir çocuk gibi, her şey planın bir parçasıydı. Ama yavru kedilerin donarak ölmesi nasıl bir planın parçası olabilir ki? Kimseye bir zararları yoktu. Ne tür bir Tanrı böyle bir şeyi yapabilir? Neden ilk başta doğmalarına izin verir ki?" Bir saniyeliğine öfkeyle yüzü buruşuyor ve hatırladığım babama dönüşüyor. "Bu dünyada kötülük kol geziyor Abby. Bunu unutma. Onu bulmaya çalış. O seni bulmadan önce sen onu bulmaya çalış."

Dünya nefes veriyor. Bu hatırladığım babam. Duman, bulutlara karışıyor. "Unutmayacağım."

Tatmin olmuş gibi arkasına yaslanıyor. Lastikçileri, fast food dükkânlarını ve yeni restoranları geçtikten sonra, Optimal tekrar görünüyor, ağaçların arasındaki çirkin bir oluşum.

"Şuna bak," diyor. "Onca duman. Kimyasal atık. İğrenç." Başını sallıyor. "Onu onlar öldürdü," diye devam ediyor. "Ah, herkes onların öldürmediğini söylüyor. Ama öldürdüler. Onu tüm pislikleriyle öldürdüler. Zehir ve açgözlülükleriyle, o kadar."

Annem, Optimal'ın inşaatı bitmeden ölmüştü. Onu gömdüğümüz gün, bacalarından ilk dumanlar çıkmaya başlamıştı ve ben bunun bir tür kutlama olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

"Onu onlar öldürmedi baba," diyorum ama bunun önemi ne bilmiyorum. "Annem daha öncesinde kanser oldu."

"Annenden bahsetmiyorum." Arkasına yaslanıyor ve tekrar gözlerini kapatıyor. "Şu, herkesin şikâyet edip durduğu kızdan bahsediyorum. Kaycee Mitchell."

34

Ancak sabah olduğunda gecenin geçmiş olduğunun farkına varıyorum. İçtiğimi hatırlıyorum. Rüyalarım parlak renkli cesetlerle doluydu. Mavi, turuncu ve kırmızı tonlarında. Bir yangın vardı. Boya gibi kokuyordu.

Oturma odamda, dehşetle yüzü buruşmuş bir kız koltuğa doğru eğilmiş, çığlık atıyor: sonra silkiniyorum ve asıl çığlık atanın kendim olduğunu fark ediyorum. O kız Kaycee, tuvallerindeki yağlı boyaya boyanmış. Bir otoportre.

Etrafıma bakıyorum. Masaya dayalı iki tuval daha var, masanın üzerinde yarısı boşalmış bir Jim Beam şişesi ve kirli sıvının içinde yüzen sigara izmaritleri.

Üniversiteden beri sigara içmemiştim. Ama ağzımda dumanın tadını alabiliyorum.

Anılarımı gözden geçirmeye çalışıyorum ama tüm görüntüler birer balon gibi, tutamıyorum onları. Frank Mitchell'ın U-Pack'teki ünitesine gittiğimi hatırlamıyorum ama gitmiş olmalıyım: Neden gittiğimi, oradayken görülüp görülmediğimi, dikkatli davranıp davranmadığımı, o tabloları niye çalıp yanımda eve getirdiğimi hatırlamıyorum. Onları saklamak, yakmak, evden atmak için içim içimi yiyor. Ama yerlerinden kımıldamayı reddederek oradan beni seyrediyorlar.

Koltuğa gömülüyorum.

On yıl geçmiş ve babam Kaycee'nin kayboluşu hakkında hiçbir şey dememişti. Daha fazla ne biliyor öğrenmek için bas-

tırmıştım ama başka bir şey çıkmamıştı: Kaycee'nin çantasını rezervuarda bulmuştu, bir çalının altına gizlenmişti ve bir şenlik ateşinden sonra onu orada unuttuğunu varsaymıştı. Çantasını aramak için gelmesini beklemişti ama herkesin onun kaçtığını söylemeye başladığını duymuştu.

Kim cüzdanını, telefonunu ve ehliyetini ardında bırakıp kaçar giderdi ki?

Niye polise gitmediğini sorduğumda sadece omuz silkti. *Bu bizim derdimiz değildi,* demişti. *O kız da beladan başka bir şey değildi.*

Kiralık daireme dönüşümü, oradan da yeni ofisimize nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Zaman yine görüntü görüntü ilerliyor. Ben kapıdan içeri daldığımda ekibin geri kalanı çoktan toplanmış ve kendimi tutamadan konuşmaya başlıyorum.

"Kaycee öldü."

Joe, küçük bir avın bir yırtıcı yaklaştığında donup kalması gibi hareketsiz oturuyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kaycee Mitchell. O kaybolmadı. Kasabadan ayrılmadı. Öldü," diye tekrar ediyorum ve bunlar ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olduklarını biliyorum. Kelimeler doğru geliyor. Göğsüme saplanmış bir şarapneli çıkarıyormuş gibi hissediyorum. "Burada, Barrens'ta öldüğünü düşünüyorum. Hasta olduğu için." Joe'nun yüzü değişmiyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Ailesinin bu konuda konuşmamaları için satın alındığını düşünüyorum. Belki Misha'nın da. Hatta erkek arkadaşı Brent'in de."

"Sen dün gece uyudun mu?" diye soruyor Joe, hoşuma gitmeyen bir şekilde.

"Ben iyiyim," diyorum çünkü iyiyim, iyi olduğumu düşünüyorum ve tüm anılarım rüya gibi geliyor, o yüzden de rüya olmalılar. Ona babamın, Kaycee'nin çantasını rezervuarın yakınında bulduğuna dair anlattıklarını anlatıyorum.

"Abby, baban hasta," diyor Joe, yavaşça, elinde bir olta var-

mış da kancaya gelmem için bana yalvarıyormuş gibi. "Söylediklerinin gerçek olduğundan emin olamayız. Alzheimer'ı yok mu?"

Bu Joe'yu düzeltme zamanı değil, ben de düzeltmiyorum. Semptomlar aynı. Ama babam geçmişini karıştırmıyor; asıl kavrayamadığı şimdi.

"Kaycee ve arkadaşları lisede korkunç bir oyun oynadılar," diyorum yemini göz ardı ederek. "Bu oyunu ilk oynayanlar onlar değildi. Ama bundan para kazanma fikri Kaycee'ye ait." Cora Allen'ın bana söylediklerini ona, tüm odaya kısaca anlatıyorum. "Şantaj," diye bitiriyorum nefes nefese.

İlk defa ne kadar garip hissettiğimi fark ediyorum. Ama oturmayacağım; otururum Joe'nun haklı olduğunu, stajyerlerin kaçamak bakışlarının haklı olduğunu, nihayet gerçeği gördüğümü açıklamaya çalışmak yerine saçmalıyor olduğumu kabul etmiş olacağım.

"Üzgünüm." Joe alnını ovuşturuyor. "Bunun Optimal davasıyla ne alakası var?"

"Şantaj," diye tekrarlıyorum. "Anlamıyor musun? Bu onun örüntüsüydü. Oyun'u kullanarak, fotoğraflarının insanlara dağıtılmasından korkan kızlardan para alabileceğini fark ettiğinde bunun tadına ilk kez varmıştı. Ama en çok ne kadar alabilirdi ki? Elli, altmış dolar mı?" Boşlukları konuşurken dolduruyorum. "Kaycee, Optimal'ın Barrens'a taşınmadan önce Tennessee'deki tazminatını duymuş olmalı ve hedefini büyütmüştür. Bu yüzden de Optimal'dan ödeme alabileceklerini düşünüp hastaymış rolü yaptığı, belki arkadaşlarını da katılmaya ikna ettiği bir oyuna başlıyor. Optimal da bu sırada kendi oyunları üzerinde çalışıyor, çevre kanunlarını deliyor, bütçe kısıyor, para saklıyor ve başka yöne baksınlar diye yetkililere rüşvet veriyor. Bu kötü reklamı kaldıramazlardı. İncelenmeyi kaldıramazlardı."

"O yüzden de onu öldürdüler." Joe'nun yüzünde ifade yok.

Burada, evrak dosyaları ve ofis malzemeleri dolu kutuların arasında, acı verici parlaklıktaki parlak ışıkların altında, birdenbire boğuluyor gibi hissetmeye başlıyorum: Her şey kulağa çılgınca geliyor. Çılgınca gelecek tabii. Ama haklıyım. Haklı olmak zorundayım. "Ya da öldürmek için başkasını tuttular. Tek bildiğim, babasını bile satın aldıkları. Ama her şey birbirine uyuyor."

Bir an kimsenin çıtı çıkmıyor. Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissedebiliyorum.

Yavaşça konuşan kişi Portland oluyor. "Ama okul hemşiresi Kaycee'nin gerçekten hasta olduğunu söylemişti," diyor. "Resimler de bunu kanıtlıyor."

"Resimler onun iyi bir oyuncu olduğunu kanıtlıyor," diye tersliyorum ama bir kez daha Kaycee'nin tuvalette yerde, klozette dönen kanı gözümün önüne geliyor. Kestane hakkında onunla yüzleştiğimde Kaycee'nin kapanan bir kapı gibi duran yüz ifadesini hatırlıyorum. *Bunu ben yapmadım, demişti* sakince, kelimelerin kenarlarını yutunca böbürleniyormuş gibi gelmişti. *Benim böyle bir şey yapacağımı düşünmek için, Abby, iyice kafadan kontak olman lazım.* "İyi bir yalancıydı. Her zaman yalancıydı. Belki de kendi kendini hasta etmiştir."

Yine de kimse bana bakmıyor. Öfke içimde bir dalga gibi yükseliyor: Onları bu dalgayla boğmak istiyorum.

"Size söylüyorum, siz onu tanımıyordunuz. Küçükken arkadaştık. O zaman manyaktı. Fare zehriyle köpeğimi öldürmüştü."

En sonunda bu Joe'yu sarsıyor. "Ne yaptı?"

"Bu konuda yıllarca yalan söyledi ve onu affetmeyi reddettiğim için bana işkence etti ve ölmeden ya da öldürülmeden önce, sırf bunu kesin olarak bileyim diye bana bir kanıt bıraktı."

Joe sandalyesini geri kaydırarak ayağa kalkıyor ve benim de nefesim tükeniyor, nefes nefese orada durmuş, kan ter içinde, ağlamak üzere olduğumu fark ediyorum.

"Başbaşa konuşabilir miyiz?" Joe bir yabancı gibi kibarca konuşuyor. Bir çocuk gibi, peşinden gitmekten başka seçeneğim yok.

Dışarıda, bir ısı dalgası ve güneş yüzümü ısıtıyor. Kapı arkamızdan gürültüyle kapanıyor. Park alanının öte yanında, Sunny Jay's çoktan açılmış. Condor içeride mi acaba diye merak ediyorum. İçerideyse, dışarı çıkıp da beni bu halde görmez diye umuyorum.

"Dinle." Derin bir nefes alıyorum. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Tamam mı?"

"Bildiğini sanmıyorum." Sesi endişeli geliyor. Bir şeyleri sindirmeye çalışıyormuş gibi ağzını açıyor. "Çok fazla çalışıyorsun."

Kalbim tekliyor. Bana inanmıyor. Birazcık bile. "Joe, bu önemli." Boğazım o kadar sıkışmış ki kelimeler zar zor çıkıyor ağzımdan. "Kaycee Mitchell öldü. Herkes bu konuda yalan söylüyor. Hem de yıllardır."

Ama Joe beni dinlemiyor. Gözlerini kısıp uzaklara bakıyor. "Seni uzun zamandır tanıyorum, Abby. Sen dostumsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana ayakkabılarını hiç beğenmediğimi söylediğim ÇAM'daki ilk günümden beri. Hatırladın mı?"

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum, tutmaya da çalışmıyorum. Aşağılanmış, bitkin, öfkeli halde orada öylece duruyorum, Joe birkaç kelimeyle beni derimden ayırmış ve sıcak rüzgârda bırakmış gibi hissediyorum. Babam ölüyor ve Joe beni dinlemiyor; buraya geçmişimi gömmeye geldim ama geçmişim beni gömüyor.

"Senin için endişeleniyorum," diyor. "Biraz mola vermen lazım. En son ne zaman tatile çıktın?"

"Tatile matile ihtiyacım yok benim! Beni dinlemene ihtiyacım var!"

"İyi değilsin Abby." Sesi biraz daha sertleşiyor. "İlk senemizde yaşananların tekrarlanmasını istemiyorum."

Güneşe rağmen ürperiyorum. "Bu adil değil."

"Değil mi?" Bana döndüğünde gözleri karanlık. "Uyumayı kesmiştin. Fazla içiyordun. Aklın bin bir yerdeydi; Tanrı aşkına, Bromley'nin faturalara gizli mesajlar sakladığını düşünüyordun..."

"Yetmiş iki saat uyumamıştım." Sakin havada sesim çatlıyor. "Bak, o zaman kendimi kaybettiğimi biliyorum. Adderall'la* besleniyordum. Yerle bir haldeydim, tamam mı? Bunu itiraf ediyorum. O zaman da ettim." *Ve sen de, bunu bana karşı kullanmayacağına söz vermiştin, puşt herif.* "Ama bu farklı."

"Bu bir pazarlık değil." Joe'nun yüzü şekil değiştiriyor ve yerine bir yabancının gözleri, dudakları, bir yabancının sivri dili ve acımasız yüz ifadesi geliyor. "Bu konuda Estelle'le konuştum bile. Eve dönüyorsun. Şikago'ya." Neresi olduğunu unutmuşum gibi bunun üzerine basıyor. "Hepimiz eve dönüyoruz. Ben soruşturmayı oradan sürdüreceğim. Casey Scheiner destek olarak gelecek."

Beni yumruklasa daha iyiydi. Ciğerlerimdeki hava kaçıyor.

"Beter ol." Bunu ancak fısıldayabiliyorum.

Joe iç geçiriyor. Sinirlenmiyor bile. Bir bakıma, bu çok daha kötü. "Başın belada değil," diyor, sanki endişelendiğim şey buymuş gibi. "Hâlâ bir işin var. Ama evine döneceksin, iyileşeceksin ve koduğumun Kaycee Mitchell'ını aklından çıkaracaksın." Kapıya dönüyor ve sonra yine bana bakıyor. "Ha. Aklımdayken. Kaycee aradı seni. Anladığım kadarıyla şimdi Florida'da yaşıyormuş." Joe'nun gülümsemesi soğuk, sıkı ve ince buz kadar kasvetli. "Onu aramak istersen diye, sana bir numara bıraktı."

---

* Dikkat bozukluğuna karşı kullanılan bir ilaç. *–yhn*

35

Arabamda oturmuş, gözlerimi Sunny Jays'in camından yansıyan ışığa dikmişim ve parmaklarım o kadar titriyor ki Joe'nun bana verdiği numarayı iki kez yanlış tuşlayıp ilkinde Florida'daki bir solaryumu arıyorum, ikincisinde de telefonu kapatmadan önce bana çabucak İspanyolca bir şeyler söyleyen bir adamı. Boğazım toz yutmuş gibi kuru. İçecek bir şeyler istiyorum, bir bira, bir shot, herhangi bir şey ama şimdi içmeye başlarsam bu, gerçekten dağılıyor olduğum anlamına gelir ve ben dağılmıyorum.

Dağılmayacağım.

Dağılamam.

Üçüncü sefer numarayı doğru tuşluyorum. Gözlerimi kapatıp boğazımda atan kalbimi hissediyorum. Telefonun çalışını sayıyorum. Bir, iki, üç, dört. Dördüncü çalışından sonra telefon açılıyor ve kötü bir his yerleşiyor göğsüme.

"Alo?" Kaycee'nin sesi hatırladığımdan daha kalın ve çatlak. Bir seks hattında size müstehcen şeyler fısıldayan birinden duymayı bekleyeceğiniz bir ses. Yine de bu sesi duyunca kalbim hızlanıyor. O olmadığını söyleyemem. Anında anlayacağımı düşünmüştüm.

"Kaycee Mitchell'la mı görüşüyorum?" diye soruyorum ve cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

"Evet, benim. Siz kimsiniz?"

Birden başımın dönmesiyle susuyorum.

"Eee... Ben Abby Williams," diyorum ve gülüyor, ben de bu sesi aklıma kazımak için tekrar nefesimi tutuyorum.

"Abby. Yok artık. Sesin çok farklı." Bu ya gerçek ya da sapkınca bir tür oyun. Belki de ikisidir.

"Neredesin?" diye soruyorum ve aramak için girdiğim alan kodu Güney Florida'nın olsa da çılgınca bir an boyunca bana bir sürpriz yaptığını, benim gibi eve döndüğünü söylemesi için dua ediyorum. Tam böyle, onu görme isteği karanlık boşluktan uzanıp boğazıma yerleştiriyor ellerini, herhangi bir şey kanıtlamak için değil, sırf onu görmüş olmak için görme isteği.

"Sarasota'dan çok uzakta değil. Birkaç yıldır burada yaşıyorum. Barrens'ı terk ettikten sonra baya dolaştım."

Sarasota. Bir déjà vu hissiyle çift görmeye başlıyorum. Şerif Kahn da Sarasota'dan yeni dönmüştü. Bir tesadüf mü?

"Neden gittin?" diye soruveriyorum.

"Neden gitmeyeydim ki?" diyor Kaycee tekrar gülerek. "Hep gitmek istemiştim. Hatırlamıyor musun? Tuvalete gitmek için izin aldığımda, Bayan Danforth beni pencereden kaçmaya çalışırken yakalardı. Üçüncü sınıftayken bile buradan gitmek isterdim."

Bayan Danforth'u ve koridorlar sürekli gözlendiği için okul saatinde Kaycee'nin spor salonunun yanı başındaki pencereden kaçmaya çalışmasını unutmuştum. Bazen kaçmayı becerdiği bile oluyordu.

Pencereyi indirmek için debeleniyorum ama yine de yeteri kadar hava alamıyorum. Bu o. O olmalı. Kaycee, herkesin dediği gibi kaçmıştı ve ben haksızdım, muhtemelen aklımı yitiriyordum. Kaycee hayatta, güneş altında, hâlâ güzeldi. Kaycee, Sarasota'nın güneyinde bir yerde bir sundurmada ya da havuz kenarında oturuyor. Altında hiçbir derin mana yoktu. Gitmişti sadece. Toz silkeler gibi Barrens'ı üzerinden atmıştı. Ardına hiç bakmamıştı.

Bunda da benden daha iyi olduğunu göstermişti.

"Seni aradığımı kimden duydun?" diye soruyorum göğsümdeki ağırlıkla.

"Misha," diye cevaplıyor bir duraklamadan sonra.

"Seninle hiç konuşmadığını söylemişti bana," diyorum.

"Ondan yalan söylemesini istedim." Kaycee bunu çok bariz olması gerekirmiş gibi rahat bir tavırla söylüyor. "Babamın nerede olduğumu bilmesini, Misha'dan bana mesaj iletmesini ya da benden para istemesini falan istemiyordum."

Aklıma bile gelmemiş, saçma sapan basitlikte bir cevap. Tabii ki Kaycee babasının onun peşinden gitmesini istemeyecekti, kaçmasının sebeplerinden biri babasıydı.

Basit bir denklem. Peki, o zaman neden yalan söyleyenin o olduğunu hissediyorum hâlâ?

"Bana soracağın şeyler varmış?" diye soruyor Kaycee.

"Sadece nedenini anlamak istemiştim," diyorum. "Niye hasta olduğunu söylediğini. Niye tek kelime etmeden kaçtığını."

Kaycee iç geçiriyor. Arkasında, bir adam sesi belli belirsiz duyuluyor. Bir kocanın ya da erkek arkadaşın diyeceğini dinlemek için başını telefondan uzaklaştırdığını hayal ediyorum.

Ya da belki de yönerge alıyordur.

"Bak." Kaycee ağzını mikrofona yaklaştırıyor. "Bunları niye yaptığımı hatırlamıyorum, tamam mı? Gerçek bu. Çok zaman önceydi. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. İlgi çekmek istiyordum. Belki de işin içinde para olacağını düşünmüştüm."

Bunları bir kitaptan okuyor sanki: *Kaycee Mitchell'ın Kaçmasının Çeşitli Nedenleri.*

"Üzgünüm," diyor, bu sefer daha kısık bir sesle ve dünya bir anlığına beyaza boyanıyor. "Canını yaktığım ve beni aramak için zaman harcayan herkesten özür dilerim. Senden özür dilerim, Abby."

"Üzülme." Kafamda alarmlar çalıyor.

Kaycee Mitchell üzgün.

Fakat Kaycee Mitchell hiçbir zaman özür dilemez. Bu kelimeleri ağzından hiç duymadım.

Matt Granger'dan, pastel boyalarını çaldığı için özür dilememek için bir hafta teneffüse çıkmama cezası almıştı. Özür dileyemiyordu. İçinde yoktu bu.

Kaycee Mitchell'ın suçluluk duygusuna bağışıklığı vardır.

Hattın öbür ucunda kim varsa, o kişi Kaycee Mitchell değil.

"Bak, beni nerede bulacağını biliyorsun," diyor.

"Son bir şey daha." Kalbim öyle güm güm atıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. "Aptalca bir şey, biliyorum. Ama bunca zaman merak ettim." Bir, iki, üç kalp atışı. Güneş, ön camdan içeri girip kucağıma vuruyor. Ön sundurmada, yanıma kıvrılmış Kestane'nin sıcaklığını hatırlıyorum. "Kestane'ye tam olarak ne oldu?"

Uzun süren bir sessizlik oluyor.

Sonra Kaycee ya da Kaycee rolü yapan kimse, tekrar rahatsız bir sesle konuşuyor. "Uzun zaman önceydi..."

"Bu, hatırlamıyorsun mu demek oluyor?" Ön camın ötesinde, dünya dönmeye devam ediyor.

Kesik kesik gülüyor. "Bir hatırlatsana."

"Köpeğim," diyorum kısaca. "Senin öldürdüğün köpeğim."

Kısa bir sessizlik daha oluyor. "Kapatmam lazım," diyor Kaycee birdenbire. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," diyor. Yine o kelimeyi kullanıyor, *üzgünüm*.

"Merak etme," diyorum. "Yeteri kadar ettin."

Birileri Kaycee'nin hayatta olduğunu kanıtlamak için çok uğraş veriyor.

Bu, kesinlikle Kaycee'nin hayatta olmadığının göstergesi yani.

Kaycee taklitçisi, artık her kimse, onu aradığımdan bahsedenin Misha olduğunu söylemişti. Ve en azından bunun doğru olduğuna bahse girerim. Birileri ona bilgi vermiş olmalıydı. Ve en iyi yalancılar gerçeğe en çok yaklaşanlardır.

Ayrıca, yeni toplum merkezinde buluştuğumuzda, doğruyla yanlışın karmaşıklığını kanıtlamak için verdiği örnek rasgele

bir örnek olamazdı. Misha aptal rolü yapsa da kesinlikle aptal biri değil. *Ama bir müşteri geliyor diyelim, normal bir adam. Ve asıl istediği şeyin genç kızlar olduğunu söylüyor.* Fotoğrafların, gerçeğine gitmekten daha iyi olduğunu söylemişti.

Ama gerçekten Frank Mitchell'dan mı bahsediyordu burada? Burada kendini savunuyor olamaz mıydı? Bu, bir tür itiraf olabilirdi. Bir ipucu olduğu kesindi.

Zamanında, Oyun kızışmaya başladığında, kurbanları para verseler bile Kaycee fotoğrafları kendine saklıyordu. Belki de Frank Mitchell o fotoğraflardan daha büyük kâr etmenin yolunu bulmuştu. Kaycee'nin babasının yeni ve güzel evini açıklardı bu. Ve herkese neden Kaycee'nin kendi başına kaçtığını anlattığını da.

Peki, Misha'nın bununla ne alakası vardı?

Onu, okulda ziyaret gittiğim gün sekreterin başını kapıdan soktuğunu hatırlıyorum. Misha öğrencilerin telefonlarını alıyordu... siber zorbalığı önlemek için olduğunu söylemişti.

Aslında yeni hedefler arıyor olabilir miydi?

Her şey dönüp dolaşıp Oyun'a geliyor.

Bana yardımcı olabilecek birini tanıyorum: Tatum. Monty onun ve arkadaşlarının Oyun'la ilişkili olduklarını söylemişti. Kuralların değişip değişmediğini, diğer oyuncuların kim olduğunu ve skoru kimin tuttuğunu öğrenmeliyim.

Arabamı Dougsville'e ve May'in, Tatum'un götürüldüğünü söylediği kliniğe döndürüyorum. Kendimi biraz daha iyi, biraz daha kontrol sahibi hissediyorum. Joe'ya ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan hakikat. Yine de görüşümün kenarları sıcakta çarpılıyor, bir seraba dönüşüyor.

Dougsville, Barrens'a sadece yirmi kilometre uzaklıkta ve oraya, hız sınırını küçük bir şaka haline getiren düz yollarla gidiliyor. Yeşil kollarını güneşe uzatmış mısırların arasından geçiyorum. Bu bir rüya mıydı? Isı ve yangın. Kiralık daireme saçılmış, Kaycee'nin portrelerini düşünüyorum.

Telefonum neredeyse aralıksız çalıyor: Önce Joe arıyor, sonra Barrens'tan bir numara, sonra yine Joe. Muhtemelen nereye gittiğimi merak ediyordur. Telefonu sessize alıyorum.

Büyürken, Dougsville'li çocuklar bize götleri kalkık gelirdi: İlçedeki ilk Walmart orada açılmıştı, hemen peşinden de klinik, sonra da bira fabrikası gelmişti. Futbol takımları her zaman bir numaraydı. Aslında oto galeriler, yerüstü havuzları ve kiliselerden oluşan tek bir yol boyundan fazlası değil. Kliniğin park alanı, büyük bir avcılık ve balıkçılık dükkânıyla ortak; dükkânın camındaki bir yazı, müşterilerin lisans ve mermi için arka tarafa başvurmalarını belirtiyordu.

Plastik kaplı bir buket çiçek ve Geçmiş Olsun kartı almak için Walmart'a giriyorum. Çiçekler hoş görünüyor ama küf kokuyorlar ve ben de aynen böyle hissediyorum, iyi niyetle üzerine bir kurdele bağlanmış çürük bir şey gibi. Geri dönmeliyim. Tatum'u rahat bırakmalıyım. İyileşmesine izin vermeliyim.

Fakat yapmıyorum bunları.

Klinik küçük, parlak ve temiz. Tatum'u görmek istediğimde masadaki resepsiyonist kibarca akrabası olup olmadığımı soruyor.

"Avukatım," diyorum. Avukat kelimesi de polis gibi: sözlü bir bomba. Kimse elinde paketle yakalanmak istemez. "Bayan Klauss burada mı?"

Başını sallıyor. Gözleri, karikatürize bir telaşla kocaman açılıyor. "Arkadan geçin," diyor. "Bir sorun olacağını sanmam." Ben de masanın arkasından dolaşıp çift kapıdan geçiyorum.

Kliniğin birkaç gözetim odası var ve Tatum'unki soldan sonuncu oda. Kart ve karanfillerle bir seraya dönüşmüş. Hastane yatağında serum bağlanmış Tatum, genç ve küçük görünüyor. Güzel de. Uyuduğunu düşünüyorum ama kapıyı arkamdan kapatırken gözlerini açıyor. Gözleri şaşırtıcı, dikkat dağıtıcı bir yeşillikte.

"Sen kimsin?" diye soruyor. Ama bu bir itham değil. Gerçekten merakla.

"Adım Abby," diyorum. Görsün diye çiçekleri kaldırıyorum. "Sana bunları getirdim. Ama sende fazlası varmış."

Gözlerini kapatıp omuz silkiyor. Son çiçeğini koymak için tezgâhta yer açıyorum.

"Seni tanımıyorum," diyor tekrar, gerçekleri uzaktan seyrediyormuş gibi bir edayla. Onu yatıştırıp yatıştırmadıklarını merak ediyorum.

"Hayır, tanımıyorsun." Çok yaklaşmadan, onun alanına girmeden, beni istediği gibi süzebilsin diye olduğum yerde bekliyorum. "Dinle, Tatum, neler yaşadığını hayal bile edemem."

En azından buna, bir ergen gibi göz devirerek cevap veriyor.

"Keşke insanlar bunu büyütmeyi bıraksalar."

"Bir avuç dolusu hap yuttun."

"Aptalca bir fikirdi. Ölmeye çalışmıyordum. Sadece... başım ağrıyordu." O zaman bana baktığında, ifadesinin şüphe dolu olduğunu görüyorum. Sanki beni ilk kez gerçekten görüyor. "Kimsin sen? Burada ne arıyorsun?"

"Ben de Barrens'lıyım. Bir süreliğine buradan gitmiştim ama geri döndüm artık." Kelimelerin ağzımdan bu kadar nihai çıkmasından nefret ediyorum. Ama bunlar gerçek değil mi ne de olsa? Şikago'daki dairem bana bir rüya kadar uzak geliyor. "Bir avukatım. On yıl önce bir kızın başına neler geldiğimi öğrenmek için eve döndüm. Kız kaybolmuştu."

"Kaycee Mitchell mı?" diyor. Tabii ki onu duymuş olacak. Kaycee hakkında anlatılanların nasıl dönüştüğünü ancak hayal edebilirim. "Hasta rolü yaptı ve herkes onu taklit etti. Ne olmuş? Benim de rol yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hiç de bile," diyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Kaycee'nin başının belaya girdiğini düşünüyorum. Senin de öyle." Bu dikkatini çekiyor. Çok uzakta çalan bir müziği dinlemeye çalışıyormuş gibi daha da hareketsiz, daha da dikkatli hale geliyor. Sonra: "Oyun'dan haberim var, Tatum."

Bir anlığına ağzı açık kalıyor ve çığlık atacağından ya da

hemşireyi çağıracağından endişeleniyorum. Ama sonra rahatlayıveriyor.

"Bunu sana kim söyledi?" diye soruyor.

"Monty Devue." Buna da gözlerini deviriyor.

"Yedinci sınıftan beri falan benimle kafayı bozmuş." Ama ondan korkmuş gibi bir hali yok, daha çok bıkmış gibi. Uzunca bir süre, daha fazlasını söyleyip söylememenin muhakemesini yaparak oturuyor. Sonra da yatakta daha dik oturuyor. "Anneme söylemedin, değil mi? Bunları öğrenemez. Ona söyleyemezsin!"

"Tek kelime etmedim."

Yastığına geri gömülüyor. Açıp kapadığı ellerine bakıyor. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Bu yüzden mi bunu yaptın?"

"Korktum." Şimdi fısıldıyor.

"Neden? Biri seni tehdit mi ediyor?"

Eliyle fikri geçiştiriyor. "Hayır. Öyle bir şey değil." O, Tatum Krauss, tehdit edilemez biriymiş gibi. "Ama herkesin öğrenmesinden korktum..."

Risk alıyorum. "Fotoğrafları mı?"

Şimdi başını kaldırıyor. "Nasıl..."

"Oyun çok uzun zamandır oynanıyor," diyorum ona ve alt dudağını ağzına alıp bir çocuk gibi çiğnemeye başlıyor. "Bana olanları anlat."

Omuz silkiyor. "Lise birdeyken partileri duymuştum..."

"Hangi partiler?" diye soruyorum. Çarşafı elleriyle sıkıyor ve kelimeleri yutmaya çalıştığını görebiliyorum. "Bana güvenebilirsin," diyorum, biraz daha nazikçe. "Tamam mı? Başını belaya sokmak istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

Uzun saniyeleri sayıyorum. Sessizlikte, uzaktan gelen mekanik biplemeleri duyabiliyorum.

Tatum nihayet derin bir nefes veriyor ve bir karar verdiğini anlayabiliyorum. "Sadece davet edildiğinizde katılabileceğiniz partilerdi," diyor. "Burs alan kızlar için verilen özel partiler."

"Peki ya erkekler?" diye soruyorum. "Onlar da davet edilir miydi?"

"Sadece kızlar," diyor, neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle.

"Bu partileri kim düzenliyordu? Ne için düzenliyorlardı? Başka kimler davet ediliyordu?"

Onu fazla ittirdiğimi hemen fark ediyorum. Kapanıyor. "Kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum," diyor. "Biz kendimiz gitmek istedik. Bizi kimse zorlamadı."

"Peki. Anlıyorum." Derin bir nefes alıp masasının yanına bir sandalye çekiyorum. Buna bir tepki vermediğinde yavaşça sandalyeye oturuyorum. Şimdi bana bakmak durumunda kalıyor. "Dinle, Tatum, işin gerçeği, şu an başın belada. Tamam mı? Burada olmanın sebebi de bu, değil mi?"

Gözleri doluyor: bu beyaz çarşafların arasında boğulan küçük bir kız. Duyamadığım bir şey fısıldıyor.

Nefesimi tutarak öne eğiliyorum. "Ne?" Ama ağlamaya başlıyor ve ancak hıçkırıklarının arasında konuşabiliyor. "Derin bir nefes al, oldu mu?"

"Yeni bir telefon istemiştim." Bir hıçkırık onu sarsıyor. "Telefonum külüstürdü ama annem... annem telefonumu kendim almam gerektiğini söyleyince... ben de..."

"Tatum." Her ne kadar ona sarılmak istesem de bir elimi yatağa koyuyorum. Zavallı kızcağız. "Bana partilerden bahset."

Fakat birdenbire hareketsiz kalıyor. Ben de koridordan bize doğru gelen tiz sesleri duyabiliyorum.

"Tatum." Ona uzanıp onu sarmak geliyor içimden. "Tatum, lütfen."

Artık çok geç. Kapı savrularak açılıyor ve Optimum Yıldızları olarak odaya gün ışığı ve gülücüklerle giren kızlardan ikisini tanıyorum. Kızlardan biri Sophie Nantes.

"Donut getirdik," diyor Sophie ama beni görünce duruyor. Bu kadar tatlı birinin bir anda bu kadar çirkin görünebilmesi-

ne hayret ediyorum. "Sen ne arıyorsun burada?" Başını çevirip Tatum'a ters ters bakıyor. "O burada ne arıyor?"

Tatum dirseğiyle yüzünü siliyor. "Çiçek getirmiş," diyor sanki her şeyi açıklarmış gibi.

Sophie donut paketini tezgâhın üzerine atıyor ve tezgâha dayanıyor. Ben bile bu kızın varlığını, tüm ışığı karartan bir tutulma gibi hareket ettiğini hissedebiliyorum. Diğer kızlar onun yanında durabilmek için itişiyorlar.

"PowerHouse maçına da gelmişti, Monty'yle konuşuyordu," diyor Sophie, doğrudan Tatum'a hitap ederek. "Sapık kulübün büyüyor sanırım."

Tatum gözlerini kaçırıyor. Bu küçük avantajla beraber mutlu mutlu ayağa kalkıyorum: Hepsinden bir baş daha uzunum ve daha iyi giyinmişim. Yine de Sophie'nin gözleri yemeğine fazla yaklaşmış bir sinekmişim gibi üzerimden geçiyor.

"Tatum'la ben Oyun hakkında konuşuyorduk," diyorum. Sesim fazla yüksek çıkıyor. Kafamda, sesimle onları yere yapıştırabilirim.

Kızlardan birkaçı birbirlerine bakıyor. Sophie değil ama. Bunun için fazla iyi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor sakince. Sonra da tezgâhtan ayrılıp Tatum'un yatağına oturuyor ve bir elini nazikçe Tatum'un kanına doğrudan akan sıvının olduğu seruma koyuyor.

Ağzım kuruyor.

"Zavallı Tatum," diyor, teselli eder gibi. "Ağlıyorsun."

"Bir şeyim yok," diyor Tatum mekanik bir tavırla.

Sophie başını sallıyor. "Ah, tatlım. Bana yalan söyleyemezsin. Ben senin en yakın dostunum, unuttun mu? Tatum berbat bir yalancıdır," diye de ekliyor benim için. "Ama yalan söylemeye çalışır yine de. Kendini tutamıyor."

Sırtını Tatum'a dönüyor. "Ama biz ne olursa olsun seni seviyoruz." Teatral bir havayla fısıldamak için ona doğru eğiliyor. "Bir fahişe olsan bile."

"Ondan uzak dur." Ellerimin Sophie'nin boğazına sarılmasını engellemek için yumruklarımı sıkıyorum.

Sophie dönüp bana bakıyor. "Burada olmaması gereken kişi sensin."

"Tatum, lütfen." Tatum'a dönüp beni dinlemesi için, bana bakması için yalvarıyorum. "Sana yardım edebilirim. Bana gerçekleri anlatırsan..."

"Ona gitmesini söyledim. Ona, söyleyecek bir şeyimin olmadığını söyledim." Tatum'un elleri çarşaf üzerinde Sophie'ye uzanıyor ve Sophie serumu tutmayı bırakıp Tatum'un yüzüne dokunmak üzere eğiliyor. Sophie'nin dokunuşu bir akım taşıyormuş gibi Tatum'un vücudu baştan sonra titriyor.

Çığlık atmaya başlamasından önce onu kaybettiğimi anlıyorum.

"Yardım edin!" Tatum avazı çıktığı kadar bağırıyor. "Yardım edin! Yardım edin!"

"Tatum..." diye son bir kez ona ulaşmayı deniyorum ama yatağa doğru yöneldiğimde Sophie önüme geçiyor. Uzun bir süre gözleri beni orada tutuyor. Ve o anda bu kızın kim olduğunu, ne olduğunu anlıyorum. Bu kız, onların Kaycee'si.

Gülümsüyor. Nefes alıyor. Bir an, özür dileyecekmiş gibi bakıyor. "Yardım edin! Yardım edin!" Yüzü, yüzümden birkaç santim ötede. Nefesindeki kahve kokusunu alabiliyorum.

Sesiyle hayata gelen oyuncak bebekler gibi, diğer kızlar da onu taklit etmeye başlıyor. "Yardım edin! Yardım edin! Yardım edin!"

Kapıyı savurarak açıyorum. Koridordan koşarken ayağım takılıyor. Aşağı inen hemşireleri yararak geçiyor, resepsiyonu dolaşıyor ve çıkışa doğru gidiyorum.

Yardım edin.

Klinik ardımda kalmış olsa da bu sözler aklımda yankılanıp duruyor.

Güneş devasa, kızıl ve müthiş: ufku yutmaya hazırlanan bir ağız gibi.

Hızla bana doğru gelen bir uzun mesafe kamyonu kornasına asıldığında, onun şeridine girdiğimi fark ediyorum. Direksiyonu kırıp kornası sessizliğe gömülürken frene asılıyorum.

Kalbimin sakinleşmesini beklemek için biraz kenara çekiyorum.

Yardım edin, yardım edin, yardım edin.

Çantamın dibinden, telefonumun ısrarlı biplemelerini duyabiliyorum. Bir çağrıyı daha kaçırmışım. Titreyen parmaklarla sesli mesajı açıyorum.

Bayan Williams, ben Şerif Kahn. Bugün istasyona uğrayabileceğinizi ya da bana geri dönüş yapabileceğinizi umuyordum. U-Pack'in gece görevlisinden, bir tür arbede yaşandığını ve aracınızı durdurmanız istediğinde ona itaat etmediğinize dair bir şikâyet aldım. Çitin fotoğrafları pek iç açıcı değil ve güvenlik kaydı da var. Hikâyeyi bir de sizden duymak isterim.

36

Ben daha çalmadan Condor kapıyı açıyor.

"Tanrım! Kapımı yıkmadan gir içeri."

Belki de çalmışımdır. Elimin boğumları kızarmış ve sızlıyor. Boğazım, haykırmışım gibi ağrıyor. Ağzımda ilaç tadı var. Votka. Ya da viski.

Barı öyle ya da böyle hatırlıyorum ama görüntüler zihnimde odaklanmıyor.

Akıp giden, karanlığa karışan saatler.

Babamın arkadaşı TJ'in iki kere aradığını hatırlıyorum. Telefonumun çalmasına izin verdiğimi, sesinin barın gürültüsünde boğulmasını dinlediğimi hatırlıyorum.

"Sana ne oldu böyle?" diyor Condor.

Bana neler oluyor?

"Bana yalan söyledin," diyorum. Kelimeleri geveleyişimden kaç bardak içtiğimi sayıyorum. Dört, belki beş, belki altı.

"Otur. Biraz su içmen lazım. Otur." Beni bir tekli koltuğa yönlendiriyor ve durmakta olan bir dönmedolap gibi odanın dönüşü yavaşlıyor. Sıcak ve rahat, Hannah'nın fotoğrafları, duvarları süsleyen çerçeveli fotoğraflar, rafları dolduran kitaplar gibi ayrıntılarla ucuzluğu kapatılmış oturma odası beni ani bir çekingenlikle dolduruyor. Condor'un oturma odası dalgaların dövdüğü bir rıhtım, ben de oraya sürüklenmiş bir enkazım.

Gösterişli tüylerle dolu bir cam dolap dikkatimi çekiyor ve bakışlarımı oraya yöneltiyorum: gümüş, altın, mor, mavi. Bir bardak suyla döndüğünde, oraya baktığımı görüyor.

"Olta iğneleri. Kendi iğneni yaptığında şansın daha yaver gider."

Su biraz zihnimi temizliyor. "Sağ ol. Hannah nerede?"

"Bu hafta dedesiyle ninesinde." Suyu işaret ediyor. "Biraz daha getireyim."

Artık Dougsville'den ayrılıp dönüş yolunda bir bar bulduğumu hatırlayabiliyorum. İlk içkimi hatırlıyorum ama diğerleri gelmiyor aklıma. Midem hopluyor. Misha'nın pembe ayakkabılarını ve ormandaki şenlik ateşinden sonra yatağımda onlarla uyanışımı düşünüyorum. Dünya devriliyormuş gibi, midemin bulandığını hissedebiliyorum. "Daha güçlü bir şey," diyorum. "Ne olursa."

"Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Neye ihtiyacım olacağını sana mı soracağım?" Kelimelerin daha keskin çıkmasını sağlamaya çalışıyorum. "Hadi, Condor. İyiyim ben. Tükürsem ön sundurmamı vururum."

Bana önce bir bardak su daha içiriyor ve sonra bir şişe şarap açıp bir kavanoza dolduruyor. Karşıma oturuyor. Vücudu ağrıyormuş gibi hareket ediyor.

"Neye içiyoruz?"

Aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Optimal'a," diyorum, şaka yapmaya çalışarak. Fakat sesim çatlıyor. "Amına koduğumun çocuklarına."

"Amına koduğumun çocuklarına," diye tekrarlıyor Condor, ciddiyetle ve içmeden önce bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

Gece odanın içinden geçiyor sanki; ara sıra geçen arabaların farları pencerelerden içeri girerken bir süre konuşmadan oturuyoruz.

"Babam ölüyor," diye söyleyiveriyorum bir süre sonra. Söylemeyi düşünmemiştim bile. Buraya itiraf etmeye gelmemiştim. Öte yandan, buraya neden geldiğimden de emin değilim.

Condor'un eli tuttuğu bardağı sıkıyor. "Tanrım, Abby. Ben..." Devam etmiyor ve gözlerini kaçırdığında çenesindeki

kasların hareket ettiğini görebiliyorum. "Zor birkaç gün geçirmişsin."

Ona bakmak ağlama isteğimi, ağlamak da buradan kaybolmak isteğimi güçlendirdiği için bakışlarımı aşağı çeviriyorum. "Babamın yanında olmalıyım," diyorum. "Ama olamam. Olamıyorum."

Belki de buraya itiraf etmek için gelmişimdir çünkü anlaşılmak dürtüsü ağır basıyor. "Babamdan nefret ederdim. Sürekli ölmesini dilerdim. Eskiden bunun için dua da ederdim. Beni dua etmem için saatlerce odama kapatırdı. Bazen de karanlıktan nefret ettiğimi bildiği için günahkârların karanlıkta yaşadığını söyleyerek beni dolaba kilitlerdi. Ama ben yine de kalp krizinden ya da bir çatıdan düşerek ölmesi için dua ederdim."

"Bu senin suçun değil Abby," diyor Condor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Boğulmamak için bir yudum içiyorum. "Belki de bir Tanrı vardır. Belki de dualarımı duymuştur."

"Tanrı öyle dualara cevap vermez. Onun duydukları bunlar değildir," diyor Condor sessizce.

"Neleri duyar peki?"

Bardak dudaklarında duruyor ve bardağın üzerinden beni izliyor. "Karanlıktan korkan, yapayalnız küçük kızı."

Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu fark etmemiş gibi yapıp gözlerini kaçıracak kadar nazik. Küçükken yaptığım gibi, derin nefesler alarak ağlama dürtümü bastırmaya çalışırken, o da bardağını, duvarları, tavanı seyrediyor.

Kendimi toparladığımda, ona bakma riskine girmiyorum. Onun yerine, iki ayağımın arasındaki halı karesine odaklanıyorum. "Optimal, su rezervine atık dökerek işleri kötüleştiriyor," diyorum. "Bunu muhtemelen yıllardır yapıyorlar. Test sonuçları bunu kanıtladı."

Condor üzerime gözlerini dikiyor. "Hepsi suyun güvenli olduğunu söylüyordu."

"Hepsi yalan söyledi." Kaycee'yle beraber ormanda, terk edilmiş, yerde duran bir arı kovanı bulduğumuzu hatırlıyorum. Kovan içine göçene kadar onu bir sopayla dürtmüştü. Kaycee, yumurtladıktan sonra kraliçe arının kovanı terk ettiğini ve kovandaki çocukların kovan için birbirleriyle savaştığını söylemişti. Bu sefer kimse kazanmamıştı. "Burası bir yuva. Hepsi yozlaşmış. Optimal, yerel ajanslar, federal ajanların bir kısmı da öyle. Hepsi bunun bir parçası."

"Para yüzünden mi?" diye soruyor Condor.

"Başka ne olacak?" diyorum. Ama Lilian McMann'ın ve çirkin çoraplarla çıplak poz veren kızının düşüncesini kafamdan atamıyorum.

Hep beraber, *Yardım edin, yardım edin, yardım edin,* diye bağıran o kızlar. Güzel ağızlarının kenarından sızan o kelimeler.

"Şikago'ya geri dönüyoruz," diyorum. "İşin kalanını oradan yürüteceğiz. Artık kanıt bulduğumuza göre, diğer firmalardan, diğer ajanslardan, daha derin keselerden yardım alacağız."

"Bu iyi habere benziyor," diyor Condor.

"Bu kötü haber." Neredeyse bağırıyorum. Condor sandalyesine yaslanıp ifadesizce beni seyrediyor. Bir anı daha gün yüzüne çıkıyor: Müdür odasının önünden geçerken açık kapıdan Kaycee'nin sesini duyuyorum. *Yalan söylemiyorum. Bunları uydurmuyorum. Bana niye inanmıyorsunuz?* "Dahası var. Dahası olduğunu biliyorum. Araştırmaya devam edebilsek keşke."

"Sonra ne olacak?" Condor başını sallıyor. "Tüm kötülükleri düzeltmek senin işin değil. Sen işini yaptın."

"Dünya sadece işini yapan insanlarla dolu," diye cevap veriyorum. "Halimize bak."

"Evet," diyor Condor düz bir sesle. "Ve hepimiz kazmaya başlarsak, ne olacak sence? Hepimiz gömülürüz."

Haklı. Fakat bilmediği şey şu, ben çoktan gömülmüş haldeyim. Daha derine kazmaya çalışmıyorum. Yüzeye çıkmaya çalışıyorum ben.

"Neden yalan söyledin?" diye soruyorum ve bardağımı doldururken şaşırarak bana bakıyor. "Bana neden Becky'nin fotoğraflarını senin çektiğini söyledin?"

Bardağı dikkatle dolduruyor ve şişenin ağzını başparmağıyla siliyor.

"Ben sana bir şey söylemedim," diyor. "Sen söyledin."

"Buna inanmama izin verdin. Herkesin buna inanmasına izin verdin."

Uzunca bir süre konuşmadan oturuyoruz ve tıklayarak, taklayarak ve gıcırdayarak nefes alıyor ev.

"Benden yalan söylememi istedi," diyor en sonunda. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bunun basitliği nefesimi kesiyor. "Arkadaştık. Annelerimiz, hapishane kapanmadan önce beraber çalışırlardı. Sonrasında da yakın kaldılar." İçinde başka bir şey bulmayı bekler gibi bardağını kontrol ediyor, sonra da büyük bir yudum alıyor. "Lisede birbirimizden biraz uzaklaştık. Ben kendi sorunlarımla boğuşuyordum. Ama bazen onu okula bıraktığım oluyordu, annesi oturmaya geldiğinde beraber takılıyorduk." Omuz silkiyor.

"Senden neden yalan söylemeni istedi?"

Hakikat, taşıdığı ağır bir şeymiş gibi uzun uzun iç geçiriyor Condor. "Fotoğrafların varlığını öğrendiğinde çıldırmıştı. Annesinin öğrenmesinden korkuyordu, o yüzden de parayı verip konuyu kapatmak istiyordu." Gözleri gözlerime kenetleniyor. "Bunu yapmamaya onu ben ikna ettim," diye devam ediyor. "Annesiyle konuşmasını söyledim. Açıklaması için. Bundan benim sorumlu olduğumu söylersek, ailelerimizin buna daha az sert yaklaşacakları konusunda anlaştık. Takılıyormuşuz, sarhoş olmuşuz ve bir şaka niyetine, daha sonra ona göstermek için bunu yapmışım gibi. Şimdi söyleyince kulağa aptalca geliyor." Gözlerini kaçırıyor. "Fotoğrafların, etrafında insanlar varken, bir partide çekildiği ortaya çıktığında, bunu... kaldıramadı."

Alkolden kızarmış suratlarıyla kahkahalar atan bir grup çocuğu hayal ediyorum: Zihnimde gördüğüm şey Kaycee'nin tabloları, yırtıcı gülüşler, yerde cenin pozisyonunda yatan bir kız.

"Fotoğrafları gerçekten dağıtacaklarını düşünmemiştim," diyor Condor ve bunu ilk kez sesli dile getirdiğinden eminim. "Blöf yaptıklarını sanmıştım. Öğrendin artık. Kirli sırrımı."

"Çok da kirli değilmiş."

"Yeteri kadar kirli. O öldü."

"Bu senin suçun değil," diyorum, fark etmeden onun sözlerini tekrar ederek.

Sıkı sıkı gülümsüyor. "Sağ ol. Ama öyleymiş gibi hissediyorum ben." İçkisini bitiriyor. Şişe boşalmış. Başka bir şişe açmak için kalkıyor.

"Sikerler, değil mi?"

"Kaycee Mitchell öldü." Bunu daha fazla içimde tutamıyorum. "Bundan eminim."

Condor uzun süre bir şey söylemiyor. "Kaycee Mitchell kaçtı," diyor kısaca.

"Hayır. Onu hiçbir yerde bulamıyorum. Buradan hiç gitmedi o."

"Kasabadaki herkes yalan mı söylüyor yani?" Condor'un sesi, sanki soru sormuyormuş gibi dümdüz. Bir bardak daha doldurup masadan bana uzatıyor.

"Sadece güç sahibi olanlar. Diğer herkes kendilerine söylenene inanıyor." Başım şimdiden dönüyor. "Onu öldürdüler."

İşte. Söyledim.

Fakat Condor şaşırmış görünmüyor. "Öyle mi? Onu kim öldürdü o zaman?"

Bana inanmadığını görebiliyorum, bunu da ona söylüyorum.

Condor iç geçiriyor. Yumruklarıyla sertçe gözlerini ovalıyor. "Birileri neden Kaycee'yi öldürsün?"

"Ben... ben bundan henüz emin değilim," diye itiraf edi-

yorum. "Ama bunun Optimal'la alakası olduğunu biliyorum. Oyun'la da."

"Kaycee'nin bir lise dalaveresi yüzünden mi öldürüldüğünü düşünüyorsun?"

"Hayır. Ondan daha büyük bir şeydi. Babasının, Kaycee ve arkadaşlarının topladığı fotoğrafları sattığını düşünüyorum. Yeni bir pazar alanı bulduğunu düşünüyorum. Kaycee bunu şikâyet etmekle tehdit edince onu öldürdüğünü düşünüyorum."

"Bu çılgınlık," diyor Condor.

"Eskiden onun canını yakardı." Bunu söyler söylemez utanıyorum. Kaycee'nin bana söylememem için bana yemin ettirebileceği bir sırrı açıklamışım gibi.

"Bundan şüphe etmem," diyor Condor ve ses tonu yumuşuyor. "Sana onun böyle bir şey yapmış olmasının imkânsız olduğunu söylüyorum. Frank Mitchell'ın kızını öldürmüş olma ihtimali yok."

"Artık zihin de mi okuyorsun?" Artık ağzımdan çıkanlar da umurumda değil. Şüphe edilmekten, inanılmamaktan, bir şeyleri hayal ediyormuşum gibi davranılmaktan bıktım usandım. "Bunun için diploman da var mı?"

Bu kelimeler aramızda asılı kalıyor. Condor üniversiteye gitmedi ve benim bunu bildiğimi biliyor.

"Bak, Kaycee kaybolduktan sonra Frank'i aylar boyunca neredeyse her gün gördüm. Her sabah, bir altılı birayla yarım litre votka almaya gelirdi. Bir süre, on ikili bira ve yarım litre votka aldı. Birinin ağır çekimde intihar etmesini izlemek gibiydi. Bir gün kendime hâkim olamadım ve içmenin, Kaycee'yi unutmaya yardımcı olmayacağını söyledim."

Parmaklarını birbirlerine geçiriyor ve boğumları ortaya çıkacak kadar sertçe sıkıyor. "Aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Bana ne dedi biliyor musun? 'Unutmak için içmiyorum,' dedi. 'İnanmak için içiyorum.' Başta ne demek istediğini anlamamıştım. 'Neye inanmak?' diye sordum ona. 'Kaçıp gittiğine, bir

yerlerde hayatına devam ettiğine inanmak için.'" Condor bir an sessiz kalıyor. "Anlamıyor musun? Kaçtığını söylemesinin sebebi, onun da buna inanmak istemesi. Buna ihtiyacı vardı. Ama bilmiyordu. Bilmemekten çok korkuyordu."

Hızla ayağa kalkıyorum. Vücudum sanki başkasının.

"Boş ver." Buraya gelmemeliydim. Niye geldim, bilmiyorum. Nereye gitsem orayı enkaza çeviriyorum. "Söylediklerimi unut."

Condor da ayağa kalkıyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum..."

Devam edemeden sözünü kesiyorum. "Frank Mitchell hakkında yanılıyor olabilirim. Ama Kaycee hakkında yanılmıyorum. Onu yoldan çekmek istediler, onları ifşa edebileceğini biliyorlardı..."

"'Onlar' dediğin kim, Abby?" Bana, benden korkuyormuş gibi bakıyor. "Optimal mı?" Sesinde, bunun kulağa nasıl geldiğini duyabiliyorum. Gözlerinde, ben çaresiz ve ufak, küçülmüş bir yansımayım. "Şerif Kalın mı? Misha mı? Kaycee'nin diğer arkadaşları mı? Brent mi?" Bu ismi küfredermiş gibi söylüyor.

"Anlamıyorsun. Bilmiyorsun; Optimal bu kasabadaki her şeyin sahibi, her yerdeler..."

"Asıl sen anlamıyorsun." Acıyla çatlıyor sesi ve içime dokunuyor, bir yerlere; birden öfkenin aslında sadece yas, sadece korku, sadece endişe olduğunun farkına varıyorum. "Kaycee Mitchell'ı sikeyim. İster ölü olsun, ister hayatta, isterse cehennemde yanıyor olsun, her neredeyse. Sikeyim onu. Yeteri kadar şeyi mahvetti. Seni de mahvetmesine izin verme. Buna..."

Onu öpüyorum. Zorla kesiyorum sözünü. Masanın üzerindeki bir kitap yığınını yıkıyoruz, önce sandalyenin üzerine, sonra da yere düşüyorlar. Masa lambasını yıkıyoruz ve parçalandığında oda karanlığa bürünüyor.

"Kendini benimle iyileştiremezsin," diyor kemerini çözerken. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Buraya kendimi iyileştirmeye gelmedim," diyorum, onu kendime çekerek.

Çünkü belki de iyileşmemin bir yolu yoktur.

37

Kapının çalınması. Biri kapıda, ısrarla kapıyı çalıyor.

Kendi yatağımda yatıyorum ama Condor'un kokusu her yere ve üzerime sinmiş.

Kapı çalınmaya devam ediyor.

Telefonumun şarjı bitmiş ve saate bakmak için mikrodalga fırına gidiyorum: 8.12. Bu saatte ancak kötü haber gelir.

İki parmağımla panjurları aralıyorum ve kalbim duruyor. Şerif Kahn, kapım ona terbiyesizlik yapmış gibi, suratı asık, kapıma bakıyor. Duruşundan bir süredir orada olduğunu anlayabiliyorum.

Tablolar hâlâ oturma odamda: Her biri, korkunç bir sır, bir vücuttan koparılıp alınmış gibi.

Birini koltuğun altına tıkıştırırken Kahn tekrar kapıyı çalmaya başlıyor.

"Bir dakika." Ter saçlarımı alnıma yapıştırıyor. Üzerimde dün giydiğim gömlek var ama ters giymişim. "Bir dakika." Diğer iki tabloyu yatağımın altına sokuşturuyorum.

Bir yalan, bir mazeret, söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bir keresinde Lake Shore Drive'da arabamın kontrolünü kaybetmiştim ve arabam oluğa doğru gizli buz üzerinde kaydığı birkaç saniyelik panik ânı boyunca, şimdi hissettiğim gibi bir huzura kavuşmuştum. Çarpışma kaçınılmazdı. Tek yapmam gereken çarpışmayı beklemekti. Rahatlamıştım neredeyse.

"Abby." Şerif Kahn, gizliden gizliye heyecanla katıldığı bir cenazede yas tutuyormuş gibi görünüyor: biraz fazla çabalıyormuş gibi. *Bazı trajedilerin açıklaması yoktur. İnsanlar kaçar. Kızlar da kaçar gider.* "Seni bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Sabah güneşi berbat bir davetsiz misafire benziyor. Şerif Kahn'ın omzundan ışık yansırken, ben de gözlerimi kısıp terliyorum.

"Benim kadar olamazsınız," diyorum ve hemen pişman oluyorum. Tekrar deniyorum. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Sana bazı kötü haberlerim var," diyor. Kendini, gözlerimin içine bakmaya zorlamasını izliyorum.

"Aradığınızı gördüm." Yüzündeki ifade yüzünden duraklıyorum ama bu ifadeyi okuyamıyorum. "Ve açıkçası, neden bahsettiğinizi anlamadım."

Kahn yüzünü buruşturuyor. Bir sinek kovalıyormuş gibi elini sallıyor. "Buraya onun için gelmedim." Duraklama tüm dünyayı tek bir kalp atışına sığdıracak kadar uzun. Onun için gelmedim, demek, buraya başka bir şey için geldim demekti ve aklım birden, korkmam gerektiğini bile bilmediğim bir sürü ihtimale gidiyor. Çılgınca bir an, buraya Kaycee Mitchell için ya da onun taklit eden kimse onun için geldiğini düşünüyorum.

"Baban hakkında kötü haberlerim var."

İşin tuhaf yanı, onun bunu söylemesini bekliyormuşum gibi hissediyorum ânında.

"Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?" diye soruyor yumuşak bir tonla.

Bir insanın boğulmasının bu kadar farklı şekli olmasına hayret ediyorum. Bir su birikintisi kadar sığ bir suda boğulabilirsiniz, yüzünüze bir şey bastırabilirler ve boğazınızı sıkabilirler. Yanlış tür havayı soluyorsanız, nefes alarak bile boğulabilirsiniz.

Onu bulan TJ olmuş. Dr. Chun'la olan toplantımızdan bir-

kaç saat sonrasında onu ziyarete gitmiş. Rutinin bir parçasıydı bu. Pazartesileri ağaçları inceleyip bir zencefilli gazoz içmek için babamı ziyaret ederdi. Şerif Kahn'a bunu, bu rutini anlatmayı önemli görüyorum. Rutinini ya da en azından küçük bir kısmını bildiğimi göstermek bana önemli geliyor.

Babamın günlük hayatına, bildiğimden daha fazla aşina olduğumu gösterme ihtiyacını neden duyduğumu bilmiyorum. Monty'nin annesine neden ayrı bir daire kiraladığımı anlatmaya çalışmam gibi. Yabancılar, size ailenin en önemli şey olduğunu hissettirirler. Aile her şeyden önce gelir gibi bir şey. Ama öyle olmadığında ne yapabilirsin ki?

TJ'in hikâyesi kısa. Babamı canı sıkkın ve kafası karışmış olarak gördüğünü söylüyor. Annemden çok bahsetmiş. Kanser, hükümet, hastalığın ellilerde insanların Sosyal Güvenlikleri'ni bırakmalarını sağlamak için ABD laboratuvarlarında yaratıldığını falan söylemiş.

TJ'e hediye olarak demir testeresini vermiş, en sevdiği aletlerden birini.

Sonra TJ beni iki kere aradı ama ulaşamadı. Şerif Kahn'a işin bu kısmını söylemiyorum. Bildiğinden şüpheliyim.

Kafam yankılarla, ne dediklerini anlayamadığım seslerle, nefes almak için çığlık atan biriyle dolup taşıyor.

Şerif Kahn, odasına geldiğinde TJ'in ağladığında söylüyor. Testereyi aldığı için, diyor bana, suçlu hissediyor.

TJ onu sabah bulduğunda, araba hâlâ garajda çalışır halde, egzozun son demlerini öksürüyormuş.

Şerif Kahn babamın acı hissetmediğini söylüyor. Ölmek için huzurlu bir yöntem olduğunu söylüyor. Uyumak gibi olduğunu.

Babam bana arabada içini döktüğünde, buna çoktan karar vermiş miydi diye düşünüyorum.

Bir anlığına, vedalaşırken ona sarıldım mı hatırlayamıyorum.

Ama sarılmadığıma eminim.

38

Uyumuyorum. Ağzıma da pek bir şey koymuyorum. Fakat bir şekilde önce bir, sonra iki gün geçiyor.

Babam iki gün önce intihar etti. Kendi arabasının egzoz dumanında boğularak öldürdü kendini. Belki kafa karışıklığından, belki ölümü bekleyemeyecek kadar gururlu olduğundan, belki de inanç kaybının getirdiği karanlıkla başa çıkamadığından.

Şerif Kahn beni tutuklamadan önce bu iki gün beni rahatsız etmeyecek kadar nazik. Haneye tecavüz. Vandalizm. Belki de benim için üzüldüğünden beni kelepçelemiyor ve sadece U-Pack görevlisinin yeminli ifadesini okumakla yetiniyor. Yaptıklarımı açıklarken bir zombi gibi Kahn'ın dudaklarının aldığı şekilleri seyrediyorum. Gece sorumlusunun isteklerine uyup aracımı durdurmamam ve kimlik göstermememem. Kapıları kapatmaya çalıştığında, aracımı kapının üzerine sürüp içeri girmem. Ama Kaycee'nin tabloları ve onları yanımda götürmem hakkında bir şey bilmiyorlar gibi. Güvenlik kameraları uyduruk, belli ki.

Tablolar hâlâ koltuğumun ve yatağımın altında, şimdi bile kokularını alabiliyorum. Ne yaptıklarımı itiraf etmeye ne de onları geri vermeye yelteniyorum. Onlara tekrar bakmaya bile korkuyorum, ölü bedenler gibi çürümeye başlamış olmalarından korkuyorum.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, tek istedikleri bir çek.

Frank Mitchell'sa ayrı hikâye. O bir joker. Sana bunu söylememe gerek yok. Suç duyurusunda bulunabilir."

Joker. Sundurmamızda, Kaycee'yle bağdaş kurmuş kart oynadığımızı hatırlıyorum. Son eli alan bir joker seçebiliyordu ve Kaycee hep kupa kralını seçerdi. Başına saplanmış bıçak yüzünden "İntihar Kralı" derdi ona.

"Orada ne yapıyordun ki?" diye soruyor Şerif Kahn.

Yalan söyleyemeyecek kadar bitkinim. "Kaycee'nin sözde kaçışının hemen ardından Frank Mitchell o depoyu kiralamış."

"Sözde, ha?" Şerif Kahn, şapkasını elinde çevirerek ayağa kalkıyor. "Onu bulduğunu sanıyordum."

"Bunu size kim söyledi?" diyorum, bir ilgi kıvılcımıyla; karanlık bir evde parlayan bir sigara gibi, günlerdir hissettiğim ilk kıvılcım bu.

"Ortağın. Şey işte, *gömlek* giyen adam. Onu aradığını duyduğunda, Kaycee'nin seni aradığını söyledi." Eski bir vahşi batı filmindeymiş gibi, şapkasını tek elle başına geçiriyor.

"Joe artık benim ortağım değil," diyorum. "Uzaklaştırıldım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor Şerif Kahn tereddütle. "Eski işleri karıştırmak konusunda sana ne demiştim? Uyuyan yılanın kuyruğuna basma. Ninem böyle derdi eskiden. Ayağa kalkmana gerek yok," diye de ekliyor, böyle bir şey teklif etmesem de. "Ben kendim çıkarım."

Çıkmadan, "Nerede olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz?" diye soruyorum.

Duruyor, bana doğru dönüyor ve yüzü asılıyor. "Neyin..."

"Kaycee Mitchell." Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Şu an nerede olduğunu hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Pek değil," diyor, silik bir gülümsemeyle. "Benim problemim değil."

"Florida," diyorum ve bir anlığına donuyor. Karanlıkta bir başka kordan kıvılcımlar yükseliyor. "Sarasota. Orada bir dev-

remülkünüz vardı, değil mi? Yoksa orayı size bir arkadaşınız mı kiralıyor?"

"Kendine iyi bak, Abigail." Şerif Kahn kapıyı açıyor. "Biraz uyumaya bak. Çok da iyi görünmüyorsun."

Diğer herkesinki gibi, Condor'un da telefonlarına çıkmıyorum ve sundurmada ne kadar beklerse beklesin, geldiğini gördüğümde saklanıyorum. Şimdi, babamın ölümünden üç gün sonra, nihayet kapımı çalmaktan pes ediyor. Bir sürtünme sesi duyuyorum ve gittiğinden emin olduktan sonra, geceleyin kapıyı açıyorum. Üzerinde adımın yazdığı, sinekliğe sıkıştırılmış bir zarf var. Zarfın içinde, pamuk içine konmuş çok güzel bir olta iğnesi, babamın görse çok beğeneceği, zengin altın ve mavi şeritli tüy ve boncuklardan yapılmış, el yapımı bir yem buluyorum.

Bir de kısa bir not var. *Umarım büyük avını yakalarsın. – Dave.*

Neredeyse hiç kullanmadığı ilk adını görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Birden ağlayacak gibi oluyorum, ağzının ağzımdaki hissini, acelesini, öfkesini, endişesini hatırlayıp bununla başa çıkamıyorum.

Özenle olta iğnesini ve diğerlerini katlayıp babamın eski iş ceketinin cebine koyuyorum. Hâlâ babam gibi kokuyor: araba yağı, Old Spice deodorantı ve talaş gibi.

Notu da cebime koyuyorum. Atmaya gitmiyor elim.

Dave.

Ekip Şikago'ya dönüyor ve ben de, hiç patlamayan bir fırtınanın habercisi kasvetli bir gökyüzünün altında, sadece TJ'in katıldığı bir cenazeyle babamı gömüyorum. Aralarında Monty'nin annesi, Condor ve Brent'in de bulunduğu birkaç kişi cenazeye katılmaya ilgi göstermiş olsalar da sempatilerinin ve bu sempatiyi ne kadar hak etmediğimin ağırlığı altında orada durama-

yacağımı biliyorum. Ayrıca, babamın cenazesinin ölümü kadar yalnız ve acımasız olması bana uygun geliyor.

Sonrasında benzinlikte durup iki tane altılı bira ve babamın parti yiyecekleri olarak tanımlayacağı bazı şeyler alıyorum: donmuş mozzarella çubukları, Hostess marka kırıntı pastaları, bir kavanoz içinde nacho peyniri sosu, salsa ve cips. Ev sıcak ve kokuyor. Temizlik yapmaya henüz başlayasım gelmedi ve lavaboda artık etraflarında sineklerin uçtuğu bir haftalık bulaşıklar var.

Bunun yerine, ormana bakan arka sundurmaya kuruluyoruz. TJ, Jim Beam getiriyor ve onunla beraber, ayaklarımızı korkuluğa uzatmış, babamın ben daha bebekken annem için yaptığı sallanan sandalyelerde ileri geri sallanıp şişeden sırayla yudumlar alıyoruz. Babamın dağınıklığı sundurmaya bile taşmış: kontrplak yığınları, eski klima ekranları, sökülmüş borular, yıllardır çalışmamış elektronik cihazlar. Manzara çocukluğumdan beri doğru düzgün değişmemiş, sadece biraz daha vahşi, biraz daha azman hale gelmiş. Rezervuardan yansıyan güneşin sert ışınlarını görebiliyorum; suyun kendisini değil, ağaçların arkasında bir şeyler alev almış gibi küçük güneş patlamalarını görüyorum.

Derin derin nefes alırsam, bir şenlik ateşinin göğe yükselen dumanının kokusunu alabileceğimi hayal ediyorum.

Ancak şimdi elle tutulur. Geçmiş ise dumandan ibaret.

"Babanın eşyalarını temizlemek için yardıma ihtiyacın olursa, bana haber et," diyor TJ. Viski şişesini "iyi" eliyle tutmak için dönüyor ve bir süre konuşmadan içiyoruz.

"Koluna ne oldu TJ?" diye soruyorum, bunu sormanın iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sarhoş olduğumda. Hayalet uzuvları duymuştum tabii ki, insanların kaybettikleri parmaklarının titrediğini, dizden aşağısı ampute edilmiş bacaklarının kaşındığını biliyordum. Ama bunun tam tersi bir sıkıntısı olan birini daha önce duymamıştım.

"El yapımı patlayıcı," diyor. "Irak, 2004. Birliğimizin yarısı patlamada ölmüştü. Ben şanslıydım." Sonra, "Arkadaşım Walt kafasını kaybetti. Sürekli, ölürse alyansını karısına geri götürmem konusunda bana yemin ettirirdi ama alyansını alamadım. Çok ceset vardı ve dört bir yandan ateş altındaydık. Sonunda geri çekilmek zorunda kaldık," diyor.

Bu, sorumu cevaplamasa da başımı sallıyorum. Belki de geçmişin her şeyi açıklamasına gerek yoktu. Belki de geçmiş her şeyi açıklayamazdı zaten.

Kiralık dairemi toparlamam çok zaman almıyor. En zor yanı Kaycee'nin tablolarını taşımaya çalışmak. Onları açıkta taşıyamam. O yüzden hepsini beraber sarıp bağlıyorum ama bu sefer de ağır oluyorlar. Nereye gidersem Onları sonsuza dek yanımda taşıyacakmışım gibi hissediyorum.

Condor'un kızı Hannah, dedesiyle ninesinin evinden yeni bir oyuncakla dönmüş: burnundan bir santim ötede tuttuğu plastik bir tablet. Çantamı arabama götürürken sundurmadan başını kaldırıp bakıyor ama.

"Gidiyor musun?" diye soruyor ciddiyetle ve başımı salladığımda yüzünü buruşturuyor. "Şikago'ya geri mi dönüyorsun?" Ay'dan bahsedermiş gibi bahsediyor Şikago'dan.

"Yok." Hâlâ babamın eşyalarından kurtulmam, evini toparlamam, toparlanmış çöplerini ayıklamam gerekiyor. Ama Barrens'taki kira kontratım bitti ve buraya yakında yeni biri taşınacak.

Belki de geleceğimde hep bu vardı, kaçmaya çalıştığım şey nihayetinde kaçılması imkânsız bir şey. Zaman bir çizgi değil, bir şişe mantarı, ne kadar üzerine gitsem o kadar geçmişe doğru batıyor. "Eve gidiyorum."

39

TJ, çatı kaplama işi yapan bir arkadaşından endüstriyel büyüklükte bir çöp konteyneri ödünç alıyor ve sonraki sabah ayrıştırıp çöp atmaya başlıyorum. Çoğunlukla çöp atıyorum.

Babamın eşyaları bende nostalji yaratmıyor, kötü anıların ürpertisi dışında hiçbir şey canlandırmıyor. Birbiriyle uyuşmayan plastik servis takımları, bayram konseptli kupa bardaklar, eskimiş kalın kumaş gömlekler, lekeli havlular, bir La-Z-Boy koltuk, üç ayaklı bir kitaplık: Mirasım bunlar benim. Babamın buzdolabının içindekileri çöpe atıp tüm mutfağı ilaçlıyorum ve Camsil'le oluşturduğum bulutlarla böcekleri açık pencereden dışarı kovmaya çalışıyorum.

Kaldırabilecek olsam buzdolabını toptan atardım.

Hayatımda hiç olmadığım kadar yalnızım. Babamın ölümünden sonraki günlerde gelen kutum e-postalarla doluyor; Portland bile, can sıkıcı şekilde "Araştırma" başlıklı bir e-posta gönderiyor ama açıp bakmaya tenezzül etmiyorum, sonra da beklendiği şekilde iletişim yavaşlıyor. Brent, her gün, bıkmadan usanmadan arayıp aynı mesajın farklı varyasyonlarını bırakmaya devam ediyor. *Merhaba, ben Brent. Senin için endişeleniyorum, beni ara lütfen.* Geniş çaplı bir kilise merasimine yaraşır, papatyalardan örülmüş bir çiçek sepeti geliyor. Doğrudan çöpe atıyorum.

Kimseyi görmek istemiyorum. Göremem.

İronik bir şekilde, Barrens hiç bu kadar kalabalık olmamış-

tı; önce yerel televizyon kanalları genişlemekte olan yolsuzluk skandalı hakkında haber yapmak için geliyorlar. Protestocular Optimal'ın kapılarının önünde toplanıp temiz suyun önemi hakkında konuşmalar yapıyorlar; grupları her gün daha fazla büyüyor. Sonra kişisel tazminat avukatlarıyla ve siyasi hedefleri olan lobiciler geliyor.

Hepsi, sanki her şey başka bir kasabada gerçekleşiyormuş gibi uzak geliyor bana. Yerel kanalları açtığım birkaç seferde Joe'nun yüzüyle karşılaştığımda şaşırıyorum, Şikago'dan bağlanıp gelişmelerden bahsediyor, hatta Şikago'daki ofiste çalışan tüm ekibi gösteren video kayıtları bile veriyor. Ekipten kimse benden bahsetmiyor.

Buradaki tek istisna, Indiana haberlerinin gözdesi olan ilçe savcısı Dev Agerwal: Öncülünün ofisindeki uzun süreli yolsuzluklar konusunda ona bilgi veren ve Optimal'ın yerel ve eyalet siyasetindeki nüfuzunu kırma konusundaki misyonuna ön ayak olan Abby Williams isimli yerli bir kadından bahsetmeyi hiç unutmuyor. WABC'den yolunu bulmuş bir muhabir babamın evine kadar geliyor hatta. Elimde, banyo dolaplarındaki çöpleri doldurduğum çöp poşetiyle kapıyı açtığımda, geriye bir adım atıp neredeyse sundurmadan düşüyor. Ona yanlış Abby Williams'ın evine geldiğini söylüyorum.

Günlerim ağrı dolu ve sıcak geçiyor. Babamın iş ceketini giyiyor, vücudunun ağırlığıyla iz bıraktığı koltukta uyuyor, uyduruk kahve makinesinde yanık kahve yapıyorum: Usul usul babamın içine giriyor, ona dönüşüyor, onu tekrar hayata döndürüyormuş gibi hissediyorum.

TJ dışında konuştuğum tek kişi, iki haftadır boşaltılmamış posta kutusunun, içine bir şey konulamayacak kadar dolduğunu haber vermek isteyen postacı. "Teslim etmek zorunda kaldığın en tuhaf şey neydi?"

Doğru düzgün gözlerini bile kırpmıyor. "Postayı açmıyorum ki, han'fendi. Bu federal bir suç."

"Bir fikrin oluyordur ama," diye ısrar ediyorum. "Eski sevgililer için paketlenmiş kanlı kalpler, patlayan sim bombaları, öyle bir şey yok mu?"

Elimdeki biraya göz atıyor.

"Neyse boş ver," diyorum. "Aptalca bir soru."

"Yok. Düşünüyordum. Hatırlamaya çalışıyordum," diyor. "Her Noel'de Kuzey Kutbu'na mektup gönderen çocuklar olur. Diş perisine gönderilen mektuplar da var."

Sorduğuma pişman oluyorum. Yalnızlık bir sızıdan sert bir yumruğa dönüşüyor. Al al yanaklı çocukları, yemek masalarında oturmuş dilek listesi yapan aileleri düşünüyorum: normallikten oluşan kar küreleri.

Postacı alnındaki teri silmek için şapkasını çıkarıyor. "Eşine mektup yazmaya devam eden dul bir adam tanırdım," diye ekliyor. "Cenazeden birkaç ay sonra mektuplar gelmeye başladı. Her gün teslim etmem için bir mektup bırakırdı. Üzerlerinde isim ve Roma, İtalya dışında başka bir bilgi olmazdı. Kendini, eşinin başka biriyle kaçtığına inandırmıştı." Başını sallayıp lekeli parmaklarıyla üniformasının düğmeleriyle oynuyordu. "Ölene kadar karısına her gün, geri dönmesi için yalvaran mektuplar yazdı. Tuhaf, değil mi? Başka biriyle kaçmış olmasını tercih ediyordu. Onu aldatmış olsa bile hayatta olmasını istiyordu." Başını sallıyor.

"Tuhaf," diye tekrarlıyorum.

Başını sallayıp kamyonuna geri dönüyor.

Hiçbir şeye bakmadan, babamın postasında terli parmaklarımla iz bırakarak, herkese Kaycee'nin kaçtığı konusunda ısrar eden Misha ve Frank Mitchell'ı düşünüp bir süre orada dikiliyorum. Belki Condor haklıydı; belki de yalandan ziyade bir dilekti bu. Belki de kaçtığına inanmak istiyorlardı.

Kaçmasına izin verdiklerine inanmak.

Babamın postalarının çoğu kuponlardan ve istenmeyen postalardan oluşuyor; bir de belli ki yakın zamanda gönderilmiş,

su krizi konusunda yapılacak bir halk toplantısına çağrı yapan bir broşür var. Hepsini çöpe atacakken broşürler arasından bir karton dosya düşüyor yere.

Üzerinde bir adres yok, sadece keçeli kalemle okunaklı bir şekilde bir isim yazıyor: Bayan Abigail Williams.

Dosyaya uzanırken tüm vücudum koluma, dosyayı kapalı tutan bandı açmaya çalışırken de parmaklarıma doluyormuş gibi hissediyorum. İçgüdü. Öngörü.

İçinde bir not yok, sadece liseli kızların olduğu Polaroid fotoğraflar var. Üstsüz poz veren, gözlerindeki sarhoşluğa rağmen kameraya öpücük atan liseliler. Koltuklarda bilinçsiz yatan, bacakları iç çamaşırlarını gösterecek kadar açılmış kızlar. Yüzü flaşla tanınmaz hâle gelmiş, tamamen çıplak bir kız.

Eteği beline toplanmış, yüzüne yayılmış dudak parlatıcısına bir tutam saçı yapışmış, gözleri alkolden yarı kapalı Sophie Nantes de fotoğraflardan birinde. Midem bulansa bile dikkatle tüm fotoğrafları birden fazla sefer gözden geçiriyorum.

Sophie Nantes ve Tatum'un hastane odasındaki kızlardan biri olduğunu bildiğim bir diğer kız dışında, üç yüzü daha tanıyorum.

Hepsinin fotoğrafları yeni toplum merkezinin duvarlarında asılı.

Barrens Lisesi müdür yardımcısı tarafından bizzat seçilmiş, Optimal'ın gençlik bursunun parlak yıldızları, beş kız.

40

Gitmeden önce arayıp haber vermeme rağmen, Lilian McMann beni gördüğüne şaşırmış görünüyor. Ya da ne kadar kötü göründüğüme de şaşırmış olabilir. Resepsiyonun arkasındaki aynada kendimi gördüğümde, yabancı bir şeylerle karşılaşmış gibi hissediyorum: çökük gözlü, teni maviye çalan bir kız. Hatırladığım yansımaya ancak uzaktan sadece biraz bekleyen bir yabancı.

Üzerimde hâlâ boya lekeli bir kot pantolon ve babamın iş yeleği olması da muhtemelen pek yardımcı olmamıştır.

"Gelsene," diyor. "Sana herhangi bir şey ikram edebilir miyim? Bir şişe su? Çay?"

Suyu kabul ediyorum. Biranın etkisini hâlâ biraz hissediyorum ve kafamı boşaltmam, odaklanmam gerek. Karşıma oturur oturmaz hemen konuya giriyorum. "Sen IÇYB'den ayrılmadan önce, başına gelenler hakkında kızınla görüşmek istiyorum," diyorum ve ağzına götürmekte olduğu su şişesi havada donuyor. "Aldığı mesajlar hakkında ve bu şekilde hedef alınan başka kızlar hakkında bir şey biliyor mu, bazı sorular sormak istiyorum."

Suyunu içmeden indiriyor. Bir süreliğine konuşmadan oturuyor ve hayır diyecek diye endişeleniyorum. Ama sadece, "O zaman bana inanıyor musun? Kasten hedef alındığını düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Optimal'ın kızları kullandığını düşünüyorum. Onları eğ-

lence için kullandıklarını. Rüşvet için. Fotoğraf takası yaptıklarından eminim. Ama bazı kızların, burs programı kapsamında katıldığı partilerin dedikodularını da duydum." Kamera lensleri başka tarafa döndüğünde o kızların başına neler geldiğini düşünmek bile istemiyorum. "Optimal, bu kadar insanın onları korumasını böyle sağlamış. Sadece parayla değil. Kızlarla. Herkes bir şekilde suçlu. Rüşvet değil." Yutkunuyorum. "Şantaj."

Lilian uzun süre bir şey demeden, su şişesini sıkarak oturuyor. Şimdi, sessizlikte kalbimin atışlarını duyabiliyorum. Bana inanmayacağından korkuyorum.

"Nasıl?" diye soruyor sonunda.

"Müdür yardımcısı Misha Jennings'in bu fikri on sene önce arkadaşı Kaycee Mitchell'dan aldığını düşünüyorum," diyorum. "O ve arkadaşlarının lisedeyken oynadığı ve icat ettikleri iğrenç bir oyundu bu. Daha genç kızları, alt sınıftan kızları, bir yere ait olmak isteyen kızları hedef alıyorlardı. Onları partilere davet ediyor, sarhoş ediyor, poz vermeye ikna ediyorlardı. Sonra da fotoğrafları fidye karşılığı geri veriyorlardı ya da fotoğrafları dağıtmakla tehdit ediyorlardı."

Lilian'ın yüzüne bakamıyorum bile. Yüzü soğuk, kısılmış, öfkeli ve beni suçladığını düşünmeden edemiyorum; ona bu haberleri getirdiğim için, bunları durduramadığım için. "Ama fotoğrafları asla geri vermiyorlardı. Bunun kulağa çılgınca gelebileceğini anlıyorum ama Kaycee'nin babası aracılığıyla yeni bir gelir akışı keşfedip bundan yararlandıklarını düşünüyorum. Bazı Optimal yöneticileri genç kızların peşindeydi."

Misha fotoğrafları Mitchell'ın dükkânında satmayı teklif ettiyse, Kaycee bunu durdurmaya çalışmış olabilirdi. Ahlak gereklerinden değil, olduğu kişi yüzünden: fikir değiştiren, bir şeyi isteyen ve diğer insanlar da bunu istemeye başladığı anda onu istemeyi bırakan biri. Ayrıca babasından nefret ediyordu; belki de bunu babasına karşı çıkmak için bir yol olarak

görmüştü. Ya da basit bir şekilde yakalanmaktan korkuyordu. Gerçi Kaycee'nin korktuğu bir zamanı hatırlayamıyorum.

Ve Condor, Frank Mitchell hakkında haklıysa, onu öldürmek için gerekli nedene sahip olan bir tek Misha kalıyordu: Kaycee'nin sevgilisine karşı boş olmayan Misha; en yakın arkadaşının daha acımasız, daha kaba, daha çirkin versiyonu olan Misha; Brent'e telefonda Kaycee'yle konuştuğu yalanını söyleyen Misha; toplum merkezinde aklıma bir fikir sokarak dikkatimi Kaycee'nin babasına çekmeye çalışan Misha; her zaman sadece aptal taklidi yapan Misha.

Aramızdaki en akıllı kişi olabilecek Misha.

Annie Baum ve Cora Allen'ın olanlardan şüphelenip şüphelenmediklerini, buna yardım edip etmediklerini merak ediyorum. Geçen on seneyi unutmak için içip uyuşturucu kullanarak geçirmelerinin nedenini açıklardı bu.

Geriye bir tek Brent'in bunlardan haberi olup olmadığı sorusu kalıyor. Ama buna inanasım gelmiyor. Şimdi ne söylerse söylesin, bir zamanlar Kaycee'ye âşıktı. Bu onu zor durumda bıraksa bile bana yardım etmeye çalışmıştı. Misha'ya da yardım etmeye çalışıyordu. Onun bir canavar olduğunu bilse, Misha'ya yardım edeceğine inanasım gelmiyor.

"Misha'nın Oyun'u bunca zamandır devam ettirdiğini düşünüyorum," diye devam ediyorum, "Kuralları değiştirmiş, burs parasını teşvik ve sigorta olarak kullanıyor." Okulu ziyaret ettiğim gün, sekreterin, sınıfta mesaj attıkları için ceza olarak el konulan telefonları Misha'ya getirmesini hatırlıyorum. Muhtemelen daha büyük bir operasyonun hedefleri.

Lilian birden kalkıp pencereye gidiyor. Bakılacak bir manzara yok: Sadece yarı dolu bir park alanı var.

"Olaylardan sonra Amy'yi özel bir okula transfer ettik," diyor Lilian. "O hiçbir şey bilmiyor."

"Sandığından daha fazlasını biliyor olabilir."

"Bunları ardında bıraktı." Lilian'ın sesi çatlıyor. "Bu onu neredeyse öldürüyordu. Artık nihayet mutlu..."

"Bu, ondan daha büyük," diyorum, elimden geldiğince nazikçe.

Lilian takdir edilecek bir şey yapıyor; ağlamıyor. Dürtünün vücudunu dolaştığını, omurgasına ve omuzlarına sıçradığını görüyorum. Tekrar konuştuğunda sesi sakin.

"Onu beraber mi arayalım," diye soruyor. "Yoksa onunla tek başına mı konuşmak istersin?"

Sonuçta, onunla telefonda konuşmamaya karar veriyorum. Amy'nin sanat dersi için yazın kaldığı Culver Yatılı Okulu, Indianapolis'ten iki saat kuzeyde; vardığımda henüz akşamüstü ve çok uyumamış olmama rağmen, haftalardır hissettiğimden daha zindeyim.

Benimle kahve için buluşmayı kabul ettiği öğrenci merkezini bulmam on beş dakika sürüyor. Ben oraya gidene kadar geçen sürede benimle konuşma hevesini kaybetmiş olacağından korkuyorum.

Fakat orada bekliyor. Kalkıp elimi sağlam bir şekilde sıkıyor ve buradaki yetişkin oymuş, görüşme için gelen çocuk benmişim gibi hissetmeme neden oluyor. Buraya neden geldiğimi nasıl açıklayacağımı düşünürken, benden önce konuşuyor.

"Annem ikinci sınıfta olanlar hakkında konuşmak istediğinizi söyledi."

"Tam olarak değil. Buraya fotoğraflar için geldim," diyorum. "Sadece seninkiler için değil. Senin yaşındaki başka kızların fotoğrafları için de. Etrafta dağıtılanlar. Satılanlar için de."

Gözlerini kaçırıyor. "Arkadaşlarımdan hiçbiri öyle bir şey yapmadı."

"Peki, böyle şeyler duydun mu hiç?" diye soruyorum ona. "Yapan başka kızları duydun mu?"

"İnsanlar bir şeyler anlatıyorlar," diyor Amy yavaşça. "Ben dinlemiyorum. İnsanların söylediklerinin yarısı yalan ve insanlar bazen yalanlara inanmak istiyorlar. Mesela seks yapan

bir erkek kahraman oluyor da seks yapan bir kız niye fahişe oluyor? Bu adil değil."

"Değil," diyorum, bunun onun dilini çözeceğini umarak. Ama gözlerime bakmaktan kaçınıp masanın kenarını kırık bir tırnakla kazıyor sadece. "O zaman Oyun denilen bir şeyi duymadın mı hiç?"

Amy başını kaldırıyor. "Tabii, duydum," diyor. Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyor. "Ama bunun fotoğraflarla bir alakası yok ki."

Ona bakıyorum.

"Oyun burslarla alakalı," diyor, dünyadaki en bariz şeymiş gibi bir edayla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Burs alacak öğrencileri Bayan Jennings seçiyor." Misha. "Ama hep böyle olmadığını herkes bilir." Utanmış gözüküyor. "Bazı... partiler düzenlenirdi. Burs için dikkat çekmek isteyen kızların katıldığı organizasyonlar."

Tatum Klauss'un hastanede söyledikleri geliyor aklıma. *Partiler sadece kızlar içindi.*

"Orada her zaman Optimal'dan birileri olurdu. Şey işte. Yaşça büyük birileri." Gözlerini kısa süreli bana kaldırıyor.

"Yaşça büyük erkekler," diyorum ve başıyla onaylıyor.

"Oyun buydu işte," diye sözlerini tamamlıyor. Tırnağını masanın kenarına takmaya devam ediyor. "Seçilmeye çabalamak."

"Nasıl?" Boğazım o kadar kuru ki kelimeleri zor telaffuz ediyorum. "Kızlar seçilmek için ne yaparlardı?"

"Ben hiç gitmedim," diyor. "Gidebilecek kadar güzel değildim." Üzgün bir gülümseme yerleşiyor suratına. "Şu internet olayı patlak verdiğinde, gururum da bu yüzden okşanmıştı sanırım."

"Yani Optimal Bursları notlarla alakalı değil," diyorum, sesimi sakin tutmaya çalışarak.

Buna kahkaha atıyor. "Şaka mı yapıyorsunuz? Burs için seçilen kızların yarısı, program sayesinde özel ders alana kadar derslerini ucu ucuna geçen kızlar."

Şimdi gözümün önünde canlandırabiliyorum: Misha ve başı belada olan, bunun tek şansları olduğunu düşünen kızlar geçidi. Sandalyemi kavrayıp gözlerimi kapatıyorum, nihayet anladım: kızları nasıl kontrol edebildiğini, geçmiş yanlışları nasıl kullanıp onları manipüle ettiğini ve gözlerini korkuttuğunu.

"Hem, o kızları gördünüz mü hiç? Her zaman en güzel kızlar arasından seçilirler." Amy başını sallıyor. "Okulda Optimal Yıldızları'na ne isim veriyorlar, biliyor musunuz? Okuldaki bazı çocuklar onlara başka bir şey diyor."

"Ne?" diyorum ama aslında kulaklarımı kapamak, daha fazla bir şey söylemesin diye yalvarmak istiyorum.

Gaddarca gülümsüyor. "Optimal Kaşarları," diyor.

41

Arabayla eve dönerken, yol bulanmaya başlıyor. Mide bulantısı başımı öyle döndürüyor ki arabayı kenara çekiyorum.

Misha'nın Kaycee'nin tam olarak nerede olduğunu bildiğinden eminim artık. Şerif Kahn da buna ortak olabilir ya da en azından Optimal tarafından bunu göz ardı etmesi için ikna edilmiştir.

Her şey korkunç bir mantığa tabi: Kaycee'nin oyunu ve para kazanma fırsatı. Her şey muhtemelen tek bir alıcıyla başladı; Optimal'daki yöneticilerden biri Mitchell'a ne aradığını söylemiş olabilir. Bir alıcı ikiye çıkmış, oradan üçe, oradan da çok daha fazlasına dönüşmüştür. Bir noktada, fotoğraf talebi gerçeğini elde etme arzusuna dönüşmüş, oradan da kendi kültürü, kendi ekonomisi olan bir şeye evrilmiştir. Onlar istediklerini yaparken, Optimal'ın yöneticileri bu tür derinden yasaklı, derinden yasadışı ve belli bir tür insan grubu için iki kat daha çekici olan cinsel eğlenceyi denetleme kurulları ve hükümetteki yüksek yetkili kişileri kontrol altında tutmak için kullanmaya başlamış olabilirler.

Bu nasıl başlamış olursa olsun, artık gösteriyi yöneten Misha ve Optimal'daki bağlantılarıydı. Optimal Bursu bir yem. Hedeflerini böyle oltaya getiriyorlar.

Risk altındaki öğrencilere burs verme yetkisi olan müdür yardımcısı Misha gibi biri, bu kızları neler yapmaya ikna edebilirdi acaba? Başlarına gelenleri, Amy'nin yaptığı gibi, arka-

daşlık için, ilgi için yaptıklarını sanmaları ne kadar da kolay olurdu?

Hayal edemiyorum. Etmeyeceğim.

Kaycee'nin, buna katılmayı reddettiği için ölmüş olmasının tesellisi küçük.

Joe'yu arayamam; yas tuttuğumu ya da artık iyiden iyiye kafayı sıyırdığımı söyleyecektir. Polise gidemem çünkü Şerif Kahn, Optimal'ın kucağında, öyle olmalı. Onları ne kadar zamandır koruduğunu ya da departman içinde buna bulaşmış kaç kişi olduğunu kim bilebilir? Condor'a güveniyorum ama onun bana güvenip güvenmediğini bilmiyorum. Kaycee'nin kasabayı terk etmediği fikrini öne sürdüğümde tepesi atmış, beni hemen hemen bir komplo teorisyeni olmakla suçlamıştı; ona, gerçek bir komployu ortaya çıkardığımı söylediğimde ne düşünecek acaba?

Yine de kendimi sorgulamaya başlamadan Condor'un numarasını tuşluyorum. Telefon altı kere çalıyor, sonra da sesli mesaja aktarılıyor. Kapatıyorum, sonra da kapattığıma pişman oluyorum. Numarayı tekrar çeviriyorum ama onu görmek istediğimi sanacak diye ilk çalışında kapatıyorum.

Onun yerine bir mesaj gönderiyorum. Gerçeği ya da ona yakın bir şeyi söylemeye karar veriyorum.

Bu kasabada yeteri kadar yalan söyleniyor.

Bir komplo peşinde koştuğumu söylemiştin. Bir komplo buldum ben de. Başka kiminle konuşabileceğimi bilmiyorum. Ara beni. Lütfen, yazıyorum, sonra da siliyorum. Fazla çaresiz.

Gönder tuşuna basıyorum.

Kaycee'nin hasta rolü yapmasının sebebi Optimal hakkında bir mesaj göndermek istemesi olabilir miydi? Rol yapmak yerine bir şeylere işaret mi ediyordu? Kendini tehlikeye atmadan dikkatleri Optimal'ın üzerine yoğunlaştırmaya mı çalışıyordu?

Bunu düşünür düşünmez, doğru olduğunu anlıyorum. Her şeye uyuyor. Kaycee böyle şeylere bayılırdı: gizli mesajlar, gi-

zemli iletişim yöntemleri. Beşinci sınıfın yazında sadece ikimizin anlayabileceği yepyeni bir dil yaratmaya çalışmıştı ve dili istediği kadar hızlı öğrenemedim diye kızmış, artık benimle arkadaş olmamakla tehdit etmişti beni, ancak ben gözyaşlarına boğulduğumda geri adım atmıştı. Her zaman oyunlar, kodlar ve ipuçları peşindeydi. Vahşi bir hayvana yaklaşır gibi, kaçmasın diye göz teması kurmadan, yan yan ufak adımlar atarak yaklaşabileceğiniz türde bir kız.

Ne kadar manyak olsa da, Oyun'u başlattığı için ne kadar suçlu olursa olsun, bundan pişman olmuştu. Belki de hayatında ilk defa, doğru olanı yapmaya çalışmıştı.

Bu yüzden de hayatını kaybetmişti.

Telefonum çalıyor.

İlk çalışında telefonu alıp arayanın adına bakmadan telefonu açıyorum.

"Condor?" Sesim hâlâ çatlak.

Kısa bir duraklama oluyor. "Ben Brent," diyor Brent. Sesindeki kırgınlığı saklamaya çalışmıyor. "Hayal kırıklığı için kusura bakma."

"Brent. Selam. Kusura bakma." Göğsüm daralıyor. Biliyor mu? Bilme ihtimali var mı? Maçta bana anlattıklarını düşünüyorum: *Optimal hakkında haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum... Muhasebede tutmayan bazı şeyler var.*

"Seni kaç gündür arıyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum. Ben... meşguldüm." Bariz bir yalan. Brent çoktan Optimal davasında çalışmadığımı haber almıştır. "İyiyim ama."

"Sesin iyi gelmiyor," diyor Brent doğrudan. "Ağlamışsın gibi geliyor."

Tereddüt ediyorum. Brent, Optimal'da çalışıyor. Misha'yla arkadaş. Yıllarca Kaycee'yle çıktı ama yine de beni öptü.

Öte yandan, Optimal'ı soruşturduğum için beni hiç suçlamadı ya da cezalandırmadı, hatta beni kaçırmaya bile çalışma-

dı. Misha'nın ona karşı boş olmadığını itiraf etti. Misha usta bir yalancıydı. Brent'e neden yalan söylemesin ki?

"Abby?" Brent, ağzını telefona dayamış gibi, o şekilde buraya erişmeye çalışıyormuş gibi geliyor. "Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım," diyorum. Ona güvenebilir miyim? Evet ya da hayır. Yazı ya da tura.

Telefon direğinde yedi karga sayıyorum. *Yedincisi bir sır için, hiç anlatılmayacak.*

"Konuş benimle," diyor. Sıcakkanlı. Endişeli.

"Haklısın. İyi değilim." Sonra, pişman olmama fırsat vermeden "Optimal Bursları'na ne kadar aşinasın?" diye soruyorum.

"Ne..." Şimdi Brent'in sesi şaşkın. Bu kesinlikle söylememi beklediği şey değil.

"Burslar," diye tekrar ediyorum. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Brent boğazını temizliyor. "Çok bir şey bilmiyorum, açıkçası. Misha'nın programı yönettiğini ve CEO'muzun finansmanı hallettiğini biliyorum. Ama bunu niye..."

Artık şaşkınlığının bir rol olmadığına eminim. Rol olamaz.

"Sana güvenebileceğimden emin olmalıyım." Telefonum elimde yanıyor. "Söz vermeni istiyorum."

"Neye? Sen neden bahsediyorsu Abby?"

Sonunda bunu kendime saklamanın yükünü taşıyamıyorum artık. "Kızları kullanıyorlar, Brent." Sesim çatlıyor. "Onları araç... araç olarak kullanıyorlar. Bir para birimi olarak. Rüşvet olarak. Bu yıllardır sürüyor. Sanırım... sanırım Kaycee bundan haberdardı. Onun öldürüldüğünü düşünüyorum. Onun bu yüzden öldürüldüğünü düşünüyorum."

Uzun bir sessizlik oluyor. "Söylediğin şeyler," diyor nihayet, "ama bunlar olamaz. Bu..." Derin bir nefes alıyor. "Buna inanamıyorum."

Hayatımda ilk kez ona acıyorum. Onu Misha'yla okulun arkasındaki ağaçlıkta bastığım zaman geliyor aklıma yine. O zaman Misha ona ne yalanlar söylüyordu acaba?

"Üzgünüm," diyorum. "Gerçek bu."

Yine sessizlik. Tekrar konuştuğunda, fısıldayabiliyor ancak.

"Onun iyi olduğuna..." Sesi çatlıyor. "Hep onun iyi olduğuna inanmak istemiştim." Boğazını temizliyor. "Tanrım. Buluşabilir miyiz? Yüz yüze konuşabilir miyiz?"

Deli olduğumu düşünmüyor.

"Tamam," diyorum. "Babamın evindeyim." Sanırım orası artık benim evim.

"İlk fırsatta geleceğim. Sakın... Sakın bunu başka birilerine anlatma, tamam mı? Haklıysan..." Sesi tekrar çatlıyor. "Kimseye güvenemeyiz."

Biz kelimesi midemi ısıtıyor. Artık yalnız başıma değilim. Yanımda Brent var.

"Anlatmam," diyorum ona ve telefonu kapatıyorum.

Babamın evi serin ve sakin. Deterjan ve Camsil kokuyor. Geçmişi temizlemeyi neredeyse bitirdim.

Annemin mücevher kutusunu babamın dolabının en üst rafına, henüz birkaç gün önce saklamaya karar verdiğim birkaç eşyanın arkasına koymuştum. Şimdi bunun bir anlamı olmadığını görüyorum. Babamın kemerinin, kravatının, cüzdanının içinde uzun zaman taşıdığı katlı iki dolarlık banknotun hiçbir anlamı yok; annemin hayaletinin mücevherlerinin içinde yaşamıyor olması gibi; Kaycee'nin, Kestane'nin tasmasının üzerindeki parmak izleri sayesinde tekrar hayata döndürülememesi gibi.

Tasmayı ucuz kolyelerin arasından alıyorum; hepsi çöp bunların. Geçmiş, aklın bir oyunudur. Defalarca yanlış anladığımız bir öyküdür.

Babamın kulübesinden bir kürek alıyorum ve Kestane'nin bileğime taktığım tasmasıyla rezervuara gidiyorum. Yıllar önce tasmasını gömmek için yola çıkmıştım ama onun yerine Brent'in beni öpmesine izin vermiş, o andan itibaren de farkında bile olmadan yerimde saymaya başlamıştım.

Kestane'yi kıyıya yakın bir yere gömdüğümüzü hatırlıyorum, suyu çok sevdiği için bunda ısrar etmiştim ve babam da ormandan getirdiği taşlarla mezarını işaretlemişti. Fakat artık mezarı bulamıyorum. Kayalar taşınmış olmalıydı; belki bir kamp ateşi için kullanılmış ya da başka bir çocuğun hayali peri dünyasının birer parçası olmuşlardı.

Sonunda, toprağın henüz çamura dönmediği güzel bir yer seçiyorum ve kazmaya başlıyorum. Küçük bir çukur işimi görür ama kollarım ağrıyana, ellerim su toplayana kadar kazmaya devam ediyorum ve bir bakıyorum, güneş ağaçlara kadar alçalmış.

Kazdığım kuyu çok büyük. Mezar büyüklüğünde. Sadece tasmayı gömmüyorum ben. Kaycee'yi de gömüyorum.

Tasmayı toprağa atıyorum. Sonra da üzerini örtüp orasının kazıldığı belli olmayana kadar üzerinde tepiniyorum.

Çakıllı yolu ezen tekerlek sesini duyduğumda eve daha yeni dönmüşüm. Brent. İş kıyafetleri ve çamurla çimene batmış parlak ayakkabılarıyla buraya ait değilmiş gibi bir hâlde evin bu tarafına dönmeden önce ancak küreği kulübenin arkasına koyacak kadar zamanım oluyor.

"Abby. Tanrı'ya şükür." Bana sarılmak için koşuyor. "Ön kapıyı yumrukluyordum. Evde değildin. Kimse açmadı kapıyı. Ben de sandım ki..." Bana ne sandığını söylemesine gerek yok.

"Bir şeyim yok." Bu sefer ciddiyim. "Çok uzun zaman önce yapmış olmam gereken bir şeyi yaptım sadece."

"Araman... Aklım almıyor hiçbir şeyi." Kafasını sallıyor.

"İçeri," diyorum. Başıyla onaylayıp beni takip ediyor.

Çöp kutusuna taşıyamayacağım kadar ağır olan mobilyalar dışında oturma odası bomboş. Ben yüzümü yıkarken Brent bekliyor. Aynadaki yansımama şaşkınlıkla bakıyorum. Solgun ve çılgın görünüyorum, gözlerim fazla içki ve az uykudan çökmüş.

Oturma odasına döndüğümde, Brent'in iki bardak viski doldurmuş olduğunu görüyorum.

"Macallan," diyor, şişeyi göstererek. "Masamdaydı. Özel bir durum için saklıyordum..." Gülüyor ama içinde keyif yok. "Eh. Bu da bir durum."

İçmek istemiyorum ama birkaç yudum alıyorum yine de.

"Anlat," diyor. "Bana her şeyi anlat."

Ben de anlatıyorum. Ona Tatum Klauss'u, Sophie Nantes'i ve Amy McMann'dan öğrendiklerimi anlatıyorum. Optimal Yıldızları'nı, özellikle seçildikleri partileri ve Misha'nın sorunlu kızların aklını çelmesini anlatıyorum. Misha'nın bana anlattığı Frank Mitchell ve genç kızlara düşkünlüğü olan adamın sözde farazi hikâyesini tekrarlıyorum. Hikâyemin yarısına geldiğimde, Brent de üçüncü bardağını dolduruyor. Gözleri kırmızı ve gömleği terden ıslak.

Kaycee'ye, onun bununla alakasına geldiğimde, artık dayanamıyor ve ayağa kalkıyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor, derin bir nefes alarak. "Bana bir dakika müsaade et." Sinekliği iterek dışarı çıkıyor. Dışarıda yürüdüğünü, iğrenerek çimlerde öğürdüğünü duyabiliyorum. Tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum.

Gece bana hissettirmeden çökmüş; yarı karanlıkta oturuyorduk ve ayağa kalktığımda ışığı açacak kadar bile önümü göremiyorum. Brent hâlâ dışarıda. Artık sundurmada değil, arabasına dayanmış, gözleri uzaklarda, hareketsizce dikiliyor.

Ani bir baş dönmesi yüzünden tekrar oturuyorum. Ağzım tebeşir gibi kuru. Viski de iyi gelmiyor. Çantama uzanıyorum ve içindeki su şişesini alıyorum. En son ne zaman yemek yemiştim? Hatırlamıyorum.

İçki içmemem gerekiyordu; dikkatime ihtiyacım var. Bir plan yapmalıyız.

Yeni bildirimlerle yanıp sönen telefonum geliyor elime. Condor'dan üç cevapsız arama. Telefonu sessize almış olmalıyım. Bol noktalama işaretli bir mesaj da göndermiş, nedense kelimelerin yerli yerine oturması, birbirlerinin içine girmele-

rinin geçmesi bir dakika sürüyor: İyi olup olmadığımı merak ediyor.

Telefonu tam yerine koyacakken bir e-posta geliyor. Yine Portland, başlığı *Araştırma* olan son mesajını tekrar göndermiş. Yanlışlıkla açıyorum, kısık gözlerle paragraflara bakıyor, beynimde büyüyen uyuşukluğa karşı savaşıyorum.

Bunu gördüğünden emin olmak istedim. Önemli olabilir.

Altında da asıl gönderdiği mesaj var. Bazı kelimeler dikkatimi çekiyor: *Kaycee. Zehirlenme. Semptomlar.*

Kelimeler dönüyor ve üzerlerine odaklanarak tek tek yerlerine oturtmaya çalışıyorum.

Kaycee'nin semptomları hakkında söylediklerinden sonra biraz daha düşündüm. Haklısın. Semptomları kurşun zehirlenmesine uymuyor. Fakat cıva zehirlenmesine birebir uyuyorlar. Bir bak.

Titreme.
Kafa karışıklığı.
Afazi (kısa süreli hafıza kaybı).
Denge problemleri, kontrolsüz hareketler.
Mide bulantısı, kusma.

Sonra:

Cıvaya nasıl maruz kalmış olabileceğini ya da neden sadece onun etkilendiğini bilmiyorum. Biraz daha araştırdım ve cıvanın yıllar önce boyalarda kullanıldığını öğrendim. Onun resim yaptığını söylememiş miydin?

Bir anlam çıkarabilmek için, o satırı tekrar tekrar okumam gerekiyor.

Ya da: O anlamı çıkarmayı bırakabilmek için o satırı tekrar tekrar okumam gerekiyor.

Birdenbire, hep umduğum gibi Kaycee tekrar canlanıyor. Kaycee her yerde, acele ve korkmuş, saçıma üflüyor, fısıldıyor bana, terden ıslanmış elleriyle omuzlarımı kavramış, anlamamı, dinlememi, görmemi istiyor.

Senin sorunun, Abby, çizememen değil. Senin sorunun görememen.

Bak, bak, bak.

Gör.

Kokudan başı dönmekte olan, tek başına bir tuvali boyayan Kaycee'yi gör.

Mezuniyet için, baştan aşağı okul renklerine boyanmış Kaycee'yi gör.

Eli, dizini sımsıkı kavramış, Misha'yla konuşan Brent'i gör. Güven verici.

Kontrol elinde.

Ormandan gelen, yüzmeye gitmiş gibi saçları ıslak, gömleği nemli Brent'i gör.

Seni öpmek için sana uzanışını gör.

Gözlerinin ardındaki parlamaları gör. Ateş böcekleri gibi ama daha parlak.

Parlamalar. Fener ışıkları. Sudaki insanlar.

Hayır.

Suda *biri* var.

Emin olmalıyız.

Şenlik ateşi gecesi eski bir anımı, zar zor duyulan kelimeleri, hemen bastırılan bir çığlığı hatırlatmıştı bana, hepsi hayal meyal rüzgârda duyulmuş gibilerdi.

Nefes almadığından emin olmalıyız.

Daha sonra aynanın karşısına geçmiş, dokunduğu yerlere tekrar dokunup acaba gerçek miydi, acaba Brent bir iz bırakmış mıydı üzerinde diye merak eden halini gör.

Hâlâ parmaklarının kokusunu alabilir miyim acaba diye merak eden.

Sahil kokusu gibi.

Boya kokusu gibi.

42

Sineklik açılırken gıcırdıyor. Bir uyarı ama çok geç.

Brent'in ayak sesleri ağır. Yavaş. Kasti.

"Abby?" Tüm sahte şaşkınlığıyla öfkesini bir kenara bırakmış, adımı sakin bir şekilde söylüyor. Nasılsa yatak odama kadar gelebilmişim. Kapıya tutunmuş, ayakta kalmaya çalışıyorum. Fakat zemin zemin değil, suya dönüşmüş ve batmaya başlıyorum.

Kaç. Bu kelimeyi düşünüyorum. Bu kelimeyi düşünüyor, koşmaya başlıyorum. Evin içinden geçiyor, kapıdan fırlıyor, kanatlarımı açıp uçuyorum. Koşuyorum. Koştuğumdan eminim ama Brent koridoru aşıp benim orada sallandığımı gördüğünde, hâlâ evin içinde kısılı, duvara yaslanmış haldeyim.

"Hâlâ uyanıksın," diyor.

Siktir git, demeye çalışıyorum ama kelimelerim taş gibi; onlarla beraber ben de düşüyorum.

Kafam yere çarptığında kafamı hissetmiyorum bile. Sadece nefesimin kaldırdığı tozu, bana doğru gelen ayakkabıları fark edebiliyorum.

"Bunun baş ağrısı fena olacak," diyor.

İçkime ilaç attı.

Karanlık bir denizdeyim.

Yerdeyim.

Tırmanma ipini nereden bulduğunu ve neden kollarımı hissedemediğimi merak ediyorum.

Sonra ip gidiyor, kollarım gidiyor, tüm vücudum gidiyor. Tüm vücudumu içine alabilecek kadar derin bir kuyuya düşüyorum.

Suyun sesine ve motorun düzenli titremesine uyanıyorum. Bir teknedeyim.

Yıldızlar gökyüzüne saçılmış. Yükselmiş ay bulutların ardından parlıyor.

Muhtemelen çok ses yapmayalım diye Brent tekneyi yavaş sürüyor ve ardımızda egzoz kokusu bırakıyoruz.

Bir şarkı mırıldanıyor.

Korku vücudumu dolaşıyor ama hareket edemiyorum. Başımda çığlık çığlığa bir ağrı var ve kusmuk tadı boğazımı yakıyor. Kıyafetlerim sırılsıklam olmuş ve bileklerim onları bağlayan naylon yüzünden acıyor. Ayak bileklerimi de bağlamış ve beni koltukların arasına sıkıştırmış.

Uzakta: gümleyen müziğin sesi. Odun dumanı kokusu geliyor burnuma. Biri şenlik ateşini yakmış.

Tekneden kaçmam gerekiyor ama ellerim bağlıyken yüzmeyi beceremem. Bağlarımdan kurtulsam bile suda yol alabileceğimden emin değilim; vücudum bir kum torbası âdeta.

Yine de denemem gerek.

Brent motoru kapatıp dönüyor. Suya atlamak için teknenin kenarına ulaşamayacağım. İki ayağımla zayıf bir tekme atıyorum ve tamamen ıskalıyorum. Gösterdiğim çaba gözlerimi karartıyor. Müziğin gümlemesi, bu kadar uzaktan bile başımı zonklatıyor.

"İçkini bitirseydin, her şey çok daha kolay olacaktı," diyor.

"N'olur." Sesim bir yabancının. Ne istediğimi bile bilmiyorum. "N'olur, canımı yakma."

Büyük aptallık etmiştim. En baştan beri cevaba sahiptim: Kaycee onu bana vermişti. Onu dolabıma bırakmıştı.

Kestane'nin tasması, zavallı Kestane, Kaycee'nin zehirlediği

köpek. Bununla hava atmıyordu. Canımı yakmakla alakalı değildi bu. Yardım istiyordu. Bir koddu bu.

Birileri de onu zehirliyordu ve bunu kimin, neden yaptığını bilmiyordu ve yakınındaki kimseye güvenemezdi.

O yüzden de bana güvenmişti; çünkü benim arkadaşım yoktu, çünkü ben masumdum, çünkü ona bir şey olursa yardım edebileceğimi düşünmüştü.

Brent başını sallıyor. Önemsemez. Sıkkın. "Buraya dönmen gerekmiyordu," diyor. "Burnunu sokmayabilirdin. Barrens'ı unutabilirdin. Peki, bunları neden yapmadın?"

"O bir zamanlar arkadaşımdı," diye ciyaklıyorum.

Brent gözlerini dikmiş, başımda dikiliyor. "Sen bir aptalsın. Seni söndürmek için üzerine bile işemezdi. Bunu biliyorsun, değil mi?" Motorun gürültüsü üzerinden konuşabilmek için sesini yükseltmesi gerekiyor ve aptalca bir umutla belki şenlik ateşindeki insanlar sesini duyar diye düşünüyorum.

O niye insanların duymasından korkmuyor?

Ama hemen anlıyorum: Şenlik ateşini yakıp müziği kendisi açmış olmalı. Korkmuyor, çünkü orada kimse yok duyacak.

Tekrar arkasını dönüyor. Panik bedenimi ele geçirip midemi bulandırıyor: İçkime ne kattıysa, güçlüymüş. Zamana ihtiyacım var: Onunla konuşabilmek için, beni bırakmaya ikna etmek için, kaçmanın bir yolunu bulabilmek için, ilacı sistemimden atmak için.

"Niye yaptın?"

"Nedenini biliyorsun," diyor. "Bu akşam kendin açıkladın. Sadece detayların yanlıştı. Mitchell buna bulaşmamıştı."

Demek Condor baştan beri haklıydı. Onu dinlemeliydim. "Fotoğrafları Optimal'a satma fikri senden çıktı, değil mi?"

"Yine yanlış. Bunu bana onlar teklif etti." Gülümsüyor ama göründüğü kadar umursamaz değil; yüzünü aydan yana çevirdiğinde, yüzündeki gerginliği açık açık görebiliyorum. "Herkes lisedeki en güzel kızlarla takıldığımı biliyordu. Bursu

aldığımda, büyük herifler kendileri de pay almak için bana geldiler. Herkes güzel kızlarla takılmayı sever ve ne kadar sarhoş olurlarsa, o kadar eğlenceli olurlar. Ben de paylaşmayı seven biriyim."

Onunla öpüştüğüme inanamıyorum. Onu bir şekilde çekici bulduğuma inanamıyorum. Optimal'ın ona ne kadar verdiğini, sadakatinin devamlılığı için ne teklif ettiğini merak ediyorum: yaptıklarının karşılığında aldığı terfileri, rüşvetleri ve ödenekleri.

Ben bunları düşünürken, yapbozun başka bir parçası yerine oturuyor. Kaycee'nin polise gitmekle tehdit etmesinin sebebi bu olmalı. Kötü hissettiği için değil. Pişman olmaya başladığı için değil. Yanlış anladığım bir şey daha. "Kaycee daha fazla para istedi, değil mi? Kendilerini riske atan Misha ve Kaycee'ydi ama bütün kâr sana gidiyordu."

Brent'in gülümsemesi bir yırtıcının gülümsemesi: karanlıkta parlayan, sadece sivri dişler ve açlıktan ibaret bir gülümseme. "Açgözlü orospunun tekiydi," diyor. "O yüzden seviyordum onu."

Kusmuk tadını yutuyorum. "Onu sen mi öldürdün, Misha mı?" Cevabını bildiğimi düşünsem de yine de soruyorum. Son on senede Misha'nın, Brent ne der diye düşünmeden gözlerini bile kırptığından şüpheliyim.

Ve şimdi Misha'nın bebeği Kayla'nın şaşırtıcı derecede sarışın olduğunu hatırlıyorum. Fark ettiğim üzere, neredeyse Brent kadar sarışın.

Misha gerçekten Brent'in söylediği her şeyi yaparak, kızların elden ele geçirilip suiistimal edildiği bir programa kızları gönderip Brent'i koruyarak, Brent'in onu seveceğine inanmış mıydı? Brent'in sevme kapasitesi olduğunu düşünmüş müydü?

"Kaycee'nin boyalarına cıva karıştırmak Misha'nın fikriydi," diyor sakince. "Kaycee'yi, delirdiğine ikna etmenin komik olacağını düşünmüştü. Dediğim gibi, bana hiç boş değildi."

Bunca zamandır hasta hissetmeme şaşmamalı. Kaycee'nin

eski resimleri sürekli cıva sızdırıyordu ve ben de bunu soluyordum.

"Gerçi o zamanlar Kaycee'yi öldürmeyi düşünmüyorduk." Canı sıkılmış gibi konuşuyor. "Onu manyağın teki gibi gösterip polislere gitse bile, anlattıklarına inanmayacaklarından emin olmak istiyorduk."

Ne zaman başka bir yere baksa, bağlarını gevşetmek için bileklerimi ileri geri oynatıyorum. Sadece ellerimi çözebilsem bile zıplayabilir, ayak bileklerimi suyun içinde çözmeye çalışabilirdim.

Bir elimi neredeyse çözüyorum. Tek ihtiyacım olan bir dakika daha.

"Onu kimsenin dinlemeyeceğine ikna olduysanız, onu niye öldürdünüz?"

"Senin yüzünden," diyor ve bir anlığına nerede olduğumuzu ve buraya ne yapmaya geldiğini unutuyorum neredeyse. "Okulun son günü, ne olmuştu hatırlıyor musun? Kaycee o aptal köpek tasmasını dolabına koydu."

Hareket etmeyi kesiyorum. Bunu bildiğinden haberim yoktu.

Bana, teleskobun öbür ucundaymışım gibi bakıyor. "Misha'ya, Kaycee'nin onu oraya bir ipucu olarak yerleştirdiğini söyledin."

"Söylemedim," diyorum.

Ama tabii ki söylemiştim. Şimdi hatırlıyorum: Misha'ya saldırdığımı, ona vurmaya çalıştığımı, Kaycee'ye duyduğum öfkeyi Kaycee'nin en yakın arkadaşının suratından çıkarmaya çalıştığımı. *Derdin ne senin?* Bir grup öğrenci koridorda toplanmış seyrediyordu. Misha beni duvara vurmuştu, onunla dövüşecek kadar güçlü değildim. *Manyak mısın sen?*

Ona haykırıyordum. Suratından birkaç santim ötede. Kelimelerimi derisine kazımaya, kelimelerimle onu kesmeye çalışıyordum. *Köpeğimi zehirlediği yetmiyor. Unutmuşumdur diye, bir de bana bir ipucu mu bırakıyor?*

Misha'nın yüzündeki şoku ve bir anlığına, nihayet kendimi ona dinletebildiğimi sandığımı hatırlıyorum.

Brent haklı. Ben gerçekten aptalım.

Gözlerimi kapıyorum. Tekne bir dalgayla sallanıyor, sonra yine duruyor. Yüksel ve alçal. Kaycee tasmayı bir ipucu olarak bırakmıştı ya da bir yardım çağrısı olarak; Kestane'yi öldürdüğünü bana kanıtlamak için değil. Bunun bir tür sigorta olduğunu şimdi anlıyorum. Başına bir şey gelirse, tasmanın aklıma takılacağından ve onu niye bana bıraktığını düşüneceğimden emin olmak için. Aradaki bağı kuracağımı ummuştu. Kestane'yle arasındaki ortak nokta.

İkisi de zehirlenmiş.

Fakat o gün koridorda, Kaycee'nin Kestane'yi zehirlediği gibi, başka birinin de onu öldürmeye kalktığından şüphelenmeye başladığını, farkında olmadan Misha'ya söylemiştim. Misha panik olmuş olmalıydı. Kaycee, benim gibi yıllardır konuşmadığı bir eziğe bir ipucu bıraktıysa, başka kimlere ne söylemiş olabilirdi ve tam olarak ne kadarını biliyordu?

"O gece ormanda," diyorum boğularak. "Beni öptüğünde..."

"Suya yaklaşmana izin veremezdim," diyor doğrudan. "Batarken baya gürültü çıkarmıştı. Onu tekneye koyduğumuzda öldüğünden emindim ama biraz acele etmişim sanırım."

Yüzeye çıkıyor.

Nefes almadığından emin olmalıyız.

Şimdi hatırlıyorum. Neden daha önce hatırlamamıştım ki? Kendi anılarımın şüpheli olduğuna kendimi inandırmıştım. O gece ormanda kötü bir şeylerin yaşandığı konusundaki korkunç şüphemi göz ardı etmeye zorlamıştım kendimi.

Bana doğru geliyor. Eğildiğinde, nefesindeki ekşiliği duyabiliyorum. Korkunç bir an boyunca, beni tekrar öpecek sanıyorum. Ve artık çok geç: kurtulmak için, kaçmak için, hayatta kalmak için. "Ama her zaman senin tatlı olduğunu düşünmüştüm. Zavallı bir açıdan."

Bileklerimi kavradığında bağırıyorum; içgüdüsel, işe yaramaz bir haykırış.

Artık çok geç çünkü çakısı olduğunu görüyorum.

"Sorunlu olanları seviyorum sanırım." Çakıyı bileklerime getiriyor. Tek seferde beni serbest bırakıyor.

43

Yumruk atmaya çalışıyorum ama Brent neredeyse eğlenirmiş gibi elimi rahatlıkla savuşturuyor. Gözlerimi yaşartacak kadar sıkı tutarak bileklerimi inceliyor.

"Güzel," diyor. "İz kalmamış."

Beni tekrar salıyor ve çakısını kapatıp cebine koyuyor. Oturur pozisyona geliyorum ama suya atlayacak vaktim olmuyor. Birden üzerime biniyor ve tüm ağırlığını göğsüme veriyor; bir elimle onu üzerimden itmeye çalıştığımda bileklerimi tekrar kavrıyor.

"İz kalmaması çok önemli." Bu kelimeleri ezberden okuyormuş gibi konuşuyor. Ağırlığı göğsümü eziyor. Zar zor nefes alabiliyorum. "Boğularak ölmen önemli."

Suratının ortasına tükürüyorum. Başını bir santim geri çekiyor ve şansıma esen rüzgâr rezervuarda dalga yaratıyor. Tekne sallanıyor, tekneyle birlikte Brent de öyle. Devrilmemek için beni bırakıp güverteye tutunarak dengesini sağlıyor. Bir saniyeliğine dizleri üzerine kalkarak ağırlığını öne veriyor ve bana hareket edecek alan oluşturuyor.

Bir saniye yeter de artar. İki dizimi kasıklarına gömüyorum ve dengesini bozacak kadar güçle vuruyorum. Brent içgüdüyle bükülünce teknenin kenarlarına tutunarak altından çekiliyorum. Bir kolumu tekneden dışarı uzattığımda üzerime atılıp ayak bileklerimden yakalıyor beni ve arkaya doğru çektiğinde çenem güverteye vuruyor, kan tadı alıyorum.

"Orospu." Beni yine sırtüstü çeviriyor ve güverteye vuruyor, bu da tüm vücudumun sarsılmasına neden oluyor. Bir an sadece beyaz görüyorum ve annemle ilgili çok tuhaf bir anıyı hatırlıyorum. Ölmeden önceki kıştı; hâlâ hareket edebilecek kadar iyiydi ve babam arka bahçedeki karları temizleyip doğum gününde annem bisküvi arası marshmellow yiyebilsin diye bir ateş yakmıştı.

Ateş, yanına yaklaşamayacağımız kadar yükselmişti. Babam çelik bir boruyla odunları ayırırken, ateşin sakinleşmesini beklemek için geriye çekilmiştik annemle.

Harika değil mi? demişti annem, ateşin mavi olan ortasını gösterip. *Sırf nefes almak istediği için yanıyor.*

Anımda eli çok soğuk ve aslında ne demek istediği besbelli: Karşılık vermezsem, öleceğim.

Acım geçiyor. Brent'in elinde bir bez parçası var. Kimyasal bir koku geliyor burnuma. Kloroform ya da benzin.

Başımı yana çevirip temiz hava almaya, ellerimi uzatıp silah olarak kullanabileceğim bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum; yumruk atıyor, tekmeliyor, kaygan teknede kıvranıyorum.

Bez parçasını ağzıma sokmaya çalışıyor ama ağzımdan atıyorum. Kayarak ondan kaçıyorum. Ama o çok güçlü ve ben çok yorgunum. Ömrünün son anlarında debelenen, iğneye takılmış bir balığım ben.

Olta iğnesi.

Condor'un bana yaptığı ve hâlâ beze sarılı, ön cebimde duran olta iğnesini unutmuşum.

Brent kimyasallarla ıslak bezi yüzüme bastırırken fermuarı açıyorum. Birdenbire gözüm görmüyor, acı koku nefesimi kesiyor, bez beni boğuyor.

Bilincimi tamamen kaybetmeden, parmaklarımın arasındaki olta iğnesini sallıyorum.

Brent haykırıp geri çekiliyor. Oksijen ciğerlerime dolup karanlığı kovuyor ve tekrar görebilmemi sağlıyor. Yüzüme sıcak

bir şey geliyor. Kan. Onu tam gözünün altından kesmişim, derin, tırtıklı bir kesik.

Geri geri kayıyorum ve balık iğnesi elimden düşüyor. Ben iğneyi tekrar bulamadan ellerini boğazıma sarıyor; artık iz bırakmak umurunda değil. Yumruğuyla nefes borumu eziyor.

Kusmuk ve kan içerisinde, olta iğnesine denk gelene kadar elimi gezdiriyorum.

Bu sefer daha dikkatli nişan alıyorum.

Metali gözüne sapladığımda, bir üzümün patlama sesine benzer bir ses çıkıyor.

44

Tekneden atlayıp suyun yüzeyine gömülüyorum. Suyun altından bile Brent'in haykırışlarını duyabiliyorum. Ayak bileklerim hâlâ bağlı ve kıyafetlerim o kadar ıslak ki nefes almak için yüzeye zar zor çıkıyorum. Debelenerek babamın yeleğini çıkarıp suya bırakıyorum. Ama yarı uyuşmuş parmaklar ve hâlâ tamamen ayılmamış bir vücutla ayak bileklerimi çözemem.

Yüzeye çıktığımda, uzakta yanan şenlik ateşini görüyorum; ateşi seyreden tek bir kişi bile yok. Tam düşündüğüm gibi. Bağırmanın bir manası yok. "Sweet Caroline" çalıyor. Bu şarkıdan hep nefret etmişimdir.

Brent çığlık atmayı bırakmış. Onu şimdi hiç göremiyorum. Suya vuran ayın yansımasında karanlık bir siluet olarak görünen tekne, rüzgârın oluşturduğu dalgalarda sallanıyor.

Başım tekrar suyun altında kalıyor ve öksürerek çıkıyorum. Ayakkabılarımı çıkarmaya çalışıyorum ama yine suyun altına giriyorum. Her seferinde yüzeydeki oksijene ulaşmak daha zorlaşıyor benim için, ben de pes ediyorum.

Kıyıya doğru yüzmeye başlıyorum. Sanki ağaçların arasında göz kırpan bir fener görüyorum ama gözlerimi ona odaklamaya çalıştığımda ışık kayboluyor.

Kalbim de su alıp şişmiş. Başım bir suyun içinde, bir dışında. Kot pantolonum tonlarca ağırlıkta. Kıyı yakınlaşmak yerine uzaklaşıyor gibi. Nefes almaya çalışıyorum, korkum boğazımı kapatıyor ve çok uzun zamandır dilemediğim şeyler

diliyorum: annemin bana sarılmasını, babamın yanımda olmasını, Tanrı'nın, herhangi birinin beni kurtarmasını.

Batıyorum. Yüzeye çıkmaya çabalıyorum. Tekrar batıyorum. Yukarı ve aşağı. Doğru düzgün yol bile alamıyorum. Kıyıya ulaşabilsem, ormanda saklanabilirim. Orada onu kaybedebilirim; ormanı ondan, hatta diğer herkesten daha iyi biliyorum.

Bunu düşünürken, elli metre ötedeki derin olmayan yerde yüzen odun parçalarını bile aydınlatan devasa miktarda bir ışık rezervuarın yüzeyinde parlıyor.

Arkamı dönüyorum ve projektör ışığı beni kör ediyor: Brent ışıkları açarak aramızdaki yeri aydınlatıyor. Tekneyi döndürürken motor kükremeye başlıyor.

Ve tekneyi doğrudan bana çeviriyor.

"Yardım edin!" Bağırmanın bir yararı yok ama yine de bir ağız dolusu su yutarak bağırıyorum. "Yardım edin!" Tekne o kadar hızlı geliyor ki arkasındaki suyu derin derin yarıyor. On metre uzakta. Beş metre.

Bundan kurtulamayacağım. Yüzecek mecalim yok artık.

Çılgınca bir şey: Kendimi suyun içine bırakmadan önce, Kaycee Mitchell'ın ağaçların arasından, babamla benim Kestane'yi gömdüğümüz yerden çıktığına yemin edebilirim. En son gördüğüm haliyle Kaycee değil; çocuk Kaycee, çocukluk arkadaşım, sıska ve uzun bacaklı, sapsarı saçları ve suyun yüzeyinden bana gönderdiği güçlü, acil bir mesajı var.

Yüz.

Brent'in teknesi bana doğru bir dalga gönderiyor ve ben de dalganın altına giriyorum. Teknenin altı, başımı ucu ucuna ıskalayıp omzuma çarpıyor.

Suyun altında, ses titreşimlere dönüşüyor: bir titreme, tüm rezervuarı titreten uzak bir gürleme. Gözlerimi açıyorum. Projektör ışıkları rezervuarın derinlerini aydınlatmış. Ölmek için huzurlu bir yer. Yaşlı bitkilerin yeşilliği. Yosunlu ve sessiz. Kum tabakasında kocaman beyaz harflerle bir şeyler yazıyor; sezgiy-

le anladığım bir hiyeroglif, beni tuhaf bir coşkuyla dolduran bir mesaj bu.

Görmeyi öğrendim.

"Abby. Abby. Beni duyuyor musun? Abby."

Işık ve renklerden oluşan bir girdap. Patlamalar. Gürültüler.

"Dayan, tamam mı? İyileşeceksin. Ben yanındayım."

Üzerimde dallardan örülmüş bir ağ.

Beyaz bir çarşafa kundaklanmış, sallanan bir çocuğum yine.

"Oksijen vermeye devam edin."

"Ambulansa Pike Road'dan gelmesini söyleyin, daha çabuk olur."

Ağzım plastikten yapılmış. Buğu yapıyor.

"Bir şey söylemeye çalışıyor. Konuşmaya çalışıyor."

Bir yabancı suratıma dokunuyor. Ağzımı, plastik kafesinden kurtarıyor.

"Merak etme, hayatım," diyor yabancı, "bir şeyciğin kalmayacak." Bana annemi anımsatan bir gülümsemesi var.

Dilimin ne işe yaradığını, onu nasıl kullanmam gerektiğini hatırlamam gerekiyor.

"Onu buldum," diye fısıldıyorum.

"Ne dedin?" Bu sesi tanıyorum. Condor. "Abby, sorun ne?"

Kadın somurtuyor. "Kimi buldun, hayatım?"

"Kaycee." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Gölün dibine yazılmış harfleri görüyorum: kemiklerinin beyazları, tertemiz, pürüzsüz, neredeyse parlıyorlar. "Onu bulmamızı bekliyormuş. Rezervuarda bekliyormuş bizi."

Kapanış

Bavulum, eşya çantam, annemin mücevher kutusu ve atmamaya karar verdiğim babamın eşyalarını arabaya nihayet yüklediğimde eylül gelmiş çoktan.

Babamın eşyalarını neden atayım ki? Geçmiş, anlattığımız bir öyküdür sadece ve tüm öykülerin bir sonu olmalı.

Ve hayatımda ilk defa, sonun iyi olacağına gerçekten inanıyorum.

Hannah telli defterine yaptığı çizimleri hediye ediyor bana: mor bir pelerin ve bir çift deri bot giyen, okyanus dalgalarına kapılmış ya da sel yüzünden evlerinin çatılarında mahsur kalmış çocukları kurtaran Astrid isimli bir süper kahraman.

"Onu sana benzetmeye çalıştım," diyor bana çekinerek, sonra da hemen sarılıp kaçıyor.

"Güle güle demedin," diye sesleniyor Condor arkasından ama Hannah çoktan evin içinde kaybolmuş.

"Önemli değil," diyorum. "Ben de güle güle demeyi sevmem."

Klasik Indiana renkleriyle bezeli parlak bir gün: altın, yeşil, mavi. Ağustos ayı kurağın acısını kendi başına çıkarmak istermiş gibi, insanların son yaz demlerini mahvetmek için on iki ayın yağmurunu kendine saklamış sanki. Ama fırtınalar geçtiğinde, tarlaları yeşil ve canlıydı. Hâlâ kurşun ve diğer kirletici maddelerin seviyeleri yüksek olsa da rezervuar normal seviyelere inmeye başladı ve Barrens halkı hâlâ belediye ve çeşitli yar-

dım kuruluşlarının kamyonlarla taşıdığı suyu içip yıkanmak için bunu kullanıyor. Protestocular da ironik bir şekilde, üzerinde hâlâ *Optimal'ın Umurunda!* tabelasının asılı olduğu çocuk parkında kamp halindeler. (Gerçi bir grafiti müdahalesiyle o tabelada *Optimal'ın Umurunda Mı?* yazıyor artık.)

Beni, hakikate ulaşma konusundaki yolculuğuma çıkaran fotoğraf dolu zarfı kimin gönderdiğini öğrenemedim. Fakat bunda Misha'nın parmağı olduğunu düşünüyorum, beni yoldan çıkarmaya çalışanın da Misha olduğunu düşündüğüm gibi ama bunu artık Brent'i korumaktan bıktığı için mi, Brent'in onu hiçbir zaman onun istediği gibi sevmeyeceğini anladığı için mi, yoksa kendi başına belaya sokma pahasına beni buradan uzaklaştırmak için mi yaptı, öğrenebileceğimi sanmıyorum. Tek bildiğim, Optimal Bursları'nın doğası ve burs adı altında gerçekleştirilen suiistimalleri araştıran federal soruşturmada işbirliği yaptığı. Belki de kendi günahlarının kefaretini ödemek için yapıyordur bunu. Ya da hapis cezasını azaltmak için... Gerçi suiistimal edilen kızların sayısı göz önüne alındığında, bir daha dışarı adım atabileceğinden şüpheliyim.

Tabii ki bir de, Kaycee cinayeti ve onunla alakalı suçlamalar var. Brent öldüğü için, mahkemeye Misha tek başına çıkarılacak.

Onun için neredeyse –*neredeyse*– üzüleceğim.

Condor'la aramda rahatsız bir sessizlik var; alışık değilim çünkü tuhaf ve ani şöhret bizi ayaküstü bir aileye çevirdiğinden beri haftaları konuşarak, neredeyse her akşamı beraber yemek yiyerek geçirmiştik. Hoş, tüm bunlar sayesinde hep istediğim ve ancak ara sıra Joe'yla sahip olduğum o rahat yakınlığa sahip olduk.

Ondan, Hannah'dan, hatta Barrens'tan bile ayrılmaya hazır değilim.

Fakat gitmek zorundayım.

İkimiz de Barrens'a ait olmadığımı biliyoruz. Condor'un burada kurulu bir hayatı var; benim de Şikago'da beni bekleyen

steril bir dairem. Kim bilir? Belki duvarlarına bir iki fotoğraf asarım. Belki Joe'ya bana midye ısmarlatırım. Ya da bir sene kök söktürerek bir sene boyunca ısmarlatırım midyeyi; ne de olsa bana ömür boyu midye sözü var artık.

Belki de nihayet gelen kutumu kontrol etmeye ve ilgimi bekleyen yeni şikâyetlere, çevre raporlarına ve potansiyel yeni davalara bakmaya başlarım. Temiz bir dünya istiyorsanız, pisliğini kendiniz temizlemelisiniz.

Elimi kirletmeye alıştım artık ben.

Boğazımı temizliyorum. "Hannah şimdilerde daha iyi görünüyor," diyorum.

Gülümsediğinde, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Çocuklar harika, değil mi? Çok dayanıklılar."

Bana verdiği çizim dolu defteri karıştırıyorum. Aslında çok başarılı; bana onun yaşındaki Kaycee'yi hatırlatan bir yeteneği var. "Tek bir damla kan çizmemiş bile," diyorum.

"Kopuk uzuvlar da yok," diyor Condor şakayla. Rezervuardaki o geceden sonra, Hannah gördüğü korkunç şeyleri çizip durmuştu: alevler ve kan, su alan bir teknedeki ölü bir beden.

Ormanda gördüğüm, yorgunluk ve dehşet içerisinde Kaycee'nin çocukluğu sandığım çocuk Hannah'ydı. Suyun altında duyduğum patlama da bir silah sesi: elli metre ötedeki kıyıdan, hızla ilerlemekte olan bir tekneye yapılmış tek bir atış.

Condor doğma büyüme Barrens'lıydı ve Barrens, çocuklarına hem futbolu hem de silah atmayı öğretirdi. Tek atış yetmişti.

Sonraki gün hastanede bana tüm hikâyeyi anlattı, çağrılarımı gördükten sonra, bir de telefonlarına çıkmayınca endişelenmişti. Geçen birkaç saatle iyice yerinde duramaz hâle gelip iyi olup olmadığımı görmek için babamın evine gelmeye karar vermişti. Hannah'yı yalnız başına bırakmak istememişti, Hannah'nın uykuları bölük pörçük olurmuş ve çok kâbus görürmüş, o yüzden uyanıp babasının gittiğini görmesinden korkmuştu. Böylece onu da uyandırıp arka koltuğa oturtmuştu.

"Paranoyaklık yaptığımdan emindim," demişti. "Seni yatakta bulacağımı, dönüp eve döneceğimi düşünmüştüm."

"O zaman tüfeğini niye yanına aldın?" diye sormuştum.

Omuz silmekle yetinmişti. "Yanına fener almadan kampa gider misin?"

Başımı iki yana sallamıştım.

O da gülümsemişti. "Ben de gitmem."

Daha sonrasında aynı hikâyeyi haber kanallarında, internet sitelerinde, bloglarda ve gece programlarında dinlemiştim. Herkes rezervuardan ucu ucuna kurtuluşumu ve kahraman rolünü oynayan yakışıklı bekâr baba Condor'u konuşuyordu.

Hikâyeye yeni ayrıntılar eklenmiş, üzerinde oynanmış, abartılmıştı ama ana hatları aynı kalmıştı: Babamın evine vardığında, Brent'le benim arabalarımızı bulmuştu ama evin kapısı açıktı ve arka sundurmadan başlayıp çimenlerin üzerinden geçen ve ormana doğru bir şeyin ya da birinin sürüklenerek götürülmesine benzeyen izler görmüştü.

Hannah'ya arabada kalmasını söylemişti. Ona çok nadir doğrudan emir verirdi ve Hannah da sözünden hiç çıkmazdı.

O gece babasının sözünü dinlememişti.

Hastaneden çıktığımda, babamın evine dönmeye çalışmıştım, günlerce evin etrafını çevreleyen polis bandı çoktan sökülmüştü. Ama meraklı turistler damlamaya başlamıştı bile. Gecenin köründe parlayan bir flaşla uyanıyor, pencerede dikilen yabancı birini görüyordum ve bütün olayı kafamda baştan yaşadığım bir panik kuyusuna düşüyordum.

Condor, onun yanına taşınmamı önerdiğinde hemen kabul ettim. Sabahları kahve yaptım. O da yumurta. Onun yatağında uyudum. O da çekyata geçti. Kâbuslar ikimizi de uyandırdığında Hannah'yla beraber gece yarısı sıcak süt içtik. Saatlerce süren ifadeler, röportajlar, federal soruşturmacılara ve savcılara, cinsel saldırı mağdurları savunucularına ve şirket gözlemcilerine yardımlardan sonra Condor'la kanepeye oturup sitcomların

eski bölümlerini, izlediklerimize pek dikkat etmeden seyrettik. Optimal'ı ve Optimal'ın çocukları eğlence için kullandığını ifşa etmem ve bu sırada da neredeyse canımdan olmam sanki ünlü olmak için yaptığım planın bir parçasıydı sanki. Barrens ve pek de gizli olmayan sırları birden her yerde konuşulmaya başlanmıştı. Milyon dolarlık bir şirket, suiistimaller, yolsuzluk, genç kızlar, on yıllık bir cinayet; hepsi reyting için biçilmiş kaftandı.

Bu ilgi zamanla geçecekti, biraz biraz geçmeye başlamıştı bile; Condor'la aramdaki bu şey de geçecekti. Hiçbir zaman sürme ihtimali yoktu, en azından o şekilde. Condor'la benim farklı yerlerde kurduğumuz hayatlarımız vardı. Eve dönmenin komik yanı buydu: Pusulayı kontrol etmeyi bırakır bırakmaz oraya varırdınız.

"Seni özleyeceğim," diyor Condor şimdi, ciddi bir şey söylediği zaman olduğu gibi ağzı bükülüyor.

Ona hızlıca sarılıyorum. Kısacık sürüyor, biraz daha uzun sürse, daha fazlası olsa, aklım anlaşılmayacak kadar karanlık ve yalnız yerlere gidecek.

Bir elini kaldırıyor. Kocaman Indiana gökyüzüne karşı, gerçek anlamda güzel görünüyor. Kendime bu anı hep hatırlayacağımı söylüyorum ama biliyorum unutacağımı.

Ben arabama binerken o da evin kapısına geldiğinde durup bana dönüyor. "Teknelerden uzak durmaya bak."

"Sen de insanları vurma," diye cevap veriyorum. Bana bir öpücük gönderiyor.

Kontağı çeviriyorum.

Kasabadan ayrılmadan önce, tanıdık yollardan babamın evine gidiyorum. Yaklaşırken, az buçuk farklı seviyelerdeki odaları ve çakıllı araba yolunu görebiliyorum ama kahverengi ve çığırından çıkmış bahçe temizlenmiş. TJ'in yardımıyla ev soluk bir mavi renge boyanmış.

Tanımakta zorluk çekiyorum burayı.

Burası artık benim evim değil.

Çimlere çakılmış, belki de absürt bir şekilde umut dolu bir *Satılık* levhası duruyor.

Gün gelecek ve bu eve yeni bir aile taşınacak; yeni bir çocuk koşacak koridorlarında, yatak odasından ormandaki ağaçlara bakacak, bisikletiyle rezervuara gidecek, kendisi için önemi olan şeyler biriktirecek ve belki de yemeğe oturup dua ederlerken anne babasının elini tutacak.

Ya da bu evde hiçbir dua edilmeyecek bir daha.

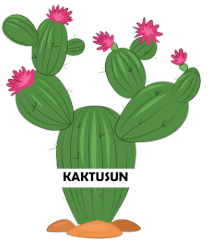
Camımı indiriyorum ve son defa ormandan gelen rezervuarın kokusunu içime çekiyorum.

Bir dizi karga gökyüzünde görünmez bir akıntıya kapılmış gibi ilerliyor. Hep beraber bir ok şeklindeler, kuzeyi gösteriyorlar.

Arabamı döndürüp onları takip ediyorum.

Nihayet kaybolana dek dikiz aynamda Barrens'ın küçülmesini seyrediyorum.

Teşekkürler

Bu kitabı yazma sürecinde bana yardımlarından dolayı teşekkür etmek istediğim çok insan var. Fikrin oluşumundan kitabın tamamlanışına kadar *Şenlik Ateşi* üzerinde yorulmak bilmeden benimle çalışan Lauren Oliver'a teşekkür ederim. Müthiş fikirlerin ve her gece beni yüreklendirdiğin için teşekkürler – sensiz bunu başaramazdım. Ayrıca Lexa Hillyer ve tüm Glasstown Entertaintment ekibiyle Inkwell'deki Stephen Barbara'ya da teşekkür etmek istiyorum. Molly Stern, Jen Schuster ve Crown'daki herkese bana inandıkları ve bana bu fırsatı tanıdıkları için teşekkür ederim. Dave Feldman ve ekibine hayallerimi destekledikleri için, hele de kitabın evrimi sırasında en azından on yedi taslağını okumuş olan Kyle Luker ile Steve Caserta'ya teşekkür ederim. Notları, geri dönüşü ve bu süreç içindeki desteği için arkadaşım Gren Wells'e teşekkür ederim. Canım kardeşim Bailey'ye yazar fotoğrafımı çektiği için teşekkür ederim. Bitiş çizgisine kadar benim için tezahürat yapan en yakın dostum Lauren Bratman'a teşekkür ederim. İnanılmaz kitap tavsiyeleri için Rachael Taylor'a teşekkür ederim. Son olarak da evde bana sınırsız sevgi gösteren Adam ve Mikey'ye teşekkürü borç bilirim.